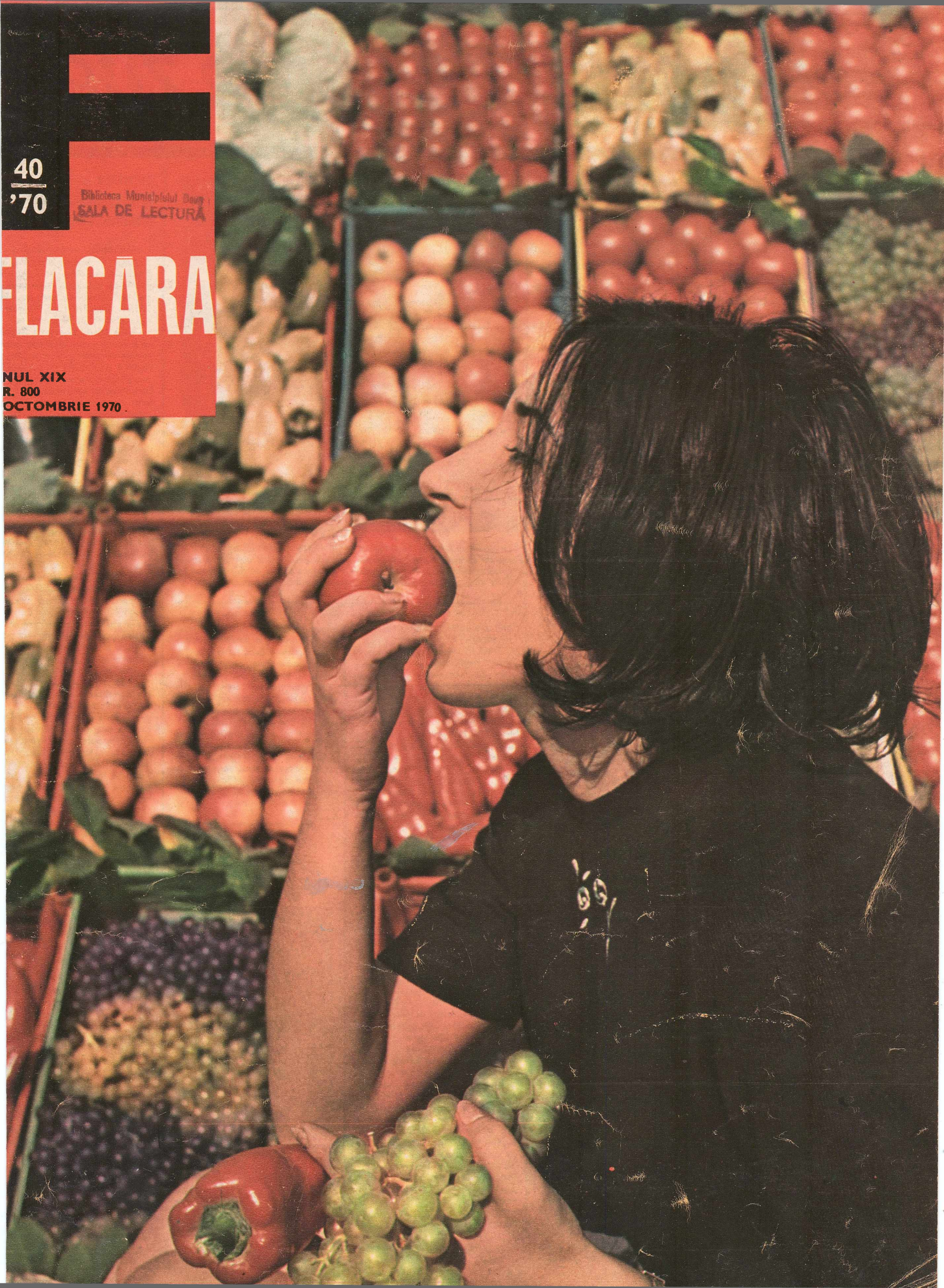

40
'70

Biblioteca Municipiului Doina
SALA DE LECTURĂ

FLACĂRA

NUL XIX
R. 800
OCTOMBRIE 1970

reportaj de șapte zile

aceste zile frumoase de toamnă nu se mai reîntorc!

La ora cind scriem aceste rânduri 1 400 000 de hectare însămințate cu porumb așteaptă să fie recoltate și mai bine de 1 000 000 ha reclamă arături de toamnă și pregătirea terenului în vederea asigurării din timp a unui bun pat germinativ.

Măsurile necesare pentru buna desfășurare a acestor importante acțiuni au fost stabilite din vreme și în cele mai mici amănunte. Prin Ordinul 2000, Ministerul Agriculturii și Silviculturii a precizat termene și responsabilități concrete ce revin fiecăruia dintre factorii ce concurează la pregătirea solului, asigurarea și condiționarea semințelor cu valoare biologică ridicată, verificarea mașinilor, instruirea mecanizatorilor și a țăranilor cooperatori ce vor lucra pe semănători.

Din păcate, așa cum o dovedește situația de la fața locului, lucrurile nu s-au desfășurat pretutindeni «ca la carte».

Informațiile primite din partea Ministerului Agriculturii și Silviculturii precum și numeroase corespondențe sosite la redacție din diferite colțuri de țară demonstrează, fără putere de tăgădă, că în cele mai dese cazuri, în spatele «condițiilor obiective» pe care le reclamă cei certați cu ordinea, hărnicia și disciplina în producție s-au cuibărit, de fapt, indolența, nepăsarea, lucrul făcut de mîntuială.

Iată de pildă, pentru început, câteva secvențe din județul Constanța: la porumb, cultură care ocupă în cooperativele agricole ale județului aproape 97 000 ha, s-au recoltat de-abia 15 000 ha. De asemenea la floarea-soarelui, unde se lucrează la recoltat de câteva săptămîni, realizările prezintă 50 la sută din plan. Așa de pildă, în raza de activitate a I.M.A. Castelu, cooperativele agricole au adunat recolta de pe numai 400 ha de porumb; în cooperativele agricole deservite de mecanizatorii de la Cobadin — de pe 500 ha, iar în cele din raza I.M.A. Dorobanțu, Pantelimon, 23 August și Remus Oprescu — de pe 500-700 ha.

Nici știrile sosite din județul Iași nu se dovedesc, din păcate, mai optimiste.

— Am putea începe chiar și miine semănatul — ne informează tovarășul C. Grigoriu, inginer șef al C.A.P. Stolniceni-Prăjescu. Avem totul pregătit în afară de... semănători. Cele 5 mașini cu care este dotată secția de mecanizare de la I.M.A. Iugani se găsesc în stadiul de reparare și verificare, deși ordinul de lucru pentru executarea acestei acțiuni a fost dat încă de acum o lună de zile.

Mult rămase în urmă ni se prezintă și lucrările agricole din județul Arad. După cum ne informează tov. ing. Petru Mateescu, director adjunct la Direcția agricolă, pînă acum în sectorul agricol cooperatist s-au recoltat 700 hectare floarea-soarelui, 800 hectare sfeclă de zahăr și peste

500 hectare porumb. Ținînd seama de perioada în care ne aflăm, realizările obținute pe județ la pregătirea terenului în vederea asigurării din timp a unui bun pat germinativ seminței de griu nu sînt pe măsura posibilităților. Aceasta ca urmare a faptului că într-o serie de unități cooperatiste ca, bunăoară, cele din Almaș, Pescari, Revetiș, Ineu, Mocrea, Răpsig, Seleuș, Șicula etc., adică tocmai acolo unde griul trebuie semănat mai devreme decît în alte zone pregătirea terenului este mult rămasă în urmă. Ritmul necorespunzător de lucru se datorește și aici slabei organizări a muncii și lipsei de preocupare a tovarășilor din conducerile de unități care neglijează în mod cu totul nepermis respectarea recomandărilor și indicațiilor date cu ocazia consfătuirilor de lucru și a instructajelor.

Aceste zile frumoase de toamnă nu se vor mai întoarce anul acesta! Cele constatate ne obligă să atragem din nou atenția inginerilor, șefilor de unități cooperatiste, directorilor I.M.A., șefilor secțiilor de mecanizare, ca să-și organizeze mult mai judicios munca, să ia măsuri urgente în vederea mobilizării masive a forței mecanice și manuale, să-și intensifice la maximum munca de control și îndrumare, să intervină energic pentru combaterea indolenței, să fie prezenți zi și noapte în mijlocul unităților agricole, să renunțe o dată pentru totdeauna la sistemul de rezolvare a problemelor curente prin adrese, note telefonice și ședințe gratuite.

piese de schimb, nu schimb de vorbe...

O altă cauză fundamentală care frînează buna desfășurare a campaniei agricole din această toamnă: exploatarea nejudicioasă și, în unele cazuri, incompetență a mașinilor și uneltelor, și neasigurarea ritmică a necesarului de piese de schimb.

Din păcate, lipsurile semnalate nu sînt de ieri, de azi. Dacă derulăm firul evenimentelor de-a-ndaratele, vom constata, de pildă, că în județul Olt, peste 300 de tractoare defecte și-au luat concediu fără plată în tot timpul campaniei agricole de vară. Care este în același județ situația în clipa de față? Cu nimic mai bună. Nerespectarea graficului de reparații, lucrul făcut de mîntuială și în pripă au condus spre același rezultat nefavorabil. Zeci de tractoare și mașini agricole zac pe jumătate moarte în incinta întreprinderilor de mașini agricole din județ. Cu o situație asemănătoare se pot lauda mecanizatorii din Poboru, Vaici, Tătulești, Bălteni, Perieți și din alte părți. E adevărat: șefii secțiilor respective de mecanizare au fost sancționați, dar cine îi va sancționa pe aceia care, lipsind respectivele unități de un control preventiv, au creat, practic vorbind, posi-

La ora 10 un grup de tractoriști de la I.M.A.-Tătăraști au lăsat lucrul de țarlale și s-au reîntors în curtea întreprinderii pentru a-și aproviziona motoarele cu ulei. Această treabă, care trebuia făcută de cu seară sau în zorii zilei, a determinat întreruperea temporară a lucrului.

bilitatea apariției amintitelor deficiențe?

Dacă în unele cazuri s-a manifestat neglijență, în altele, secțiile de mecanizare au fost de fapt puse în imposibilitatea reparării utilajelor deoarece, pur și simplu, nu au avut piesele de schimb necesare. La această oră, în cadrul ministerelor interesate (Agriculturii și Silviculturii, Industriei Construcțiilor de Mașini, Industriei Chimice, Transporturilor, Petrolului etc.) ființează comandamente care, pe baza unor grafice minuțioase, urmăresc și impulsionează zilnic asigurarea bazelor de aprovizionare ale agriculturii cu piese de schimb. Există uzine care au înțeles să onoreze cu promptitudine comenziile agriculturii, neîntîrziind livrările, dînd curs chiar unor comenzi suplimentare, survenite pe parcurs. E vorba de Uzina de mecanică fină din Sinaia sau de Uzina nr. 11 din Brașov. Altele însă, în ciuda comenzilor repetate, își onorează cu aceeași încetineală obligațiile contractuale. În această situație se găsesc întreprinderile: Cugir, Uzina de mecanică din Plopeni, Danubiana din București, Electroprecizia din Săcele. Din bazele de aprovizionare ale agriculturii au lipsit și lipsesc încă mii și zeci de mii de bucăți din următoarele repere: bendixuri, roți dințate, rulmenți, arbori cotiți, stelute (pentru tractoare), curele, ace, degete (pentru combine și prese), lanțuri, tobe, articulații, butuc stelaj, roți duble, pinioane, lagăre, bujii, bușe etc., etc. Lipsa acestor piese împiedică realizarea graficului de reparații și înmulțește orele de staționare a utilajelor, tocmai acum cînd e nevoie de funcționarea lor ireproșabilă, de o grabnică recuperare a zilelor și orelor pierdute.

Bazil DUNĂREANU

pentru o legumicultură intensivă

Realizările obținute pînă prezent în legumicultură și obiectivele stabilite în acest domeniu au constituit subiectul unei convorbiri cu tov. ing. I. Ciolea, consilier în Ministerul Agriculturii și Silviculturii.

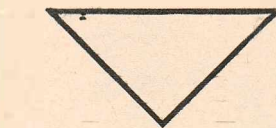
— Cu toate eforturile depuse pînă acum, ne-a declarat interlocutorul nostru, producțiile de legume planificate nu s-au realizat ritmic și la toate sortimentele. Carențele în aprovizionarea piețelor se datoresc însă și unor deficiențe ivite în aparatul de valorificare și transport. În plus s-au creat greutăți mari și datorită viiturilor din lunile mai-iunie care au lovit mai ales legumicultura practică cu predilecție și lucrurile din preajma rîurilor.

— Ce se întreprinde pentru noua recoltă?

— Începînd cu anul 1971, datorită unui șir întreg de măsuri luate, sperăm că vom satisface în întregime cerințele de consum și sarcinile de export. După datele estimative, în anul viitor vom obține 3 600 000 tone legumii iar producția lor totală va spre la 4 100 000 tone pînă în 1975. S-a prevăzut ca acest spor să obțină pe baza intensificării producției, întăririi bazei materiale folosirii noilor tehnologii, a irigațiilor și chimizării.

— Se vorbește mult despre industrializarea legumiculturii. Ce presupune aceasta?

— În țara noastră crește considerabil suprafața serelor și sorișurilor. În anul viitor vom avea 750 ha sere, iar solarile vor trece de 3 500 ha, pentru a ajunge la 5 000 ha în 1975. Aceasta ne permite să aprovizionăm populația în tot timpul anului cu cantități sporite de legume proaspete. O altă sarcină permanentă e mecanizarea cît mai completă a lucrărilor privind pregătirea terenului, semănatul, plantatul, creșterea culturilor și recoltatul.

A 58-a sesiune, de la București, a Federației Dentare Internaționale a dezbătut probleme de arzătoare actualitate medicală.

Lucrările celei de-a 58-a sesiuni a Federației Dentare Internaționale, care s-au desfășurat în ultimele zile în țara noastră, au fost urmărite cu un viu interes de opinia publică. Este vorba de unul dintre cele mai mari congrese științifice internaționale (o mie de participanți străini) care a avut odată loc în România. Acest lucru prin el însuși, fără a mai ține seama de actualitatea și importanța problemelor dezbătute, care ating direct 96% din populația țării — căci, conform statisticilor, în țara noastră este procentul celor suferinzi de carii și alte afecțiuni dentare — justifică pe deplin largul interes pe care îl stăruiește opinia publică.

De fapt ce este F.D.I.? Cel mai înalt organism sanitar internațional, cu excepția Comitetului Internațional al Crucii Roșii. Federația s-a format în anul 1907, în orașul Paris, la al doilea congres dentar internațional și de atunci s-a întrunit periodic, exceptând perioadele de război. Următoarele sesiuni vor avea loc la München (1971), Mexico City (1972) și Sydney (1973).

F.D.I., care menține un strâns contact cu Organizația Mondială de Sănătate și alte organisme interesate, a devenit astăzi cel mai influent organism medical din lume.

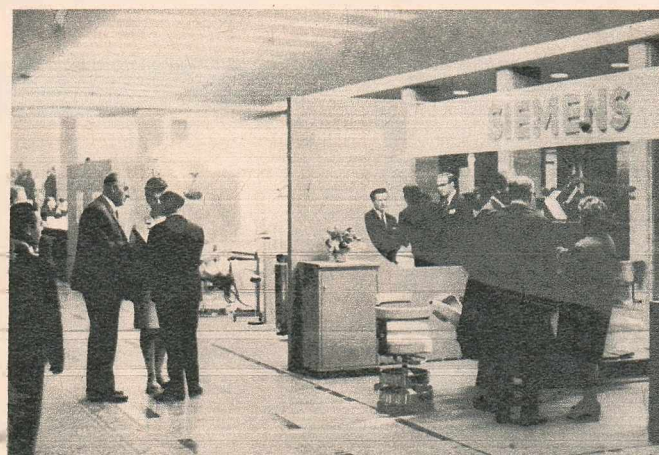
Printre problemele științifice abordate la București a figurat și problema «plăcii» dentare în relația cu caria și cu bolile paradontului (țesutul de sprijin al dinților). Să precizăm de la bun început că prin «placă» nu se înțelege proteza dentară, ci acea dențitură esențialmente bacteriană care se formează la suprafața dinților; acolo au loc procesele metabolice al căror rezultat este apariția cariei. Este vorba, așa cum se știe, de înțelegerea acelei «cauza» a flagelului care se cheamă placa dentară. Deși, la prima vedere, problema poate părea simplă (dinții îi vezi, îi pipăi, îi observi ușurînță...), ea este în realitate extrem de complicată.

Problema de față în dezbaterile constituite o contribuție chiar și la rezolvarea anomaliilor ortodontice-maxilare. Ne referim aici la disarmoniile care determină apariția unor anomalii între dinți, care duc, în cele din urmă, la dereglarea funcției lor. Este mai puțin cunoscut faptul că aceste dereglări sunt extrem de răspândite în țara noastră și afectează aproape 50% din copii — și dacă nu sunt corectate la vreme, au rezultate dezastruoase. Cauza poate fi genetică, endocrină, pur și simplu decurgând din obiceiuri nesănătoase.

La sesiune s-au dezbătut probleme de organizare a cabinetului dentar: echipament, personal, relații între doctor, soră asistentă, tehnician dentar, secretară), problema utilajului dentar, relațiile între stomatolog, pacient, asistentă, autorități, școli etc. — Problema abordată pentru prima dată la sesiunea F.D.I. Și tot prima dată în țara noastră s-a instalat la sesiune 40 de practicieni au demonstrat pe viu cele mai noi tehnici stomatologice.

Profitând de prezența în țara noastră a unor eminente specialități, am făcut un tur de orizont al stomatologiei azi. Ce promisiuni oferă ea? Ce s-a realizat? Ce își așteaptă realizarea? Am constatat — oarecum spre surprinderea noastră — că există divergențe serioase în unele probleme științifice fundamentale, dar și un consens unanim: sănătatea dinților depinde, în primul rând, nu de stomatolog, ci de dv. Într-un număr viitor vom relata concluziile acestei mese rotunde de un fel deosebit, care, într-un mod sau altul, privesc — din păcate — practic întreaga populație a țării.

L. NIȚESCU

Expoziția de utilaj și material dentar organizată cu prilejul sesiunii F.D.I. a stîrnit interesul vizitatorilor.

V. VIȘAN

pament electronic ale lui «Siemens» (R.F.G.) ș.a. De bune aprecieri s-a bucurat și noul scaun stomatologic românesc produs de I.T.M.-București, având caracteristici la nivel competitiv. Vorbind despre această expoziție (un aspect îl puteți vedea în fotografia de jos), nu dorim să încheiem fără a menționa gestul emoționant al unora dintre firmele expozante care, răspunzând inițiativei firmei italiene «Cir Anthos», au donat aparatele și materialele expuse, în beneficiul unor așezăminte stomatologice din zonele lovit de inundații în mai-iunie 1970.

mic colocviu în pauzele sesiunii

Red. — Cum apreciați actuala sesiune F.D.I.?

Dr. Benedict Heinerich (de la Centrul de perfecționare în domeniul implanturilor D.A.I.O.S. din Bremen, R.F.G.): — Am participat la aproape toate sesiunile din ultimii 15 ani și vă spun sincer că această din București le-a depășit pe toate, atât ca reprezentare internațională, cât și ca nivel științific. Fără să mai vorbim de organizare și de atenția pe care ne-a acordat-o guvernul țării-gază. Colegi din multe țări mi-au mărturisit aceeași impresie, care se poate concretiza într-un singur cuvânt: excelent!

Red. — Cum apreciați participarea românească la discuții?

Conf. dr. Carol Stieber (membru în Comitetul român de organizare): — Două cincimi din programul științific au fost asigurate de comunicările și rapoartele stomatologilor români. Și participarea aceasta n-a fost stabilită ad-hoc, ci încă de anul trecut, cu prilejul celei de-a 57-a sesiuni anuale a F.D.I.

Prof. dr. Lucian Ene (secretar general al Comitetului român de organizare): — Într-adevăr, în discutarea a două din cele trei teme majore ale sesiunii a existat și cite un raport românesc: 1) tratamentul chirurgical în disarmoniile grave dento-maxilare (prof. dr. Valerian Popescu și prof. dr. P. Firu); și 2) placa dentară bacteriană cu sistem ecologic (prof. dr. V. Bilbiie, conf. dr. C. Stieber și conf. dr. Aurora Popescu).

Red. — Ce a prezentat nou industria dentară?

Prof. L. Ene: — Expoziția organizată cu prilejul sesiunii a prezentat multe lucruri noi: 21 de firme din 9 țări au expus aparatură și materiale considerate drept «ultimul strigăt». Ar trebui citate aproape toate. Cum acest lucru nu e posibil, voi menționa scaunele stomatologice prezentate de firma americană «Ritter», uniturile cu echi-

prilej de analiză responsabilă a sarcinilor viitorului cincinal

Zilele acestea, în întreaga țară au loc adunările generale ale salariaților care dezbate prevederile viitorului plan cincinal. Dezbateri pasionate, la obiect, atestînd înalta conștiință profesională și civică a fiecărui muncitor, a fiecărui tehnician sau inginer — iată caracterizarea succintă a acestor adunări, ce demonstrează o dată mai mult caracterul profund democratic al orînduirii noastre ce dă posibilitatea maselor celor mai largi de oameni ai muncii să participe la conducerea efectivă a economiei naționale, să îmbunătățească prin sugestii competente noul program de construcție economică.

Carnetul reporterului consemnează în aceste zile, printre altele, adunarea generală a petroliștilor argeșeni. Dezbaterile care au avut loc la șchele de extracție Moșoaia au evidențiat sporirea substanțială a producției de țitei pentru viitorii ani, sporire ce trebuie realizată în special prin creșterea productivității muncii care este prevăzută să fie cu 44,6% mai mare față de cea înregistrată acum. Se prevăd concomitent substanțiale reduceri la cheltuielile pentru 1 000 lei producție-marfă. S-au purtat discuții pasionate, s-au sugerat soluții menite să dea un nou impuls producției, iar deficiențele, legate mai ales de aprovizionarea cu scule, au fost analizate minuțios, pentru ca pe viitor ele să nu mai apară.

Atitudine responsabilă, seriozitate, preocupare de a găsi soluții cât mai eficiente în vederea îndeplinirii sarcinilor importante ce le revin, iată impresia cu care reporterul a plecat de la adunarea generală a salariaților Combinatului textil Arad. Combinatul își va spori în viitorul cincinal producția prin punerea în funcțiune a unor noi secții, cum ar fi, de pildă, filatura ce se construiește în cadrul Fabricii de textile «Tebe». De asemenea, se prevede sporirea capacităților de producție la «Tricotajul roșu» și «30 Decembrie». Problemele cele mai ardent dezbătute au fost cele legate de mecanizarea fazelor manuale de lucru. S-a arătat cu cifre precise că eliminarea unor asemenea faze va duce la sporirea considerabilă a productivității muncii. S-a subliniat că în această direcție un rol de seamă îl joacă laboratorul de cercetări uzinal care este chemat să contribuie și mai mult la asimilarea unor tehnologii și tehnici moderne, menite să elimine munca manuală.

Desigur rapiditatea acestor notații nu ambiționează nici pe departe să oglindească întreaga bogăție de fapte, idei, sugestii, pasiunea cu care cifrele de plan ale viitorului cincinal au fost dezbătute. Reținem însă seriozitatea și competența acestor dezbateri, largă audiență de care s-au bucurat — ca un prim pas în realizarea marilor sarcini ce revin în următorii ani tuturor unităților industriale.

Și în continuare un scurt popas la Fabrica de mașini electrice rotative a uzinei «Electroputere»

Craiova. Aici, în actualul plan cincinal, volumul de producție al întreprinderii a crescut de 2,5 ori, iar productivitatea anului curent a sporit cu 80% față de 1965. În plus cheltuielile la mie de lei au scăzut cu 127 lei, în timp ce rentabilitatea a crescut cu circa 15%. În ceea ce privește calitatea produselor, ni se pare convingător un singur amănunt: un sfert din producția de motoare electrice e destinată exportului, marca fabricii putînd fi astfel întîlnită în numeroase țări ale lumii. Pornind de la aceste rezultate remarcabile, s-a trecut la dezbaterile sarcinilor mereu crescînde, pe măsura experienței cîștigate și a noilor capacități de producție, dotate cu mașini și utilaje perfecționate. Față de realizările anului acesta, producția-marfă va înregistra în 1975 o creștere de 63%, în timp ce productivitatea muncii va spori cu 76%.

Pentru înlăturarea grabnică a unor deficiențe constatate, a creării de condiții optime pentru desfășurarea procesului de producție, merită toată atenția propunerile din cadrul dezbaterilor făcute de un mare număr de salariați. La un înalt grad de exigență și autodepășire s-au situat obiectivele și propunerile maistrilor din fabrică, buni cunoscători ai activităților de zi cu zi. Nu există nici o îndoială că propunerile maistrilor Mihai Bondoc, Constantin Dima sau ale șefului de echipă Gheorghe Dima vor fi concretizate în activitățile productive ale viitorului plan cincinal.

M. GLIGORE — S. PETRESCU

Cibinium '70

Cea de-a III-a ediție a Festivalului cultural-artistic «Cibinium '70» și-a coborît cortina. Presa, radioul, televiziunea au consemnat cu fidelitate fiecare din momentele desfășurării acestei manifestări așa că nu mai este nevoie să le reamintim și noi. Ceea ce, însă, vrem să subliniem este semnificația unui atare eveniment în peisajul culturii noastre — și nu numai atât. Căci, neîndoios, inițiativa sibiană, aflată în pragul maturizării ei, aduce un mare serviciu promovării valorilor artistice locale, naționale și chiar universale. Nu numai azi, dar și în perspectiva timpului toate aceste festivaluri (Cibinium, Sarmis ș.a.) cu care ne familiarizăm, pe nesimțite, vor sta la originea unei configurări a vieții spirituale a unei comunități regionale sau naționale — în cazul de față, a aceleia sibiene. Așa se și explică conviețuirea și contopirea în cadrul aceluiași habitat cultural, a celor mai «disparate» reprezentări. Sibiul are de ce să fie mîndru. Exigențele actualei stagiuni estivale «Cibinium '70» rezidă, ast-

fel, în conștiința unui prestigiu de cultură anterior, care desemna un mod de simțire și de gândire autentic național. O asemenea anterioritate viețuiește, și nu întimplător, laolaltă cu prezentul culturii noi; un strat unic, cel spiritual, străbate cele două ipostaze — trecut-prezent — și conferă ultimei o pregnanță demonstrativă. Salutăm, de aceea, proliferarea oricăror manifestări de anvergură culturală atîta timp cît ele constituie exteriorizarea aptitudinilor spirituale, vechi și noi, ale locuitorilor din diferitele județe ale țării. O întrepătrundere între aspectul popular și cel cult a servit drept punct comun și principiu constituitiv în organizarea Festivalului «Cibinium '70», declarînd o polaritate de participare și de interes colectiv, pe măsura comandamentelor care incumbă revoluției noastre culturale.

«Cibinium '70» reprezintă deci un eveniment de înaltă tinută culturală dar și un cîmp rodnic de investigație viitoare asupra preocupărilor consemnate de-a lungul celor 7 zile ale festivalului.

I. NAPI

Un original muzeu la Baia Mare. Este vorba de colecția de pietre de mină, adevărate bijuterii dăltuite cu mîgălă prin truda inconștientă a naturii. Cele peste 800 de exponate sînt găzduite într-o clădire a Centralei industriei miniere din Baia Mare.

reportaj de șapte zile

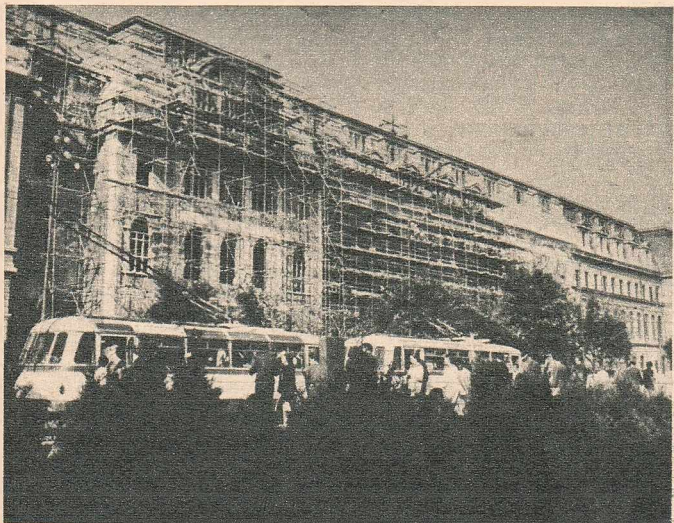

COPERTA NOASTRĂ
Culorile toamnei.

Fotografie de S. STEINE

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISC

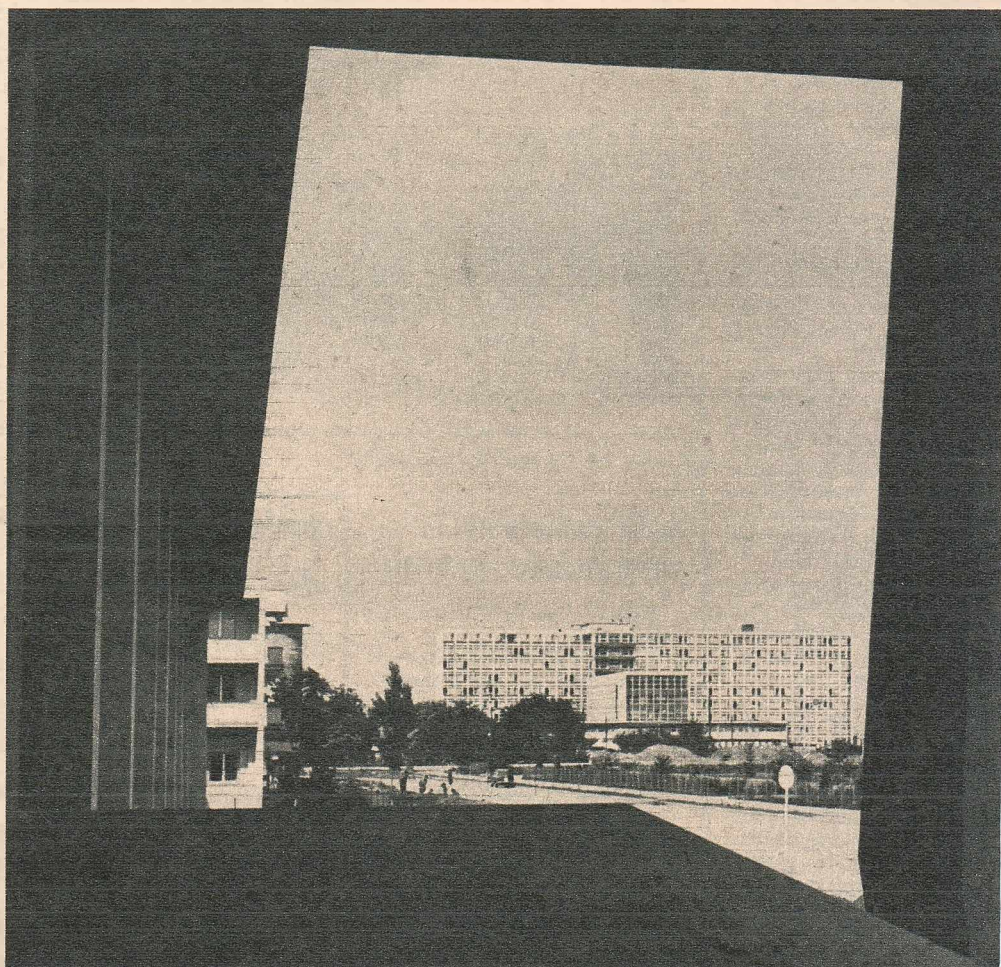
FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

Cu fiecare zi ce trece, reface-rea completă a interioarelor aripei centrale a Universității din București se apropie de sfârșit. Lucrarea, ce ocupă o suprafață de aproximativ 6 600 mp, respectă linia de odinioară a elegantei clădiri neoclasică, care a dispărut o dată cu bombardamentele din primăvara anului 1944. În incinta pavilionului, restaurat cu minuțiozitate după proiectele întocmite de Institutul «Proiect»-București, vor funcționa în fază

finală moderne săli de cursuri și seminarii, amfiteatre, laboratoare de lucrări practice studențești și de cercetare științifică, spații de învățămînt destinate facultăților de istorie și geografie, precum și cabinete de lucru pentru corpul didactic care predă în cadrul Universității.

Beneficiarul noii construcții — profesorii și studenții străvechei Alma Mater — vor face «recepționarea» către sfârșitul actualului an calendaristic.

Orașul Slobozia, intrat relativ de curînd în circuitul industrializării socialiste, este supus totodată și unor vaste remodelări urbanistice. Fotografia noastră vă prezintă una dintre cele mai noi clădiri ale orașului.

ceahlăul de pe argeș

Un milion de ani, poate mai mult, Argeșul a săpat din trupul de stîncă al Făgărașului ducînd cu el miliarde de tone de balast. Inginerul Gheorghe Venturatos, șeful exploatarei balastiere de la Ionești, are o comparație plastică și elocventă:

— Dacă am înălța pe verticală roca adusă de Argeș pe traseul lui pînă la Dunăre, am zămislit un munte mai impunător decît Ceahlăul.

Iar un munte sfărîmat este o avuție, o imensă rezervă din care se pot construi zeci de orașe, mii de obiective industriale. Așa s-a transformat Argeșul într-o imensă carieră de piatră și nisip: mai întîi prin lopată și ciur, apoi cu benzi rulante și excavatoare. Albia milenară a Argeșului a devenit cea mai modernă exploatare balastieră a țării: pe un traseu de numai 5 km de rîu sînt puse în valoare peste 50 milioane mc de balast. Capacitatea proiectată a fost aproape dublată, ajungîndu-se în acest an la o producție de peste 1,5 milioane tone de agregate excavate, sortate și livrate beneficiarilor. De aici s-au expediat spre București, Galați,

Craiova, la întreprinderile de prefabricate și șantiere de construcții nesfîrșite șiruri de vagoane cu balast și nisip de cea mai bună calitate.

Fochistul Florea Ciobanu, președintele comitetului sindical din exploatarea de la Ionești, ne-a arătat modul cum au fost salvate utilajele la inundația din iunie, care a cuprins două treimi din balastieră. În numai 4 zile totul a fost refăcut iar activitatea balastierei a intrat în normal, suplinind alte cariere și balastiere calamitate.

Munca la balastieră este interesantă și bine retribuită, dar nu lipsită de pericole. Deseori, cupele excavatoarelor scot din prundiș bombe, mine, arme rămase în urma luptelor purtate în cel de-al doilea război mondial. Alteori, din albia rîului ies la iveală morminte, mori străvechi. Dar pericolul și efortul fizic vor dispărea definitiv în următorii ani cînd și în acest domeniu de activitate va fi introdusă pe scară largă automatizarea, întregul proces de producție fiind condus și dirijat de la pupitrele de comandă electronică. Exploatarea «Ceahlăului din Argeș» va fi mîine o industrie modernă, capabilă să satisfacă cerințele tot mai mari ale șantierei de construcții. Iar de acest mîine ne mai despart doar 2 ani.

GH. STOICOVICI

Vă prezentăm două imagini ale unei vechi și monumentale clădiri din orașul Arad. Este vorba de Palatul baroc, edificiu construit în 1777 și restaurat pînă în cele mai mici detalii în decursul acestui an. În incinta mării clădiri a fost instalat Muzeul Țării Crișurilor, care cuprinde în principal trei secții: de istorie, de artă românească (picătură și sculptură) și de artă populară.

fără tocmeli cu legea!

S-au implinit zece ani de cind dispozitiile legale interzic angajarea sau menținerea în funcție a gestionarilor care au suferit condamnări pentru anumite genuri de infracțiuni.

Oricît ar părea de ciudat, se mai găsesc, pe ici-pe colo — e drept mai rar — ultimi mohicani cu cazier, care gestionează avere-obștească sub oblăduirea unor șefi de unități ce nu vor să înțeleagă că unde-i lege nu-i tocmală.

De ce l-ați angajat pe Ștefan Mateescu ca gestionar la bufetul din Ciorogirla?, a întrebat tovarășul lt. col. de miliție Ioan Neagu de președinta cooperativei de consum din comuna Dragomirești-Vale, județul Ilfov.

Pentru că nu aveam alt om în loc, a fost răspunsul acesteia. Ștefan Mateescu a suferit o condamnare nu mai mică decît 5 ani închisoare pentru delapidare. Aproape zilnic, șeful postului de miliție din comună atrăgea atenția persoanelor din conducerea cooperativei asupra ilegalității angajării a fostului delapidator, și tot aproape zilnic St. M. era «înlocuit», ca să reapară pe ușa din dos.

Este de-a dreptul ciudată această mentalitate conform căreia nu se găsesc oameni cinstiți care să ocupe posturile de gestionari; în schimb, cei care au simțit cîndva gustul mierii și care s-au mințit pînă la coate se cramponează să fie angajați numai și numai în asemenea funcții.

Optica, de o dezarmantă superficialitate, a fost înțîlnită și cu prilejul unei verificări efectuate de procurorul Octavian Gorea, de la Procuratura județeană Ilfov, la Întreprinderea de industrie locală-Domnești. Tot ca de neînlocuit a fost prezentat și șeful secției de confecții al acelei întreprinderi — Petre Ivăncescu.

Dar I.L.L.-Domnești este un cuib călduț în care s-au opșoit și alte elemente al căror trecut le fac incompatibile cu gospodărirea avutului obștească. În cazul lor s-a procedat însă mai rafinat, apelîndu-se la un vechi tertip al celor care încălcă legea — angajarea pe anumite funcții, «sinoensive», cu încredințarea în fapt a unor sarcini de gestionar. Paul Seringher care ar fi, chipurile, preparator III nici nu calcă prin secția de fabricat săpun pe a cărei schemă funcționează; în schimb, se ocupă cu aprovizionarea întregii întreprinderi.

Organele de miliție au sesizat de asemenea nelegala menținere în funcția de șef de sector a lui Constantin Misirlu, care a suferit trei condamnări pentru infracțiuni îndreptate împotriva avutului obștească. Persoanele răspunzătoare din cadrul aceleiași întreprinderi de industrie locală au restabilit legalitatea în felul lor, tot «în scris». Cineva a adăugat pe decizia de încadrare a lui C.M., în paranteză, mențiunea «fără gestiune», deși activitatea de gestionar este inevitabilă pentru postul respectiv. Nelegalității deja existente i s-a adăugat astfel și un fals.

Lucian Popa funcționează tot la I.L.L.-Domnești, ca simplu molar. Cei care l-au angajat și-l controlează pun mina în foc că nu are nici o legătură cu actele de gestiune. Maiorul Nicolae Andrian de la I.M.J.-Ilfov l-a surprins tocmai cînd întocmea un bon fals pentru valorificarea unor plusuri.

Fără să discutăm nelegalitățile în sine, pentru că ar însemna să explicăm însăși rațiunea legii, care este foarte limpede și bazată pe practică, ne întrebăm cum de convine conducătorului tehnic al I.L.L.-Domnești — Iorgu Preotu — și șefulului serviciului de organizare a muncii al aceleiași unități — Alexandru Moise — să plătească la fiecare verificare cite o amendă contravențională pentru favoriții lor? Să nu uităm că-i mai așteaptă o nouă vizită a autorităților, deoarece nici acum domniile lor n-au răspuns sesizării scrise a procuraturii, deși au trecut de la expedierea adresei o lună și douăzeci de zile.

Un ziar a anunțat recent condamnarea la 4 ani închisoare a lui Gheorghe Dinu, gestionarul unui centru de carne, care delapidase fulgerător 10 000 lei pentru... a face o nuntă. Am avut curiozitatea să verificăm cazierul acestui angajat al O.C.L. Alimentara a sectorului 2 București. Ei bine, suferise o condamnare care nu-i mai permitea să funcționeze ca gestionar. Un exemplu mai elocvent decît orice pledoarie despre necesitatea respectării legii.

Sergiu ANDON

Pînă la sfîrșitul ultimului trimestru al anului, fabrica «Adesgo» din Capitală va livra comerțului 30 modele noi de rochii și bluze tricotate din fire de relon în diferite contexturi și imprimeuri.

N. IANCU

bătînd mîrgica

Știți care cumva pe unde se poate găsi un vinuț nou-născut cu gust de fragă sau vreo busuioacă, vreo razachie ori vreo cămioasă? Unul, așa, abia scos din scutece, încă tulburel, încă săltăreț pe limbă? Că de vinul imbuteiat, superiorizat și etichetat nu ducem lipsă.

Dacă știți, nu pregetați și invitați tradiționala damigeană pe balconul apartamentului de bloc în care locuiți să vă mai împropăteze aerul și să vă inviozeze sufletul (că restul vine pe urmă).

Și dacă ați ajuns «apropitarul» unei asemenea glaje, nu fiți haini: mai gândiți-vă și la semenii dumneavoastră și chemați vreo trei-patru iubitori de folclor gastro-nomic, ca să aveți cu cine bate mîrgica. Și așa, din vorbă-n vorbă, așterneți-le de masă. N-ar strica să aveți o prea albă față de masă din in, înflorată pe ici-pe colo.

Dacă ați probat lichidul și plăcutu-le-a, ca să-i zgîrîie puțin gîtul, mai așezați-le în față un castronaș cu miezuri de nucă proaspăt sparte (poate-o să le placă).

Și, iar din vorbă-n vorbă, sau cum se mai zice «bătînd mîrgica» cu hârnicie, căzițiți pe grătar niște curele de pastramă, de capră dacă se poate, iar alături, într-o tigaie, prăjiți citeva felii țepene de mămăligă rece.

Mai bateți mîrgica pe chestia pastramei și acelor care nu v-au pus la timp plomba, la măsele și, fără să vă jenați, scoateți de la cuptor vreun rățoi obraznic pe care l-ați fierd din timp în vin și l-ați lăsat să se pîrlească, freat cu usturoi, la foc încet și nemilos.

În timp ce vremea trece — și se bate mîrgica — serviți felii de măr (că-s gustoase toamna) cu brînză grasă (21 lei oca), deschideți fereastra bucătăriei să iasă izurile, că doar n-o să țineți secret festinul toamnei.

Dacă preț de o oară, nu vine administratorul blocului să vă spună că poluați atmosfera, chemați-l dumneavoastră pe el, săracul, să aibă o bucurie, că doar om îi cu toate că încasează lunar întreținerea. Că cine știe, poate-i cade vreo fișă cu... razachie și pastramă și — ce să mai vorbim? — sint acitea duminici într-o singură toamnă în care să tot bați mîrgica și să critici caprele puse la saramură, încît...

P.P. NAȘU

ADAS (II)

Rubrică publicitară

redactată de

Aurel CRIȘAN

Regretăm că spațiul nu ne permite să răspundem mai pe larg la unele probleme ridicate de corespondenții noștri.

Victor Imoșanu — str. Speranței 23, Sandu Maria — str. Bîrbană Petre 38, Mariana Popa, Sanda Toma din Calea Griviței 278 și alții ne întreabă cum se poate încheia o asigurare.

Sectorul I: str. Roma nr. 7, tel. 33.80.61.

Sectorul II: str. Spătarului nr. 49, tel. 12.24.08.

Sectorul III: str. Olari nr. 16, tel. 35.13.88.

Sectorul IV: str. Stelea Spătaru nr. 12, tel. 15.03.20.

Sectorul V: str. Bibescu Vodă nr. 16, tel. 15.11.57.

Sectorul VI: str. Bateriilor nr. 32, tel. 31.23.73.

Sectorul VII: str. Popa Tatu nr. 35, tel. 16.48.97.

Sectorul VIII: Calea Griviței nr. 182, tel. 18.19.57.

Menționez că în str. Ion Ghica nr. 7 tel. 16.61.04 funcționează Biroul de avarii auto.

Don Teodoru — Șos.Colentina 72. Ați cîștigat pariul! Într-adevăr, primele de asigurare pentru unele dintre asigurările practicate de ADAS pot fi plătite fără să mai fie nevoie să vă deplasați la unitatea ADAS.

Un grup de salariați de la Uzina «Vulcan». Organele de teren ale Administrației Asigurărilor de Stat pot elibera pe loc polițele de asigurare; nu este nevoie să mergeți, pentru acestea, la punctul de lucru ADAS.

Reamintim tuturor celor interesați să aștepte amănunte privind asigurările de stat, că pot scrie pe adresa redacției (Rev. «Flacăra» Piața Scînteii 1, rubrica ADAS) sau Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5) ori telefona la 15.42.64.

Miine, întreaga țară sărbătorește Ziua Recoltei. Cea mai înaltă cinstire ce se poate aduce unei asemenea zile — corespunzând în acest an și aniversării a două decenii de la înființarea a numeroase cooperative agricole de producție cunoscute astăzi prin rezultatele deosebite obținute în creșterea producției animale și vegetale, în aprovizionarea pieței și a industriei cu alimente și materii prime — o constituie munca îndirjită pe care cooperatorii o depun pentru culegerea recoltei de toamnă și pregătirea recoltei anului viitor. În același timp, Ziua Recoltei este cinstită prin serbări populare, expoziții de produse, printr-o mai bună aprovizionare a piețelor cu legume, zarzavaturi, fructe și alte produse agricole.

▲ Unitatea intercooperatistă din «Obor» a adus roșii frumoase și în cantități mari, cărora consumatorii le acordă o notă bună.

... ȘI doamna cucurbitaceelor

de V. SAVIN -- fotografiile autorului

Da, da: toamna nu e numai anotimpul libațiilor bachice sau al ploilor bacoviene, nu e numai sezonul intonării — anual — al reinnoitului «Gaudeamus igitur», al crizantemelor, al redeschiderii stagiunii teatrale și al stării de alertă în lumea gizelor lui Topîrceanu. Ea este, așa cum o numea tot poetul rapsodiilor, și «doamna cucurbitaceelor». Titulatură care o obligă ca, pe lângă hlamida de regină a roadelor pământului, să tragă după sine și sacoșele încărcate cu aceste roade, să le sorteze și să le chivernisească cu grijă în cămară, în vederea iernii ce va să vină.

Reporterul vă cere scuze pentru faptul că, din buchetul atât de colorat al toamnei, și-a ales ca subiect pentru rîndurile de față tocmai... cucurbitaceele și suratele lor din piață. Poate că și el ar fi preferat freacățul podgoriilor sau pe cel al culiselor teatrelor în avanpremieră... Dar cum și paharul de turburel, și emoțiile estetice se degustă cu altă poftă cînd nu mai ai grija prozaicelor preocupări ale aprovizionării, ne-am propus ca printre primele reportaje ale sezonului să fie și unul care să însemne de fapt o privire indiscretă în cămara toamnei. Aceasta pentru a ști, ca omul gospodăr, pe ce ne putem baza și ce avem de făcut.

ÎN CIUDA CALAMITĂȚILOR — MAI MULT DECît ANUL TRECUT

La mijlocul lui septembrie, data întocmirii reportajului de față, nu se putea spune nici pe departe că piețele Bucureștiului — și ale altor orașe — «gemeau de produse». E drept că se găseau roșii și ceapă, castraveți și vinete, rădăcinoase de tot felul, varză și unele fructe. Lipseau însă cartofii, erau prea puțini ardeii grași, genera «cozii»

penuria de pepeni și de struguri. Dar mai puțin ne interesează, poate, ce se găsea și ce nu în acel moment — cît ce vom găsi peste cîteva luni, atunci cînd zăpada va fi acoperit cîmpurile. Pentru a afla acest lucru, însă, vizita în piețe nu ne este de folos. E necesar să mergem acolo unde se concentrează toate datele și unde se stabilesc măsurile care ne vor asigura hrana la iarnă — respectiv, la întreprinderi ale Ministerului Agriculturii și Silviculturii și la consiliile populare municipale și județene.

Indiscutabil că inundațiile de la începutul verii au compromis recolta la unele culturi — au întîrziat-o mult la altele. Cu toate acestea la Consiliul popular al municipiului București am luat cunoștință de unele cifre menite a... ne ridica moralul. Într-adevăr, mulțumită unor eforturi ce greu pot fi apreciate, în ce privește principalele produse agroalimentare necesare aprovizionării de toamnă-iarnă, bucureșteanul va avea asigurate cantități egale cu cele de anul trecut, ba chiar — la unele produse — și mai mari.

Cele mai multe dificultăți le creează aprovizionarea cu două produse deficitare de cîțiva ani: cartofii și ceapa. Mulțumită însă unor eforturi deosebite — ce trebuie apreciate ca atare — Capitalei i se va asigura aprovizionarea, prin unitățile de desfacere ale I.L.F., ale I.A.S. și ale U.J.C.A.P., cu unele cantități de cartofi și ceapă mai mari decît cele de anul trecut și care vor satisface aproape în întregime — socotit pe locuitor (inclusiv flotantii) — necesarul de consum. Ținînd seama și de faptul că importanțelor cantități de cartofi și de ceapă ce vor fi distribuite prin unitățile mai sus-menționate li se adaugă și cele ce vor fi aduse de producători direct în piețe, putem vorbi de perspectivele unei aprovizionări mult îmbunătățite, față de anul trecut, cu aceste produse.

La celelalte sortimente situația e și mai bună. Vom dispune de 8.440 tone rădăcinoase (cu peste 40% mai mult decît anul trecut); de 4.225 tone de fasole uscată (cu circa 20% mai mult); de 11.385 tone varză (cu peste 30% mai mult); tomate 6.595 tone (cu 38% mai mult); semiindustrializate (varză murată, castraveți murati, gogonele și alte murături) circa 4.000 tone (cu 18% mai mult). Vom dispune de asemenea de 18.260 tone fructe (dintre care 15.300 mere) și de 11.385 tone (46% mai mult decît anul trecut) struguri.

Acestea sînt cifrele planului — la ora aceasta concretizate prin repartii din fondurile centralizate ale statului, prin contracte și chiar prin primele cantități de produse intrate în depozite și silozuri.

Cifre care constituie prima treaptă pe urcușul unei bune aprovizionări. Urcuș greu, dar spre care cei în cauză pornesc optimiști.

NU NUMAI CIFRE

O știm din experiența anilor precedenți: cifrele planificate au, desigur, importanța lor; mai important este însă ce se întreprinde pentru îndeplinirea lor. Și în acest sens credem că din cele petrecute în alți ani s-au tras învățăminte. Ne gîndim la urmărirea îndeplinirii contractelor și la achiziții. Ne mai gîndim la transporturi, descărcări și mai ales la înmagazinări. Nu uităm că acum doi ani am avut parte de niște «cartofi 50%» — adică jumătate cartofi-jumătate noroi; că anul trecut am citit despre niște munți de varză și de gogosari ca și despre o Himalayă de mere transformate în putregai. Și așa mai departe. Tocmai de aceea am fost curioși să aflăm ce

Piața «Ilie Pintilie» din Capitală la mijlocul lui septembrie
Ceapă — cît vezi cu ochii
Ceea ce nu e rău! Dar «coașii»
prinsă în imaginea fotografică
nu pentru ceapă s-a format, ci pentru pepeni
produs cu totul deficitar în aceste zile

Frumoasă este prezentarea produselor
în Hala centrală din Ploiești
Gospodarii orașului și comerțul local
au într-adevăr cu ce se merită

Din păcate, castraveții au fost lăsați
în cîmp pînă au ajuns de mărimea bostanilor
Cred oare cei ce lucrează în cooperative
agricole de producție din județul Ialomița
că sînt în cîștig dacă vin la piață
cu castraveți de cîte o jumătate de kilogram
Pe hîrtie, la livrare, au realizat
într-adevăr mai mult decît anul trecut

Da, dar vînzarea este rezultatul
vor obține cu asemenea muncă
de care nu se apropie nimeni

Lipsa cepei uscate
din unitățile ploieștene
ale I.L.F. și I.A.S.
este compensată în parte prin
cantitățile pe care le aduc pe piață
unele cooperative agricole de producție
și producătorii individuali

șuri se iau pentru evitarea repetării or asemenea situații. Și cu satisfacție luată cunoștință de o serie de prevederi planului de măsuri al Consiliului popular municipal.

Cartofii, de pildă, care vor fi livrați — pe baza unor grafice semnate de furnizori — ca de beneficiari — provin din 6 județe, cele mai mari cantități venind din Suceava, Iași și Covasna. Din totalul cartofilor stinați Capitala, 25 500 tone vor fi însoțite, desfacerea lor făcându-se în primul trimestru al anului 1971. Din această cantitate, 9 000 tone vor fi însoțite de către I.L.F.-București și 16 500 tone de către furnizorii.

Transportarea acestor cartofi din județele producătoare spre Capitală se va face în mod normal. Dar fără îndoială că în lunile octombrie-noiembrie rampele de descărcare vor supra-solicita. În scopul asigurării descărcării, al manipulării, al transportului și al depozitării etc., sunt necesare laje și forță de muncă, dar mai ales tehnice măsuri organizatorice. De la I.T.B. vor obține 90 de autocamioane și 5 grămeți, de la D.G.C.M., 30 autobasculante; I.L.F. dispune, la rândul său, de 320 mașini și parcul propriu (care vor fi folosite însă numai pentru transportul cartofilor, ci și pentru alte legume și fructe). De asemenea mai există 18 benzi transportoare, care trebuie să li se facă din timp revizia, pentru a putea fi în perfectă stare de funcționare atunci când vor fi solicitate la maximum. În gara București-Triaj vor activa echipe permanente ai I.L.F., care, împreună cu organele C.F.R., vor dirija vagoanele și rampele de descărcare.

Pentru toate operațiile necesare descărcării, manipulării, sortării și însoțirii cartofilor, I.L.F. are nevoie de circa 3 500 muncitori. De pe acum au fost luate măsurile pentru asigurarea acestei forțe de muncă. Recepționarea produselor se va face furnizorii. În cazuri fortuite ea se va putea face și în București, echipele de recepție fiind însă compuse din delegați neutri spectatori din corpul inspectoratelor comerciale de stat ale sectoarelor și ale municipiului).

Deosebit de importante sînt și măsurile pe care trebuie să le ia C.F.R.-ul. La ora actuală ar trebui să fie încheiate lucrările de amenajare a rampele de descărcare și a terenurilor închiriate, lucrările de asigurare a instalațiilor de iluminare și a prizelor trifazice pentru utilaje, cele de amenajare a drumurilor de acces și a nivelărilor terenurilor etc.

O problemă de loc neglijabilă o constituie desfacerea rapidă a produselor. I.L.F., care dispune de 240 magazine de desfacere, va mai organiza încă 120 de puncte volante pentru cartofi; întreprinderea «Gostat», pe lângă cele 33 unități ale sale, va organiza încă 20 de puncte volante, iar Asociația intercooperatistă, care dispune de 14 unități, va avea încă 10 puncte volante. În același timp, întreprinderile și instituțiile care patronază consumuri colective (spitale, cantine, cămine, creșe etc.) vor trebui să ia măsuri (asigurarea mijloacelor de transport și a brațelor de muncă), pentru a respecta cu strictețe termenele la care au fost programate și a încheia acțiunea la 30 octombrie.

Demne de subliniat ni se par și alte măsuri menite a asigura buna desfacere a produselor către consumatori. Astfel, 10 000 tone cartofi, 3 000 tone ceapă, 500 tone rădăcinoase, 500 tone mere și 200 tone diverse alte legume și fructe vor fi livrate pre-ambalate, în săculeți de 1-3 kg. De asemenea s-au prevăzut măsuri de îmbunătățire a sistemului de desfacere prin comenzi livrate la domiciliu.

Toate prevederile planului de măsuri ni se par judicioase. Rămîne însă de văzut cum vor fi ele aduse la îndeplinire, în special de către I.L.F.-București.

LA FOCȘANI, LA PLOIEȘTI...

Am încercat să aflăm cum se prezintă lucrurile și în alte localități și județe ale țării. În Focșani, de pildă, am putut constata că piața este destul de sărăcăcioasă, în comparație cu cea din alți ani. Situația se explică prin faptul că județul Vrancea a fost puternic lovit de calamitățile de la începutul verii, distrugându-se o parte din recoltă și

întîrziindu-se restul. De aceea, spre deosebire de alți ani, cînd Vrancea livra altor județe importante cantități de legume și fructe, în această vară a trebuit să fie aduse din alte părți peste 800 tone roșii și peste 300 tone de alte legume, iar fructele au lipsit în mod sistematic din magazine.

Pentru aprovizionarea de toamnă-iarnă însă, ca și în alte județe, și în Vrancea s-a întocmit un plan de măsuri. Se vor asigura prin întreprinderea județeană pentru legume și fructe 4 400 tone de cartofi (față de 1 700 tone în anul precedent), 850 tone fructe (față de 240 tone anul trecut) etc. Trebuind să se facă față acestor sarcini mult sporite, capacitățile de depozitare din orașul Focșani au fost mărite cu 75-80%, amenajându-se și dîndu-se în folosință mai multe depozite noi, printre care și unul cu o suprafață de 3 000 mp în str. Antrepozite.

La Ploiești, frumoasa hală centrală, deși aflată sub semnul pregătirilor pentru Sărbătoarea Recoltei — deci în fază de amenajare — era destul de bine aprovizionată.

Mai deficitară în ce privește cartofii — inexistenți la unitățile I.L.F. și ale I.A.S., existenți doar, în mici cantități, la producători și la unitățile intercooperatiste — hala era bogat aprovizionată cu ceapă, roșii, gogoșari, ardei grași, castraveți, varză, pepeni, struguri, mere ș.a. Într-o singură zi — 15 septembrie — în piață au intrat: 10 tone ceapă de apă prin I.L.F. și I.A.S. și 6 prin producători și unitățile intercooperatiste, roșii — 9 și respectiv 8 tone; castraveți — 5 și 3,5 tone; varză — 2,5 și 2,5 tone; mere — 10 și 3 tone; struguri — 12 și 5 tone; prune 7 și 2,5 tone; pepeni — 4 vagoane (prin C.A.P.) etc.

Aceasta e situația la zi. În ce privește perspectiva, deși mai bună decît cea din anul precedent, ni se pare însă a nu fi cu totul și cu totul satisfăcătoare. Cea mai grea este situația în ce privește aprovizionarea cu cartofi. Repartiția din fondurile centralizate, destinată I.L.F.-Prahova, a fost redusă de la 23 500 tone la numai 12 500 tone (anul trecut ea a fost de 15 500 tone). În plus și magazinul I.A.S. «beneficiază» de importante reduceri sau chiar anulări de repartiții. Astfel, există o repartiție de

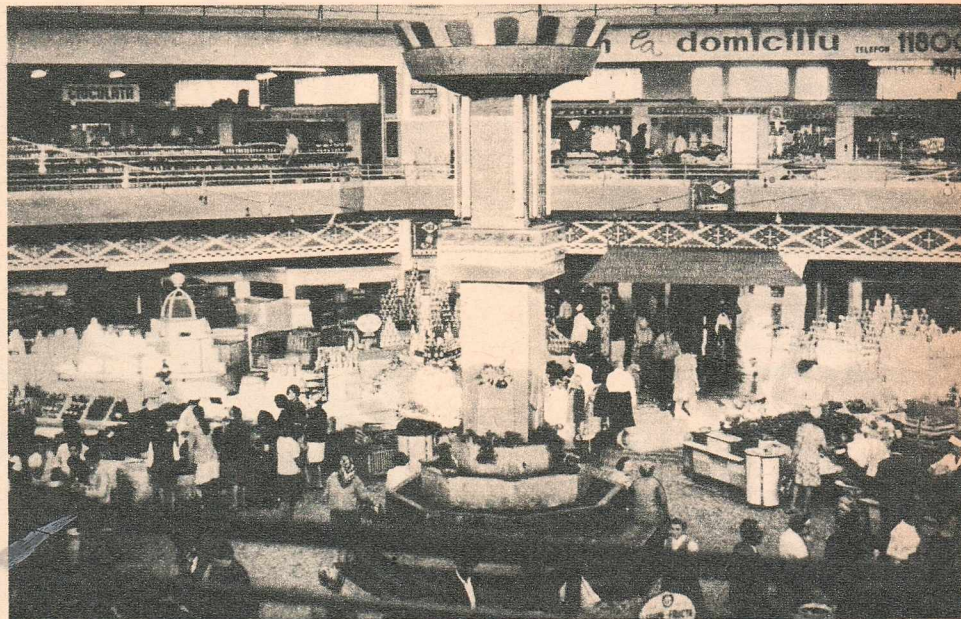
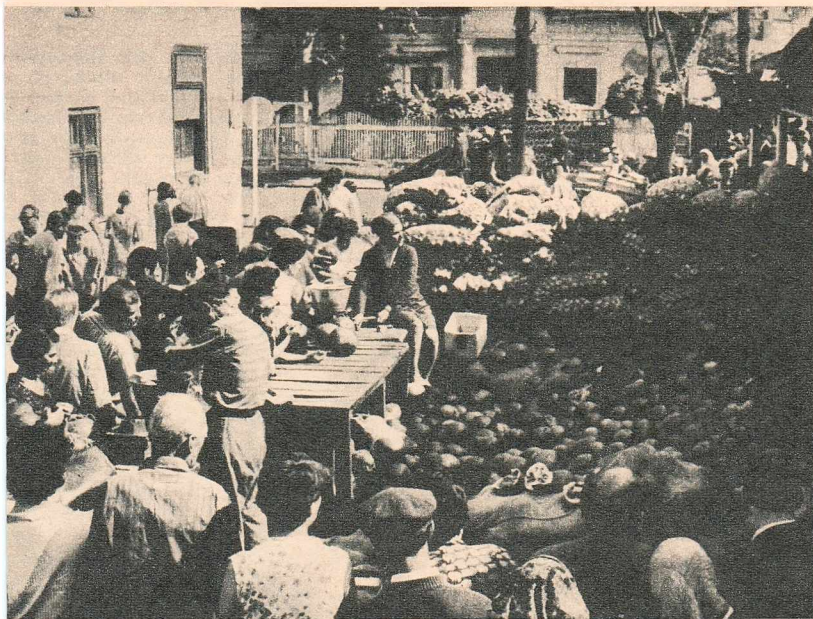
2 000 tone de cartofi de la Feldioara (jud. Brașov) pentru acest magazin. Ca urmare a calamităților, producția planificată la Feldioara n-a fost realizată și repartiția a fost anulată.

În fața acestei situații, Consiliul popular județean a preconizat să preia de la toți producătorii din județ toate cantitățile de cartofi disponibile, interzicîndu-se altui U.J.C.A.P. cît și I.L.F. să livreze cartofi în alte județe. De asemenea, s-au sistat vînzările de cartofi în localitățile rurale, cu excepția cantităților stabilite pentru membrii cooperativelor agricole de producție. I.L.F. și magazinele I.A.S. au fost îndrumate să realizeze cît mai multe preluări de cartofi, în afara repartițiilor din fondul centralizat, prin trimiteri de delegați în județele producătoare. Aceste măsuri — și altele pe care nu le-am mai enumerat — vor putea, dacă vor fi urmărite cu perseverență, să îmbunătățească situația, augmentîndu-se cantitățile de cartofi de care va dispune iarna aceasta județul Prahova.

Nici în ce privește ceapa perspectivele nu sînt chiar strălucite. Cu cooperativele agricole de producție din județ s-au contractat 3 800 tone. Din pricina calamităților, neobținîndu-se producția planificată, la ora actuală se contează doar pe 2 500 tone. În plus I.L.F.-Prahova dispune de o repartiție de 900 tone din județul Galați — cantitate a cărei livrare stă în asemenea măsură sub semnul îndoielii, încît au fost necesare intervenții pentru schimbarea repartiției (de la jud. Galați la jud. Buzău unde perspectivele sînt mai optimiste.)

La celelalte produse situația este mai bună: pentru roșii județul Prahova beneficiază de o repartiție de 1 845 tone (față de 1 100 anul trecut); varză 6 170 tone (față de 5 500 tone); fructe 4 510 tone (față de 2 800 tone); semiindustrializate 1 437 tone (față de 945 tone) etc. Sînt însă necesare măsuri organizatorice foarte energice pentru a suplini prin preluări directe toate lipsurile ce vor rezulta din cantitățile — încă insuficiente — repartizate din fondurile centrale de produse.

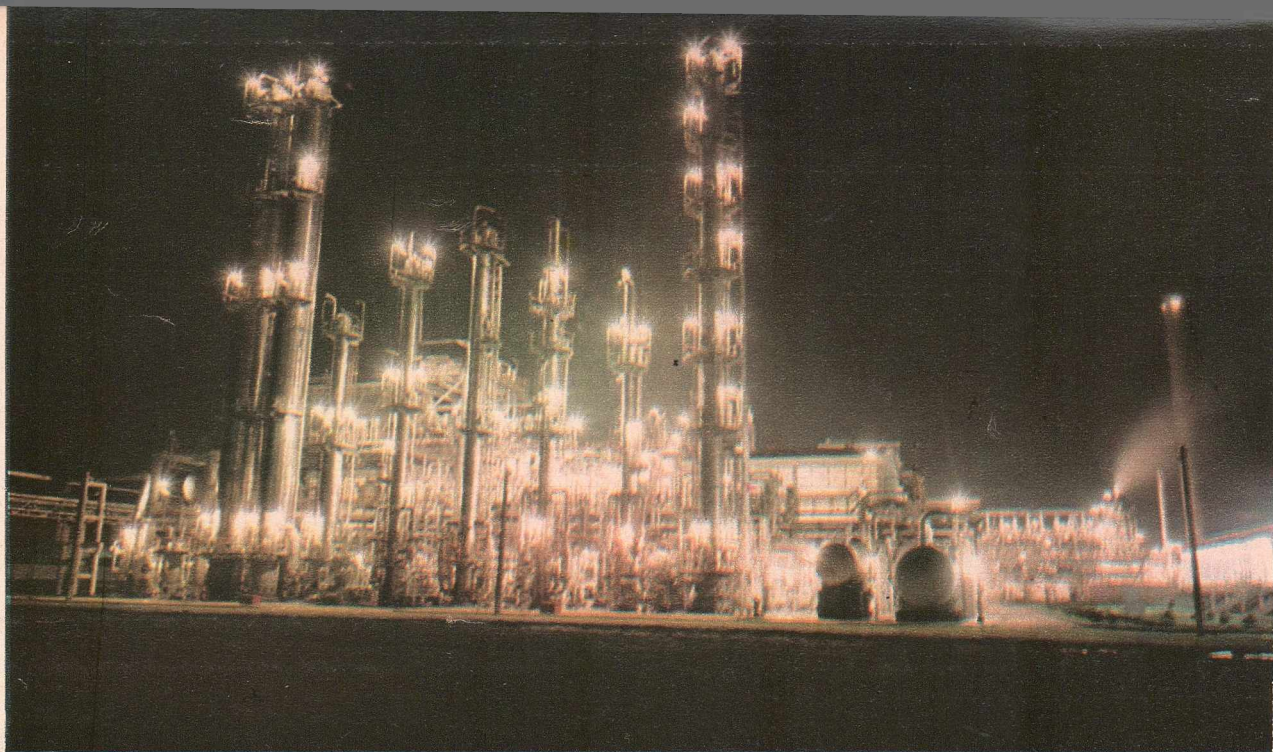
Nu ne îndoim că această observație este valabilă și pentru alte județe ale țării.

SUB EMBLEMA ATÎT DE SUGESTIVĂ A CHIMIEI INDUSTRIALE — O UZINĂ ÎNTR-O RETORTĂ — O MIE DE OAMENI DE ȘTIINȚĂ S-AU REUNIT RECENT LA BUCUREȘTI ÎNTR-UN PRESTIGIOS CONGRES INTERNAȚIONAL PENTRU A DEFINI CURSUL ACTUAL ȘI PERSPECTIVELE ACESTEI RAMURI DE CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ ȘI TEHNICĂ.

CA TARĂ-GAZDĂ, ROMÂNIA A ÎNFĂȚIȘAT TABLOUL VAST AL PROGRESULUI PE CARE CHIMIA SA L-A REALIZAT ÎN ANII EDIFICĂRII SOCIALISMULUI ȘI PE CARE ÎL PREGĂTEȘTE PENTRU ANII CE VIN.

CHIMIA, CU CARE FIECE OM VINE ÎN CONTACT ÎN FIECARE CLIPĂ, FĂRĂ DE CARE NIMENI NU AR PUTEA TRĂI, INTERESEAZĂ PE TOTI. «FLACĂRA» ȘI-A PROPUȘ SĂ DESPRINDĂ — PRIN INTERMEDIUL UNOR PARTICIPANȚI LA CONGRES — CÎTEVA TRĂSĂTURI ESENȚIALE ALE ACESTEI ȘTIINȚE, ASTĂZI, AȘA CUM AU REIEȘIT ELE DIN MAREA REUNIUNE ȘTIINȚIFICĂ DE LA BUCUREȘTI.

O UZINA ÎN RETORTĂ- SIMBOL DE SINTEZĂ

Brazi, Pitești, Craiova, Gh. Gheorghiu Dej, Tirgu Mureș — puncte «fierbinți» pe harta economică a României, puncte în care materia, plămădită cu inteligență prinde chip nou, adăugindu-și valori sporite. Acest proces la care chimiștii participă cu pasiune și pricepere reprezintă transpunerea efectivă și neostenită în fapte a acelei laturi a politicii partidului comunist, care poartă numele VALORIFICAREA BOGĂȚILOR NATURALE ALE PATRIEI SOCIALISTE.

Prof. Maurice LETORT,
membru al Academiei
de științe a Franței:

„CHIMIA
SĂ-L URMEZE
PE RABELAIS“

Chimia e prezentă pretutindeni, de la fabricarea metalelor pînă la producerea energiei nucleare. Domeniile sînt, așadar, extrem de numeroase și, de aceea, e greu să alegi pe cele care includ problematica esențială.

Totuși, judecînd foarte obiectiv, în retrospectiva ultimilor 20 de ani și în perspectiva următorilor 20, se pot distinge domeniile importante pentru rapiditatea creșterii lor și pentru posibilitatea pe care o oferă oamenilor de a-și mări confortul și bunăstarea.

Aș cita, în primul rînd, *utilizarea resurselor petrolifere și de gaze naturale pentru fabricarea de produse chimice*. Știm că în ultimii zece ani, mai cu seamă, aceste două materii prime, aflate în cantitate mare în lume, formează baza unei noi industrii chimice organice, înlocuind în acest rol cărbunele de pămînt.

Al doilea domeniu, legat de altfel poate direct de cel dintîi, e cel al macromoleculilor, al moleculelor uriașe. Toată lumea le cunoaște astăzi — unii fără să-și dea seama. Ele constituie ceea ce omul de pe stradă numește *materiale plastice*. Creș-

terea lor — nimeni nu se îndoiește de aceasta — este acum cu adevărat prodigioasă.

Aș dori să fac o paranteză pentru a arăta că, ținând seama de simpatia pe care o nutresc pentru poporul român, sînt fericit să constat că în aceste două domenii de vîrf România este deosebit de bine plasată.

Se știe de mult că țara dv. dispune de resurse bogate de petrol și gaze naturale. De la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, și îndeosebi în ultimii ani, pose-dați și instrumentul intelectual și pe cel material pentru a dezvolta aceste resurse naturale, a le pune în valoare în chip major.

Cunoaștem marele efort desfășurat de România pentru a-și dezvolta industria chimică. Dar vizitînd țara și asistînd la cel de-al 39-lea Congres internațional de chimie industrială de la București, am fost pus la curent cu remarcabila intensificare a cercetărilor chimice — științifice și tehnice — în diferite instituții de cercetare — academice, departamentale, universitare —, cu calitatea înaltă a lucrărilor executate. Pentru toate acestea încerc un sentiment de admirație.

Mă întrebați cum socot că se manifestă

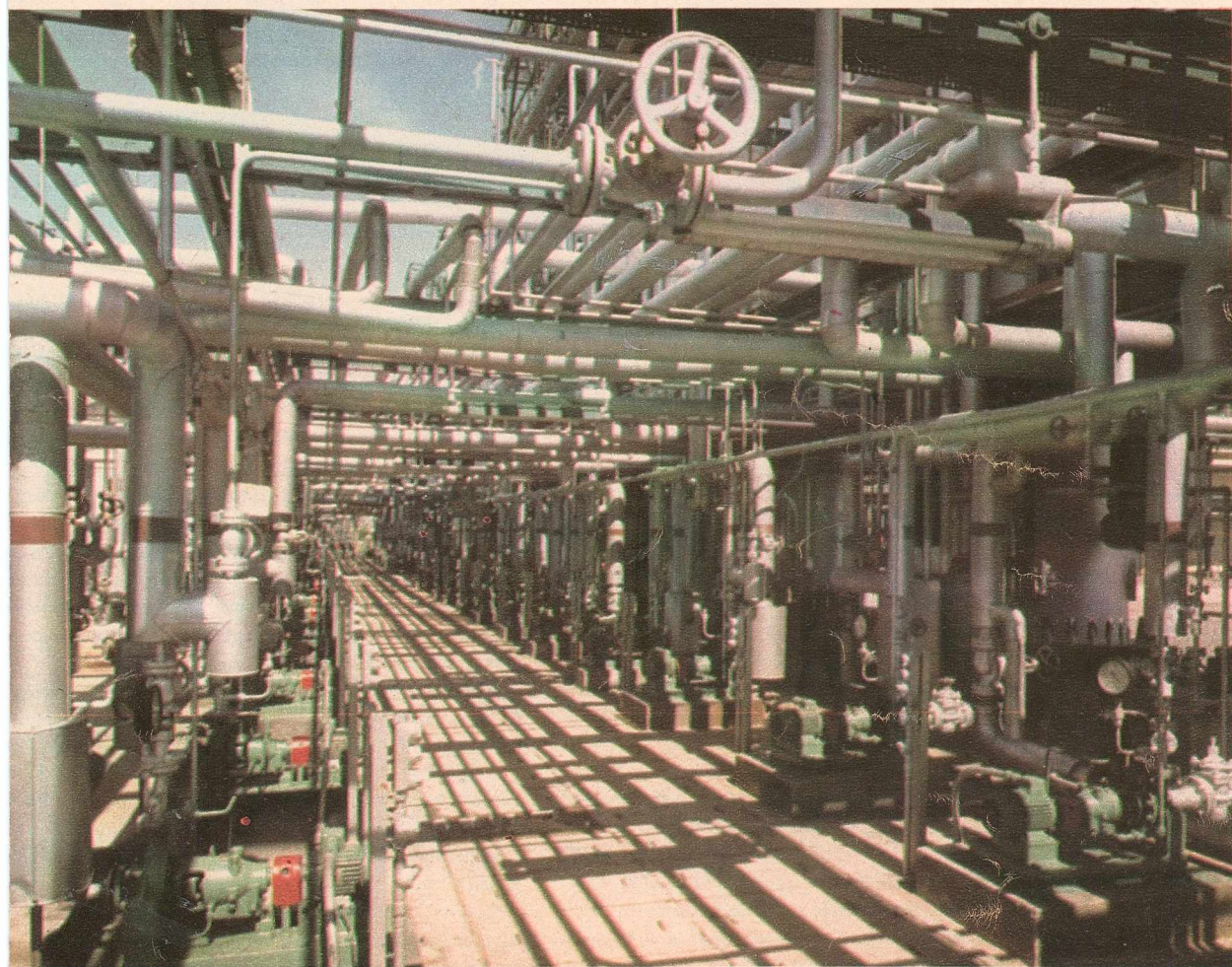
acum și în viitor *influența chimiei asupra civilizației umane*. Iată un aspect.

Această industrie, care se dezvoltă în toate țările lumii, reprezintă un mijloc esențial de satisfacere a nevoilor omului. Să ne gîndim, de pildă, la creșterea longevității datorită unor produse farmaceutice.

Dar pe acest plan, în fața chimistului au apărut probleme noi, îndatoriri noi, anume cele care derivă din necesitatea de a combate noxele, perturbarea mediului natural, apărute din lipsa de prevedere sau din încercarea de a obține un profit prea mare.

Este indispensabil ca chimistul să fie conștient de această nouă datorie și să lucreze cu toate mijloacele, cu toată inteligența, cu toată ardoarea pentru a înlătura aceste dificultăți care apar de pe acum grave și care trebuie înfrînte în următorii 10—20 de ani.

Avînd în vedere rolul chimistului în dezvoltarea tehnicilor nucleare, e esențial ca el să nu uite ceea ce Rabelais a afirmat încă în veacul al XVI-lea: «Science sans conscience n'est que ruine de l'âme» (Știință fără conștiință nu e decît ruina sufletului). El trebuie să lucreze pentru fericirea omului, pentru prosperitatea lui.

Prof. Guy PANNETIER,
raportor general al Societății
internationale de chimie
industrială:

„PROGRESUL CHIMIEI NU POATE FI CONCEPUT FĂRĂ CALCULATORILE ELECTRONICE“

Lucrările științifice prezentate celui de-al 39-lea Congres internațional de chimie industrială s-au caracterizat printr-o mare diversitate la care s-a adăugat faptul că ele au tratat o multitudine de teme de mare actualitate și au oferit participanților numeroase prilejuri de a lua cunoștință de rezultate inedite, direcții de cercetare noi și fecunde care vor aduce, fără îndoială, chimiei un nou progres.

Congresul și-a concentrat atenția, între altele, asupra organizării cercetărilor și economiei industriale. Diverse lucrări prezentate au reliefat faptul că un progres substanțial, de mare anvergură, nu mai poate fi conceput astăzi fără utilizarea metodelor moderne de interpretare a rezultatelor, în special fără calculatoarele electronice.

Printre preocupările importante și de mare actualitate s-au situat și problemele privind *coroziunea* și măsurile de protecție împotriva coroziunii. Se știe că astăzi coroziunea metalelor provoacă pierderi

(Continuare în pag. 19)

Printre măsurile cuprinse în programul național privind dezvoltarea zootehniei și creșterea producției animaliere un loc important îl ocupă organizarea de complexe moderne pentru creșterea și îngrășarea bovinelor, porcinelor și ovinelor și de complexe avicole. De ce este avantajos acest sistem de organizare a producției? Pentru că, în complexele zootehnice de mare capacitate se folosesc rații stabilite în mod științific, iar administrarea lor ca și alte lucrări se fac mecanizat, ceea ce permite să se obțină o creștere simțitoare a producției și productivității muncii. Deși aceste forme de cooperare sînt la început, ele își dovedesc din plin utilitatea. Ce experiență a fost acumulată pînă acum și ce trebuie întreprins, în continuare, în vederea dezvoltării activității de cooperare între cooperativele agricole, pentru perfecționarea colaborării lor cu întreprinderile agricole de stat?

UNIREA FACE PUTERE ȘI BELȘUG

de I. HERȚEG

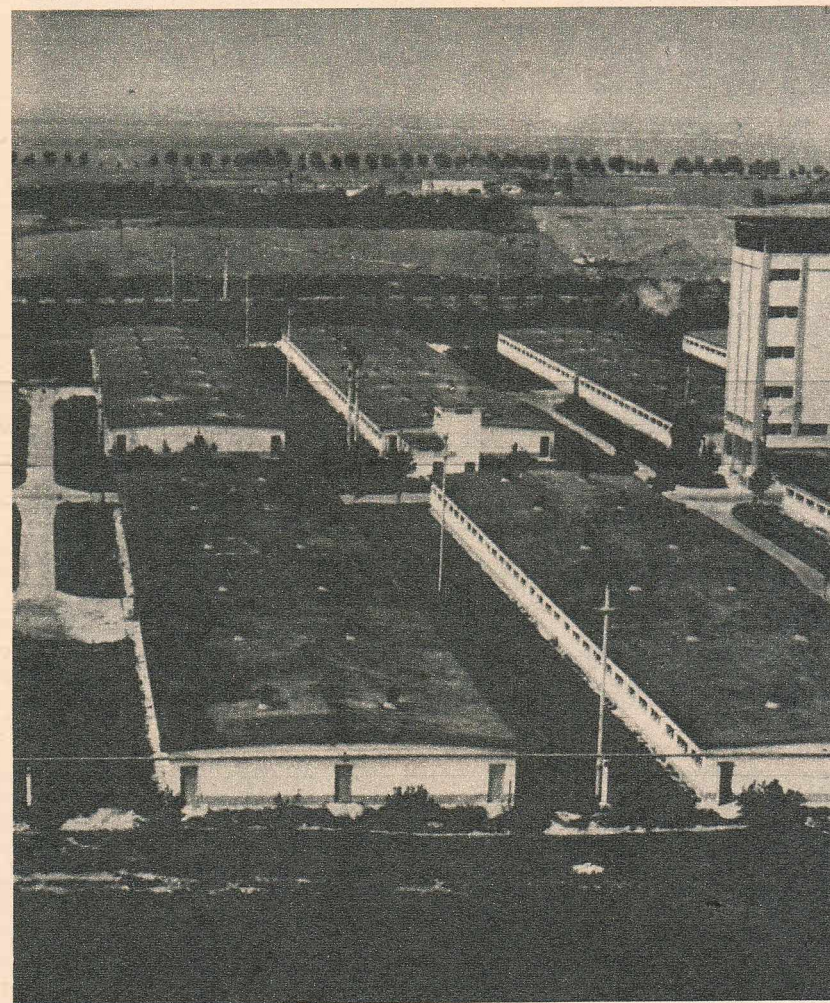
CU FIECARE AN SE OBTIN NOI REALIZĂRI ÎN CE PRIVEȘTE DEZVOLTAREA ȘI MODERNIZAREA AGRICULTURII. PARALEL CU EXTINDEREA MECANIZĂRII, CHIMIZĂRII ȘI IRIGAȚIILOR ARE LOC CONCENTRAREA PRODUCȚIEI ÎN UNITĂȚI SPECIALIZATE — CUM SÎNT COMPLEXELE INDUSTRIALE PENTRU CREȘTEREA ANIMALELOR ȘI PĂSĂRILOR, A SERELOR DE TIP INDUSTRIAL. OR, PENTRU O SINGURĂ COOPERATIVĂ ESTE GREU DE REALIZAT ASEMENEA OBIECTIVE CARE NECESITĂ FONDURI DE INVESTIȚII MARI. SOLUȚIA A FOST TOTUȘI GĂSITĂ: ASOCIAȚIILE INTERCOOPERATISTE DE PRODUCȚIE ȘI VALORIFICAREA PRODUSELOR. ASOCIAȚIILE INTERCOOPERATISTE, AȘA CUM SE ARATĂ ȘI ÎN REGULAMENTUL LOR DE FUNCȚIONARE, ASIGURĂ CADRUL CORESPUNZĂTOR UTILIZĂRII RAȚIONALE A RESURSELOR FINANCIARE ȘI A MIJLOACELOR MATERIALE ALE COOPERATIVELOR AGRICOLE. PRECUM ȘI AL AJUTORULUI MULTILATERAL ACORDAT DE STAT, CREEAZĂ POSIBILITATEA CONCENTRĂRII, PROFILĂRII ȘI SPECIALIZĂRII PRODUCȚIEI, INTRODUCEREA TEHNOLOGIILOR MODERNE, ORGANIZAREA SUPERIOARĂ A PRODUCȚIEI ȘI A MUNCII. DE ASEMENEA, SE CREEAZĂ POSIBILITATEA CA UNITĂȚILE ECONOMICE INTERCOOPERATISTE SĂ COOPEREZE CU ÎNTEPRINDERILE AGRICOLE DE STAT CEEA CE FACE CU PUTINȚĂ CA ȘI ÎN AGRICULTURA COOPERATISTĂ SĂ SE EXTINDĂ TEHNOLOGIILE MODERNE ȘI METODELE SUPERIOARE DE ORGANIZARE A PRODUCȚIEI ȘI A MUNCII PRACTICATE ÎN UNITĂȚILE AGRICOLE DE STAT ÎNCÎT PE ANSAMBLU SĂ SE OBTINĂ REZULTATE DE PRODUCȚIE SUPERIOARE. PE CE SE ÎNTEMEIAZĂ ȘI CE AVANTAJE OFERĂ ASOCIAȚIILE INTERCOOPERATISTE?

În toate județele se află în diferite faze de execuție numeroase obiective intercooperatiste: complexe pentru creșterea păsărilor, îngrășătorii de porci, de taurine și de berbecuți, unități pentru creșterea albinelor, viermilor de mătase, pentru amenajarea și exploatarea piscicolă, fabrici de nutrețuri combinate, sere pentru producerea legumelor, se execută în comun lucrări de amenajare a terenului în vederea extinderii irigațiilor sau pentru combaterea eroziunii solului, depozite de legume și fructe, centre de prelucrare în vederea producerii de semiconservate, paste și sucuri de tomate etc. De asemenea, așa cum se arată și în regulamentul asociațiilor intercooperatiste, în scopul deservirii activităților de producție ale cooperativele agricole și a cerințelor membrilor cooperatori și ai altor locuitori din comune vor lua ființă unități pentru prestări de servicii. Simpla enumerare a acestor activități dovedește că de variate sînt domeniile în care pot coopera între ele cooperativele agricole, ce rezerve de sporire a producției și a veniturilor pot fi puse în valoare pe această cale. De altfel, rezultatele de pînă acum demonstrează din plin eficiența economică ridicată a acestor activități, reliefează necesitatea de a se acorda mai multă atenție realizării la termenele stabilite a diferitelor obiective prevăzute, domeniu în care se constată multe rămîneri în urmă.

în ce privește organizarea de asociații intercooperatiste există în județul Ilfov. Aici au fost organizate 8 asociații intercooperatiste la care participă 60 de cooperative agricole și care au drept obiectiv construirea de complexe industriale pentru creșterea porcilor fiecare avînd o capacitate anuală de 15 000—30 000 capete. De asemenea, 38 cooperative agricole au pus bazele unei asociații intercooperatiste care construiește la Afumați un complex cu mai multe ferme pentru producerea puilor de frigare. Alte patru asociații — cele de la Vasilași, Frumușani, Chirnogi și Manasia — au drept obiectiv crearea de complexe avicole pentru producția de ouă. În 1972 cînd vor atinge capacitatea proiectată, aceste complexe vor produce anual 25 milioane de ouă față de numai 13 milioane cît se obțin acum în toate cooperativele agricole din județ. La Căciulați a fost organizată, tot pe bază de cooperare, o îngrășătorie de tineret taurin cu o capacitate anuală de 5 000 capete. Un număr de 14 cooperative agricole au pus bazele unei asociații care a organizat la Dridu o îngrășătorie de berbecuți ce va livra anual 30 000 capete miei îngrășați, îndeosebi pentru

este vorba de crearea unui complex avicol modern care necesită investirea unor fonduri mari, cooperativele agricole asociate au beneficiat și de credite de la stat pe termen lung. Părțile sociale subscrise sînt depuse eșalonat de către fiecare cooperativă agricolă încît s-au putut executa numeroase lucrări avînd ca scop punerea la termen în funcțiune a complexului.

Complexul de creștere a păsărilor de la Afumați utilizează vechile construcții zootehnice care existau în câteva din cooperativele agricole asociate, dar care au fost reamenajate și modernizate pentru a se putea aplica tehnologia creșterii a păsărilor folosită în întreprinderile agricole de stat. Pînă acum, în cadrul acestui complex volumul lucrărilor de construcții montaj prevăzute pe acest an a fost executat în proporție de sută la sută. Unele din obiectivele complexului au fost date în funcțiune și au fost populate cu păsări. Dar să vedem cum va arăta în final acest complex. Va fi, în primul rînd, o hală pentru creșterea tineretului care va înlocui găinile mai în vîrstă încît în prezent. De asemenea, va exista o ritmicitate în ce privește producția de ouă. Vor fi apoi șase hale de găini ouătoare avînd o supra-

export. Funcționează, de asemenea, un complex de sere pentru cultura legumelor la care participă 30 de cooperative agricole, 5 magazine intercooperatiste și un atelier mecanic, iar în viitor asociațiile intercooperatiste din județul Ilfov vor cuprinde și alte sectoare de activitate.

Este interesant de urmărit cum funcționează aceste asociații intercooperatiste, de evidențiat rezultatele pe care le obțin. Am ales în acest scop asociația intercooperatistă pentru creșterea păsărilor de la Afumați. La cooperativa agricolă din Afumați exista o veche experiență în creșterea păsărilor atît pentru ouă, cît și pentru carne. S-a hotărît modernizarea acestui sector folosindu-se experiența întreprinderilor agricole de stat. Dar organizarea unui complex avicol modern după modelul celor care funcționează în întreprinderile agricole de stat și unde kilogramul de carne de pui se obține cu un consum de numai 2,95 kg nutrețuri combinate nu se putea realiza cu posibilitățile unei singure cooperative agricole. De aceea, cu sprijinul uniunii județene a cooperativele agricole de producție s-a propus crearea unei asociații intercooperatiste la care au aderat un mare număr de cooperative agricole din județ. Prin contribuția fiecărei cooperative agricole asociate cu mijloace bănești și bunuri materiale s-a constituit fondul social necesar asigurării mijloacelor fixe și circulante. Întrucît

față de 6 000 metri pătrați și care vor adăposti 34 000 găini. În cadrul complexului sînt în construcție 5 ferme pentru creșterea puilor pentru carne — principala producție marfă ce se va realiza în această unitate — fiecare din acestea avînd hale care însumează o suprafață de 10 000 m². Fiecare hală este dotată cu ventilatoare și elemente care să asigure temperatura optimă în interiorul hălelor. De asemenea, pentru furajarea păsărilor se folosesc alimente tronconice prevăzute cu bandă transportoare care asigură și o creștere a productivității muncii. Am desigur mai pe larg cum a fost conceput acest complex deoarece soluțiile alese și tehnologia aplicată sînt deosebit de avansate, ele putînd fi extinse și în alte unități.

Avansează rapid și construcția complexului avicol la Manasia, același județ, realizat prin unirea eforturilor materiale ale cooperativele agricole din Gîrbovi, Vașcăreni, Măcrișului și altele, dar care, spre deosebire de cel de la Afumați, va livra ouă. În anul viitor el va fi populat cu 108 000 păsări.

În județele în care organele agricole și unitățile de construcții s-au ocupat de asigurarea din vreme a documentațiilor și a materialelor, unde munca pe șantiere a fost bine organizată, lucrările de construcție sînt avansate mult. Multe dintre halele acestor construcții, fiind gata, au fi-

ulate cu animale și păsări. Bune rezultate au fost obținute în județul Constanța unde s-au recepționat cele mai complexe de creștere și îngrășare a porcilor, cum sînt cele de la Castelu și Chirnogeni, unele dintre ele fiind dotate cu porci. Aceste rezultate nu sînt întâmplătoare. Județul Constanța acțiunile intercooperatiste se bucură de un larg sprijin din partea organelor locale de partid și de stat, constituie una din preocupările importante ale autorității județene a cooperativelor agricole de producție. Altfel, se găsesc într-un stadiu avansat construcții de nutriție combinate de la Lumina ca și alte activități intercooperatiste din județ.

Înălbirea lucrărilor

Activitățile complexelor intercooperatiste este o cerință mare însemnată. Din acest an au rămas numai două luni, timp în care va trebui făcut un mare volum de construcții și montaj la cele mai multe din obiectivele care se realizează. Or, la această dată la multe din complexele tehnice aflate în construcție lucrările sînt rămase în urmă. Ritmul de lucru este nesatisfăcător îndeosebi în

ganele Ministerului Agriculturii și Silviculturii și ale Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție au constat că rămînerea în urmă a lucrărilor pe unele șantiere, mai ales în județele Arad, Timiș, Olt, Vaslui, se datorește slabei organizări a muncii, dar și lipsei de sprijin din partea uniunilor cooperativelor agricole în ce privește aprovizionarea cu materiale asigurarea forței de muncă necalificate etc. Ritmul nesatisfăcător se datorește și cooperativelor asociate care nu s-au îngrijit să repartizeze șantierele respective mijloace de transport sau să presteze diferite alte servicii. Se simte, de asemenea, lipsa unor materiale, utilaje și confecții metalice pe care unitățile industriale nu le-au livrat la timp: plăci de azbociment, cărămizi, ciment, conducte și tuburi pentru canalizare etc. De aici și concluzia că sînt necesare măsuri concentrate în vederea grăbirii lucrărilor pe șantierele complexelor intercooperatiste.

Pentru darea la timp în funcțiune a complexelor zootehnice, întreprinderile de construcții, printr-o organizare tehnică a muncii, trebuie să grăbească lucrările, să recupereze rămînerea în urmă. O dată cu venirea toamnei, timpul

Tehnologiile moderne de creștere a porcilor, aplicate cu bune rezultate în întreprinderile agricole de stat, se extind și în cooperativele agricole.

la județele Arad și Timiș la obiectivele aflate în execuția activității de construcții nr. 13 Timișoara. La Complexele porci de la Felnac, județul Arad, care urmează să aibă o capacitate de 30 000 porci, lucrările de construcție și montaj au fost făcute numai în proporție de 19 la sută. Lucrările sînt și mai întinzate la complexul de la Nădlac care, în prezent, este mai mic — de 12 000 capete — procentul realizat este de numai 8,7 la sută. În județul Teleorman în construcție patru complexe zootehnice de câte 10 000 capete porci fiecare. Și aici lucrările avansează în prezent nesatisfăcător, realizîndu-se pînă acum: 34,8 la sută la Iași, 32,2 la sută la Scioaștea, 34,1 la sută la Iași și 38,2 la sută la Alexandria. Aceeași situație se înregistrează și la complexele avicole din unele județe. La județul Vaslui cu o capacitate de 36 000 găini pentru ouă lucrările au fost executate doar în proporție de 5,3 la sută.

Printre cauzele care au determinat această rămînere în urmă; cunoscîndu-le, trebuie luate măsuri ferme în vederea înlăturării lor. Trebuie recunoscut că, la cele mai multe din complexele zootehnice, proiectele au fost realizate cu întârziere ceea ce a împiedicat începerea din timp a lucrărilor de construcții. Dar cele mai multe cauze sînt determinate de organizarea propriu-zisă a muncii pe șantiere, de aprovizionarea cu materiale. Or-

poate deveni nefavorabil. De aceea în aceste zile bune de lucru trebuie să se depună eforturi maxime pentru a se executa un volum cît mai mare de construcții și montaje. Mult timp constructorii s-au amăgît zicînd că mai este vreme. Dar iată că am ajuns în luna octombrie și stadiul lucrărilor nu este corespunzător.

La realizarea complexelor intercooperatiste pot avea o contribuție substanțială și cooperativele agricole asociate. Ele pot și trebuie să asigure forța de muncă necesară săpării fundațiilor, a șanțurilor pentru rețeaua de alimentare cu apă sau pentru canalizare și alte asemenea lucrări care nu cer o calificare deosebită. Au procedat bine acele asociații care au stabilit modalități de decontare a lucrărilor efectuate cu forța de muncă și mijloacele cooperativelor agricole. Pentru a termina la timp toate construcțiile planificate, pentru a se putea popula cu animale și păsări complexele zootehnice este necesar ca aceste probleme să pre-ocupe îndeaproape consiliile de administrație ale asociațiilor intercooperatiste. Ele trebuie să asigure întreprinderilor de construcții condiții materiale ca lucrările să se poată executa cît mai repede, să se îngrijească totodată de desfășurarea normală a procesului de creștere a animalelor și păsărilor încît, de la început, să se poată obține cantități cît mai mari de produse zootehnice.

dialog cu cititorii

de H. DONA

În ultimul timp am primit numeroase scrisori în care diverși cititori se interesează de apariția **Almanahului Flacăra pe 1971**. Pe toți îi putem asigura că Almanahul va apărea, probabil, în sezonul rezervat unor asemenea publicații, adică pe la începutul lunii decembrie. Conținutul lui va fi — credem noi — deosebit de interesant și atractiv; la timpul cuvenit, vom comunica cititorilor noștri toate amănunțele necesare. Cît despre acei care ne fac diferite propuneri sau se arată gata să ne trimită materiale, îi rugăm să primească mulțumirile noastre platonice. Ediția pe 1971 a almanahului se găsește într-o fază avansată de tipărire și de aproape trei luni nu mai primim nici un material. Așa că-i așteptăm drept colaboratori la almanahul pe 1972. Dar nu mai tîrziu de aprilie-mai anul viitor.

O bogată corespondență se referă și la apropiatul jubileu al Liceului Internat din Iași, despre care am scris pe larg în numărul 36. Cititorul **Constantin Năsturaș** ne roagă să mai adăugăm la lista «absolvenților eminenți» ai liceului ieșean și pe «academicianul Mihai Jora — renumitul compozitor și profesor la Conservatorul din București, scriitorul Dr. Ion Mironescu, fost profesor la Universitatea din Iași, scriitorul M. Sevastos, ing. N. Profiri, fost profesor la Politehnica din București, ing. Henri Teodoru, profesor la aceeași Politehnică, Al. Nicolau, profesor la Politehnica din Timișoara, ing. Andreescu-Cale, profesor la Politehnica din Iași», iar la cea a profesorilor de Calistrat Hogaș, V. Bogrea, Emil Severin. Cititorul **T. Paulescu** din Galați e supărat că l-am trecut pe scriitorul și criticul Eugen Lovinescu printre gloriile Liceului «N. Gane» din Fălticeni cînd, de fapt, Eugen Lovinescu a fost absolvent al Liceului Internat din Iași. Ținînd seama de faptul că, totuși, Lovinescu era indiscutabil fălticenean, eroarea nu ni se pare chiar așa de mare. Cititorii **Anton Ioan**, farmacist principal din Timișoara, absolvent din promoția 1928, și **Constantin Secărescu** din Timișoara, absolvent din 1936, își exprimă satisfacția pentru materialul apărut în revista noastră și ne solicită cîteva date pe care li le-am și comunicat direct. Ceea ce îi bucură pe toți foștii și actualii internațiști este faptul că la indicația conducerii de partid și de stat s-a hotărît nu numai sărbătorirea de la 9-11 octombrie, ci și transformarea vechii instituții de cultură într-un liceu experimental, superior înzestrat, care să-și poată afirma și mai pregnant rolul fruntaș în învățămîntul mediu românesc.

Cititorul **Nicolae Negurici** din Craiova, după ce ne face o propunere, continuă imediat: «Dumneavoastră o să-mi răspundeți că...» Bineînțeles că noi ne gîndeam să răspundem cu totul altceva, dar dacă prietenul nostru doljean știe mai bine decît noi ce trebuie să răspundem, nu putem decît să ne supunem. Cititorii au totdeauna dreptate! Nu însă și atunci cînd afirmă, așa cum face tovarășul Negurici, că noi am anunțat că vom apărea în 38 sau 42 de pagini. N-am putut anunța așa ceva, pentru că așa cum nu e posibilă apariția unui ziar în trei pagini, nu e posibilă nici apariția unei reviste într-un număr de pagini care să nu fie multiplu de 4 (patru). Cît despre moneda al cărei (foarte) aproximativ desen ni-l trimite cititorul din Craiova, am impresia — ca nespecialist — că e o monedă daneză de 5 ore, purtînd sigiliul regelui Christian al IX-lea, care a domnit între 1863 și 1906. Dar despre aceasta și despre celelalte probleme ridicate în scrisoare, vom răspunde direct cititorului.

Un mic poem de peste 600 versuri ne trimite un cititor din jud. Mureș, al cărui nume ne-a fost imposibil să-l descifrăm. După cît se pare, poemul este inspirat de calamități. Rezultatul corespunde întru totul punctului de plecare.

Și fiindcă tot vorbim de calamități, să cităm și dintr-o altă scrisoare (în proză): «Acum o lună și ceva diviziuni mensuale primeam... un răspuns crasant... Semnatarul... mă desființa tușiform... și cu asta bulversează toată marea de aserțiuni mitomane... Pat procustian de arguții scrise metatarsian... Deși într-un caz incriminabil datorită largii rețele de colaborări, nu știu de ce ar impieta și revolta pînă la tribulație o eroare stringent legitim omenească... De unde atîta ton infosativ, tranșant ca o axiomă?... Cine îi dă dreptul autocefal acestei persoane să mă țină pe tușă de tuș... niciodată n-am comis o gafă de simultaneitate tipografică... De ce să ne facem probleme aprioric-tendențioase?» Chiar, de ce? Credem că cititorul epistolei a comis «o eroare stringent legitim omenească», netrimîndu-și proza la «Vocea Patriotului Național».

de Teodor MAZILU

PENTRU ULTIMA OARĂ

Cineva îmi făcuse o mică mângâiere. Înainte de a mă indigna eu, a avut grijă să se scuze el...

— E pentru ultima oară...

L-am crezut... Dacă cineva te asigură că e pentru ultima oară când calcă în străchini, îl ierți... Cum să nu-l ierți? Reproșul se dovedește inutil, omul a tras, înaintea ta, toate concluziile... Numai că — în toate domeniile — prietenul de care vorbesc aduce acest suprem argument.

După o beție zdravănă, ține să precizeze, sub masă fiind:

— E pentru ultima oară...

Uită că și aseară — tot sub masă fiind — și-a luat acest angajament sacru...

Când știi că e ultima porcărie pe care o faci, parcă zău așa, o faci cu inima mai ușoară... E doar pentru ultima oară... Te gîndești că de miine începi o viață nouă și atunci ți se ia o piatră de pe suflet...

— E ultima oară când mă încurc cu o puștoaică... De miine încep o viață nouă — mă întorc la soție... cu o dragoste sporită...

De altfel — ca să fiu drept — prietenul meu e burdușit cu frumoase planuri de regenerare morală. Mereu visează să întinerească, să se liniștească, să se încadreze. Când se apucă să bea nu meditează decît la plăcerile pe care le va avea într-o viață lipsită de alcool... Cu cît e convins că va începe o asemenea viață cu atît bea mai virtos. De ce să nu bea? E doar pentru ultima oară. Mereu de ani de zile sărbătorește despărțirea de alcool... De cîte ori se aruncă într-o stupidă aventură își dă seama cît de mult își iubește nevasta și își spune: E pentru ultima oară... Și iar își înșală nevasta, și iar își spune că e pentru ultima oară...

Mă întîlnesc cu el, bine dispus.

— Unde te duci?

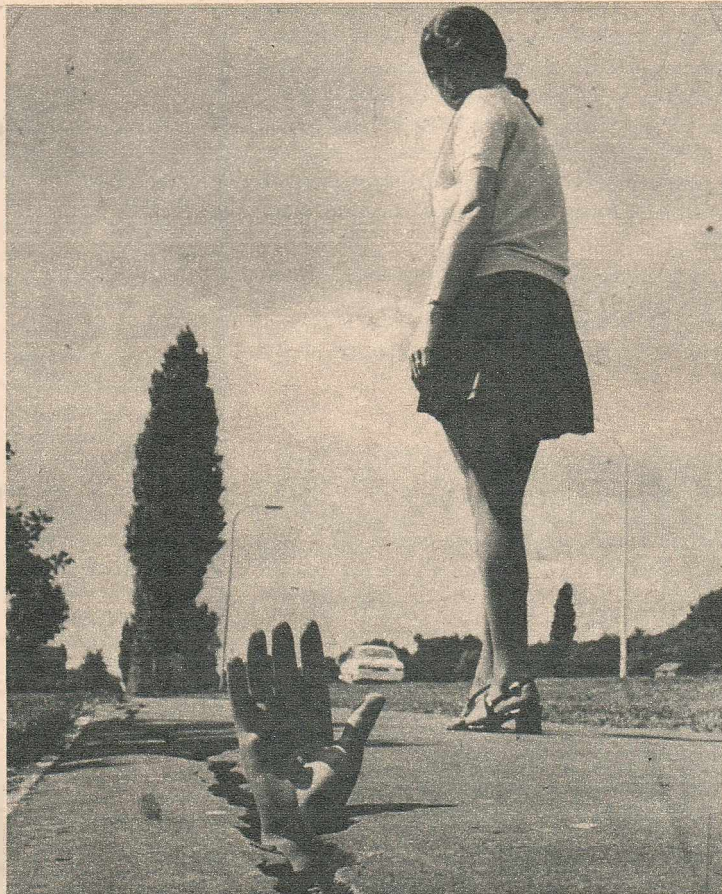
— Mă duc să mă îmbăt.

— Pentru ultima oară?

Are impresia că l-am jignit.

— Cum s-ar putea altfel?

Sigur. Pentru ultima oară...

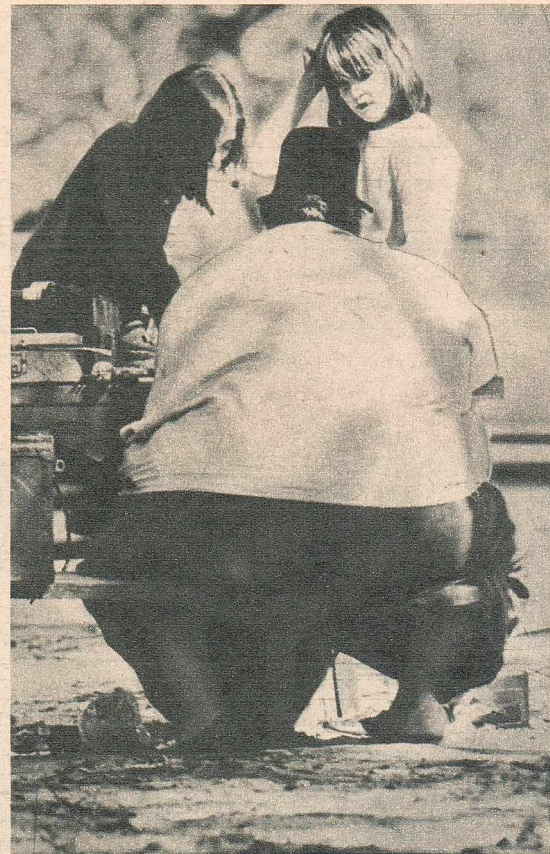

*cam lugubră, dar tot glumă
se cheamă că este...*

La Basildon-Essex, Marea Britanie, sa fugi pămîntul de sub picioare nu este — din păcate — o metaforă. Dar cun englezii nu-și pierd umorul, s-a găsit destul de ușor un spiritual care să atragă în felul acesta atenția trecătorilor că e primejdie să dea în gropi...

De vreme ce există un teatru subacvatic, atunci musai să existe și actori subacvatici și decoruri subacvatice și — de ce nu? — și sufler subacvatic. Spre ilustrare: o scenă din spectacolul unicului teatru subacvatic din lume creat la Weeki Wachee în Florida.

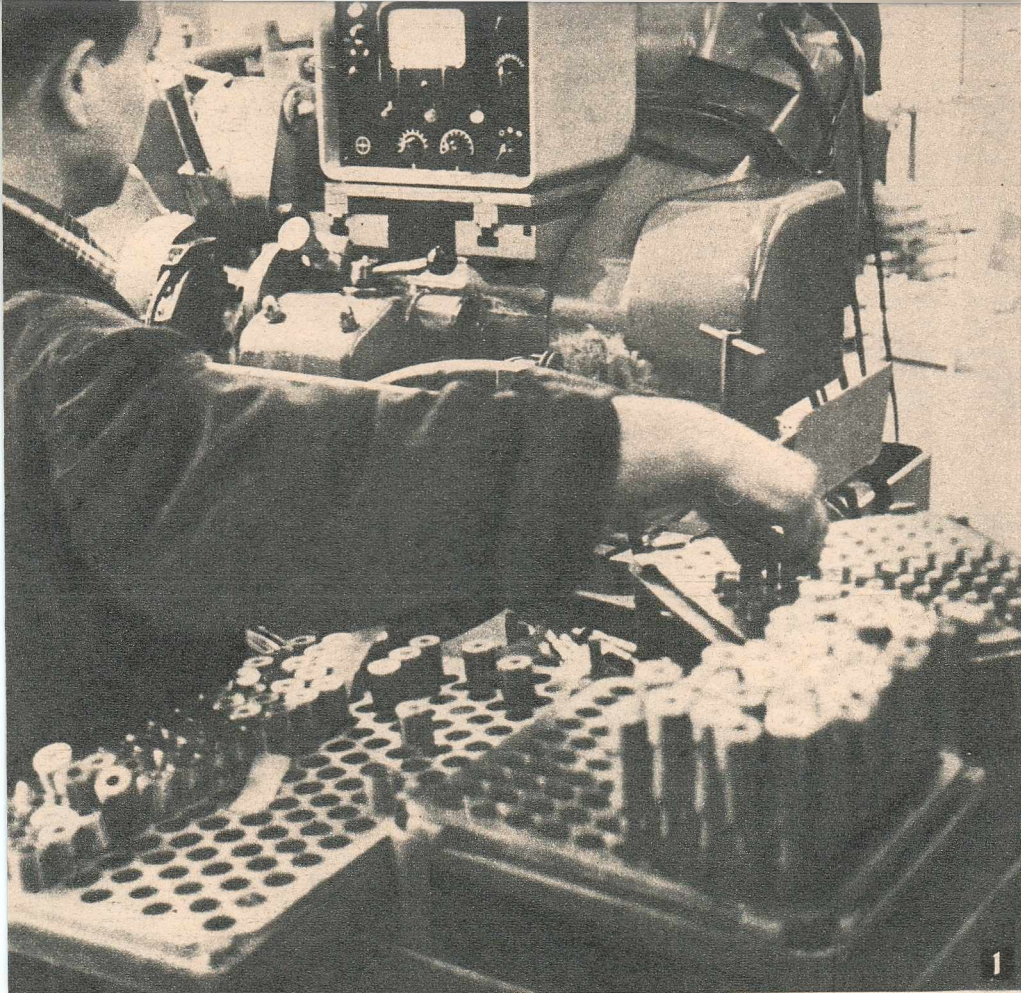
în grădina lui Neptun...

*un sfert
de tonă
de „hippy“...*

Fabricant ambulant de totemuri, brățări, inele, cercei și alte zbrăngănele lansate de curentul «hippy», el însuși adept al acestei mode ultra, eroul fotografiei noastre colindă parcurile orașelor din sudul Statelor Unite spre bucuria copiilor cărora le oferă spre cumpărare produsele sale. În greutate netă de 226,800 kg, omul nostru ar putea să menționeze pe firma sa — ceea ce i-ar spori desigur deverul — că este «cel mai gras hippy de pe mapamond»...

CALITATEA ÎN COMPETITIE

de C. BOZBICI
Fotografii de Elena GHERA

1

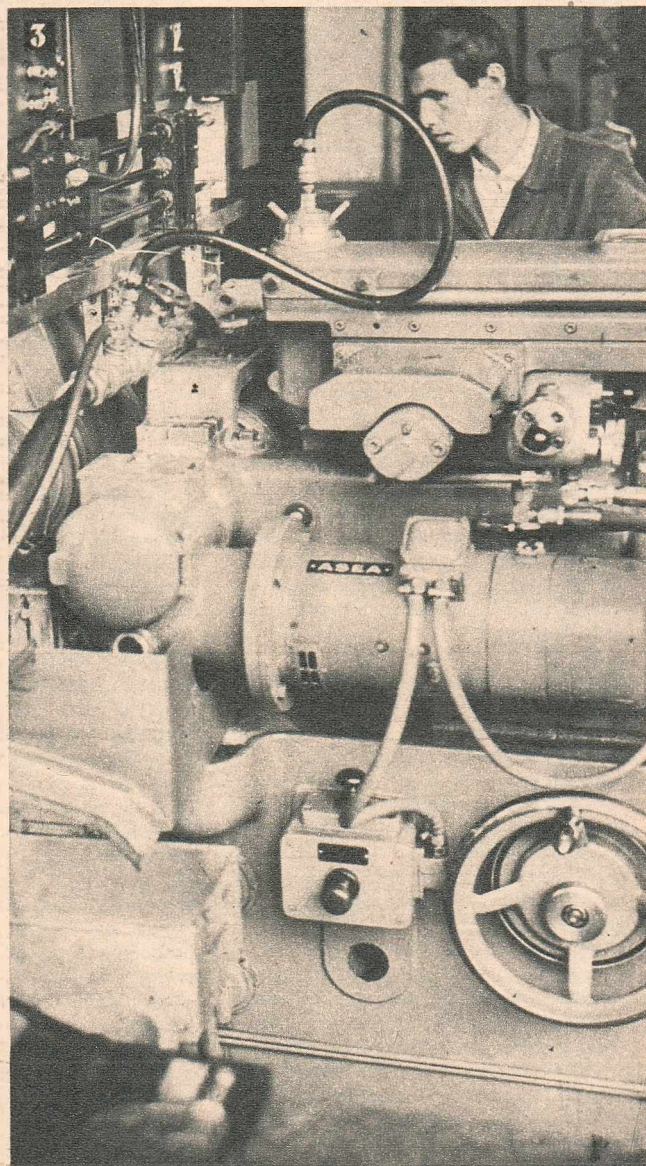
Autocontrolul, o modalitate excelentă de realizare a calității pieselor.

2

Pentru execuția orificiilor de pulverizare de 0,27 mm de la corpul pulverizatorului s-au proiectat și executat în uzină mașini speciale de găurit.

3

Noua mașină de rectificat profilul acului pulverizator asigură o precizie ridicată a reperului.

Cică în Japonia există un obicei: în unele uzine trei-patru, sau mai mulți oameni, muncitori sau ingineri, tehnicieni sau maștri, obișnuiesc a se întruni în cadrul unor cercuri cu un unic scop: acela de a promova calitatea. Oamenii aceștia își propun să ia în discuție calitățile unui oarecare reper sau tehnologii, să le descopere limitele, dar mai ales posibilitățile perceptibile — sau mai puțin perceptibile înainte de analiză — de perfecționare. Cercurile de calitate japoneze au devenit un soi de legendă industrială pe care specialiștii îl dau cu orice prilej drept exemplu, puțin moralizator, puțin didactic, pentru a spune parcă: în toate lucrurile bune trebuie căutat spiritul creator al omului...

CALITATEA ÎN COMPETITIE

N-am fi amintit exemplul de mai sus dacă Aurel Boghici, directorul Uzinei de mecanică fină Sinaia, chestionat de noi asupra acestui mare și discutat deziderat care este calitatea, nu ne-ar fi spus:

— Toate eforturile care le face uzina în ceea ce privește calitatea țintesc spre obținerea unui prestigiu internațional. Trep-tat-trep-am ajuns să fim apreciați pentru produsele noastre, încet-încet ele au început să fie solicitate de acele țări în care România exportă tractoare sau diferite motoare; acum întreprindem un efort susținut ca să fim competitivi. Două licențe de pompe pe care le-am cumpărat de la cei mai mari producători mondiali — firmele Bosch și CAV — ne îndreptătesc să credem că în curând vom reuși.

— *Credeți, tovarășe director, că în afară de valoarea economică, calitatea mai comportă și un aspect social?*

— Evident. Calitatea înseamnă și conștiința de a face un lucru perfect până la posibilitățile maxime; mai înseamnă și dorința, strădania de a realiza un obiect care în fond te reprezintă. Nu spunem noi oare că X sau Y este cel mai bun constructor de tractoare sau mașini-unelte, că produsele lui sînt cele mai renumite? Și renumele, sau alt fel spus prestigiul, implică în primul rînd calitatea. Apoi, realizarea unor produse de înaltă calitate este o datorie de bază în activitatea de producție, o datorie de onoare.

CALITATE, PRIN...MINIATURIZARE

Toate vehiculele care străbat pămîntul, apele sau cerul sînt propulsate de motoare. Și fiecare motor are o inimă — cum ne explică, uzînd de o metaforă, ing. Laurențiu Doinaru, constructor șef la Uzinele de mecanică fină Sinaia.

— *În ceea ce privește inima omului, știm, tovarășe Doinaru, că ultima tendință e aceea a transplantului. Dar la motoare?*

— Miniaturizarea... În concepția clasică o pompă de injecție era bună dacă pereții ei erau groși și piesele mai rigide. Se scosta că durează mai mult. Cînd însă acționezi asupra acestor pereți subțindu-i, înclini să crezi că va trebui să renunți la durabilitatea piesei și la calitățile ei funcționale. Nimic mai eronat! Fără îndoială că miniaturizarea produselor de mare precizie, și supuse la eforturi mecanice mari, cum este pompa

placă pe lângă alte deziderate și o înaltă calitate. Cele două pompe pe care am început să le fabricăm sub licență, cea în linie și pompa de injecție rotativă cu distribuție, sînt la nivelul cel mai avansat și ca performanță, dar și ca dimensiune.

— *Care credeți că sînt cele mai notabile eforturi ale colectivului dv. pentru realizarea unor produse de bună calitate?*

— În ultima vreme, ca tractoarele brașovene să fie competitive pe piața mondială, a apărut necesitatea modernizării instalației hidraulice. Ea trebuie să aibă deci calitate superioară, adică să permită eforturi mai mari la ridicător, și pe de altă parte să fie reduse dimensiunile instalației. Uzina de tractoare din Brașov solicitîndu-ne pompe hidraulice cu gabarit mai redus, dar care să lucreze la presiuni mai ridicate, ne-a determinat să facem cercetări și probe, în urma cărora s-a pus la punct o instalație îmbunătățită, denumită PH-8 și a cărei fabricație în serie a început în septembrie.

UN FACTOR IMPORTANT: TEHNOLOGIILE

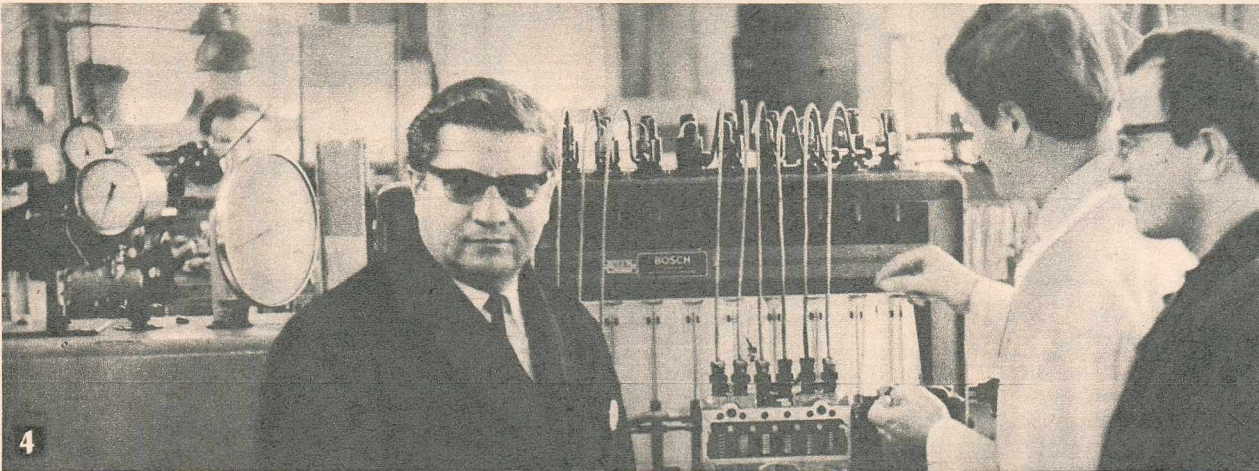
În evoluția către produse de înaltă calitate tehnologiile moderne ocupă un loc de prim rang. Pentru că oricît de paradoxal ar părea, aceste noi produse reclamă adeseori și noi procedee de fabricație, menite să asigure performanțe ridicate.

— Noile tehnologii aplicate la fabricarea diverselor repere — ne explică inginerul principal Ilarie Giurgescu — fac parte dintre condițiile sine-qua-non ale unei producții moderne. Ele nu numai că reduc cheltuielile materiale și contribuie la îmbunătățirea constructivă a unui reper sau altul, dar asigură și calitatea superioară a acestora. Revenind la pompa PH-8 de care vorbea constructorul șef, tov. ing. Doinaru, trebuie să spunem că colectivul de tehnologi a fost preocupat să găsească cele mai eficiente și mai economice procedee tehnologice ca pompa să atingă performanțele superioare cerute. Mă voi limita să amintesc doar câteva: lepuirea fusurilor de la pinioanele pompei, care se execută pe o mașină de rectificat cu ajutorul unor discuri cu granulație foarte fină; alezarea corpului pompei pe un strung specializat care asigură nu numai o productivitate mare, dar și o precizie sporită etc. etc. Suma procedeeelor tehnologice, pe lângă realizarea calității

propuse, au condus la economia de materiale și manoperă de 44,05 lei pe pompă, ceea ce din punct de vedere economic consider că e foarte important...

Dacă pînă de curînd în dezbaterile economice revenea obsedant întrebarea: «Oare folosim în mod adecvat cadrele tehnice?» acum după ce organizarea și-a spus cuvîntul și pe cît a fost cu puțință omul potrivit se află la locul potrivit, o altă întrebare revine cu aceeași acuitate: «Se folosește întreaga capacitate intelectuală a cadrelor tehnice?» Pentru că tot mai adesea se descoperă că potențialul creator și inventiv al cadrelor tehnice este practic inepuizabil, și că «rezervele interne» ale acestora nu s-au epuizat nici pe departe. Cum ne aflăm

realizarea calității doar în instanța ei ultii adică numai la cel care o execută pe mașinu ni se pare nici eficiente și nici justă. nu ține cont că orice produs e rezultatul unei concepții și activități colective. Fără să mai detaliez ale răspunderii pe fiecare verigă ar fi de dorit să fie mai clar evidențiate. Aceasta ar permite, după opinia noastră, instaurarea autocontrolului la executarea de la mașină, adică crearea acelor condiții care să permită muncitorului exercitarea unui control propriu al piesei pe care o lucrează. S-ar putea pune întrebarea: expiedici în realizarea acestui autocontrol? Întrebarea poate nu ar fi pusă bine în acest fel, căci este absurd să presupunem că neva nu dorește realizarea unei bune cali-

4

într-un domeniu al abstracțiunii, etalonul folosirii potențialului intelectual se măsoară, ca întotdeauna, cel mai bine, prin realizările practice. Ilustrative sînt în acest sens realizările inginerilor de la Uzina de mecanică fină care prin modernizările unor utilaje au adus o contribuție substanțială la realizarea unei bune calități a produselor. Proiectarea și adaptarea dispozitivelor «cu magazin» pentru alimentarea automată a pieselor singulare, proiectarea și executarea în uzină a unor mașini speciale de găurit pentru execuția orificiilor de pulverizare de 0,27 mm de la capul pulverizatorului, sau modernizarea unei mașini de rectificat fără centre care permite executarea întregului profil al aceluia pulverizator dintr-o singură prindere, sînt cîteva dintre contribuțiile creatoare ale inginerilor la efortul uzinei de a asigura o productivitate sporită și acea calitate care a adus bunul renume al întreprinderii din Sinaia.

CALITATE... DAR LA CE PREȚ?

Dacă pentru obținerea unui nivel calitativ sporit al produselor a început să se utilizeze un arsenal de mijloace din ce în ce mai complexe, — de la tehnologiile avansate pînă la folosirea intensivă a potențialului intelectual al oamenilor, de la organizarea mai minuțioasă pînă la înzestrarea cu utilaje cu performanțe de ultimă oră — se observă în ultima vreme de asemenea și mutații sensibile în aprecierea generală a noțiunii de calitate, în primul rînd, și în aprecierea realizării acesteia, în al doilea rînd.

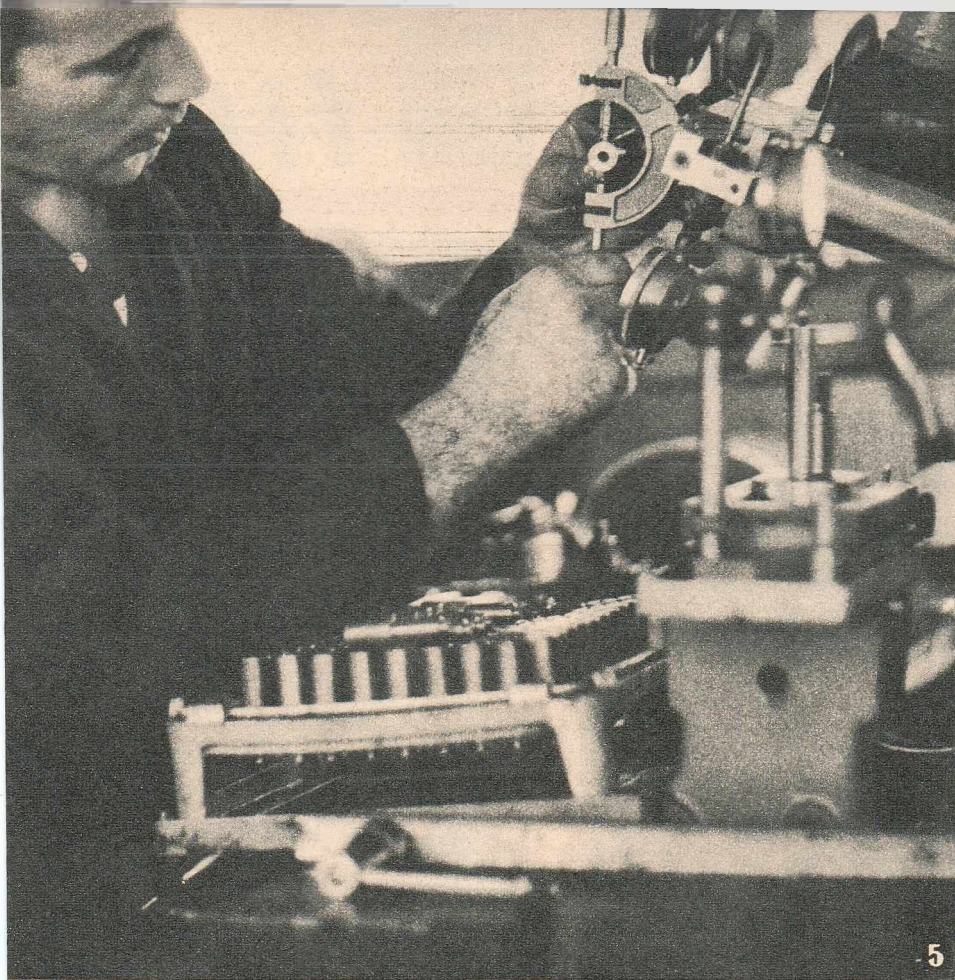
— Oricine poate realiza un anumit nivel de calitate a produselor pe care le fabrică — este de părere inginerul Gh. Irimoiu, șeful serviciului C.T.C. al uzinei din Sinaia. Dar întrebarea pe care sîntem obligați să ne-o punem în stadiul în care ne aflăm, este următoarea: calitate, dar la ce preț? Există două alternative: să realizezi calitatea la un cost de producție ridicat sau la unul mai scăzut. A doua alternativă este, bineînțeles, de dorit, fiind singura de altfel care permite ca un produs să fie competitiv pe piață. Corelat cu aceasta, după opinia mea personală, în realizarea unei calități sînt implicate, în lanț, un număr oarecare de factori de la proiectantul unei piese, de exemplu, pînă la cel care o ambalează. Tendința — sau mentalitatea — de a aprecia

Piedici, deci, nu sînt, dar condiții nu există întotdeauna. Autocontrolul merge mîna mîna cu perfecționarea tehnologiilor, mecanizarea operațiilor auxiliare la fiecare fază, în sfîrșit cu promovarea acelor condiții care să creeze și să permită exercitarea autocontrolului.

— *Tovarășe inginer, ne-ați prezentat cîteva idei care aplicate ar conduce la o reconstrucție a metodelor de apreciere a noțiunii de calitate. Dar uzina e angrenată în obținerea acesteia și poate ar trebui să ne apropiem de realități mai palpabile. V-aș întreba, care sînt acțiunile practice pe care le-ați luat?*

— Noi producem aparatură pentru tractoare. Datorită condițiilor de folosință, tractoarele sau instalațiile de foraj, locomotive sau autocamioanele care sînt utilizate sunt supuse la eforturi foarte mari și trebuie să prezinte un grad mare de siguranță în exploatare. De unde și obligațiile noastre. Iată ce noi am purces la efectuarea unor probe de durată pentru verificarea unor îmbunătățiri constructive cît și a nivelului de calitate. Astfel modernizarea pompei hidraulice pentru instalația de ridicare a tractoarelor a fost verificată în probe de durată de 1 000 de ore înainte de a fi introdusă în fabricația de serie. Probele au confirmat calitatea acesteia. Un alt exemplu care poate fi ilustrativ se referă la verificările nivelului

5

4

Directorul uzinei: Aurel Boșchi.

5

Strung revolver la care sînt aplicate mai multe aparate de măsură pentru autocontrolul pe diferite faze de prelucrare.

6

Ultimul trimestru al cincinalului: un prilej de analiză a muncii.

ilitativ al pulverizatoarelor. În tentativa noastră de a fi competitivi pe piața mondială de avem de făcut față unor giganți internaționali am făcut verificările comparative produsele acestora. Pulverizatoarele noastre au fost montate pe zece tractoare la stațiunea Mărculești și au funcționat patru etape de câte 300 de ore. Experimentul a confirmat în final calitățile constructive ale piesei.

— Dumneavoastră sînteți membru al comitetului de direcție. Am vrea să știm dacă este analizată periodic nivelul calității produselor uzinei?

— În afară de așa-numitul «plan unic de calitate» care fundamentează nivelul pe care trebuie să-l atingă uzina într-o perioadă determinată, comitetul de direcție scută lunar situația reburilor sau remaerilor, situația derogărilor sau ale produselor respinse de către Inspectoratul general de stat pentru controlul calității produselor. După cum vedeți, un ansamblu complex de probleme. Important este cum sînt rezolvate. Aș putea da multe exemple, să opresc însă la discuțiile din luna iulie în cadrul comitetului de direcție cînd au fost analizate reclamațiile privitoare la pompele hidraulice pentru tractorul U-650. Beneficiarii noștri externi ne imputau uzura prematură a unor organe ale pompei. Cu acest prilej și după o minuțioasă analiză a

stadiului de pregătire de fabricație a unei pompe hidraulice modernizate am hotărît trecerea în producție de serie a noului tip, încă din luna august. Deci, după opinia mea, cît se poate de operativ.

— Cum apreciați nivelul calității pompelor, produse în care uzina dv. e specializată?

— Un indice care ar putea să vină cu argumente în locul meu este cel care se referă la variația coeficientului valoric de rebut. Analiza statistică a acestuia ne arată că procentul de rebut raportat la producția-marfă realizată are o tendință constantă de diminuare. Dacă, de exemplu, el era în 1966 de 2%, în 1968 de 1%, în primele șapte luni ale acestui an, la care avem calcule definitive, este de 0,89%. Dar evident sînt și alte repere de apreciere a nivelului calitativ al produselor. Noi considerăm că achiziționarea celor două licențe de pompe de injecție de la firmele Bosch și CAV ne-au facilitat să atingem în ceea ce privește calitatea — și evident nu numai ea — un nivel superior, hotărît competitiv. Sarcina noastră este de acum înainte să respectăm cerințele tehnice, constructive, funcționale și economice deci în ultimă instanță să realizăm acea armonie care presupune ca paralel cu sporirea în ritm susținut a volumului producției și a productivității muncii să asigurăm și creșterea nivelului calitativ al produselor.

profiluri

de Petru ISPAS

RĂSPUNDERE

Omului îi plăcea întreaga panoramă a șantierului privită de aici, de sus. Cînd avea un moment liber sau cînd trebuia să gîndească pentru a găsi o soluție optimă multiplelor probleme pe care le ridică viața unui șantier, aici venea, pe stînga aceasta înaltă de unde cuprindea cu o singură privire toată forfota șantierului. Și aici, sus, avea un loc al lui în care se cuibărea și-și lăsa gîndurile slobode. Jos, pe șantier, în aparentul haos el vedea o ordine perfectă. Pînă la el ajungea «vocea șantierului», cum îi plăcea să spună — glasuri omenesti, amestecate cu huruit de motoare, cu scrișnetul pietrei mușcate din stîncă. Totul se ridica ca un abur dîndu-i o formidabilă senzație de viață, o poftă ne bună de acțiune, întregul tumult scurgîndu-se în el ca un singe proaspăt, tineresc.

Acum trecea prin șantier încruntat, fără să răspundă la salutul oamenilor, aproape alergînd spre locul lui. I se cerea să-și asume o răspundere, alta decît acele răspunderi pe care și le asumase pînă acum și ceva se revolta în pieptul lui, ceva striga «NU, NU și NU, și cu toate astea»... Urca gîfîind panta, poticnîndu-se, alunecînd pe piatra umedă... «Cine putea să știe, cine putea să bănuiască că exact în mijlocul galeriei vor da de filonul acela de cremene. Nu era pregătit pentru așa ceva, nu avea mijloace». «Trebuie, spunea delegatul centralei, nu putem încetini ritmul, nu putem periclita îndeplinirea planului». Știa și el asta, a știut-o dintotdeauna, nu trebuia să i-o repete nimeni. «Sînt două soluții spunea delegatul: prima și cea mai cinstită să forțezi». Și asta o știa. Dar mai știa și ce înseamnă forțarea. Există o limită a utilajului. Sigur, rezistă și la suprasarcină, dar după aceea... îl aruncă. Și cu ce continuăm? Și oamenii? «Să muncească zilnic 3-4 ore în plus». Ușor de spus. Dacă ar trebui să stea la birou să copieze niște hîrtii mai treacă-meargă. Dar lucrează în piatră. Și vor lucra nu în orice fel de piatră, ci în cremene. «Cine dracu' a mai scos-o în calea mea și p-asta?». 3-4 ore în plus. Și după aceea, cu cine continui? «Altfel nu faci planul». «Știu». «Oamenii vor cîștiga mai puțin, vor fi nemulțumiți, s-ar putea ca unii să și plece de pe șantier...» «Știu, știu, știu!» Toate astea le știa, așa cum știa că s-ar găsi și destui care să accepte forțarea numai de dragul de a cîștiga mai bine. Dar avea dreptul, el care vedea mai departe, care vedea, care era obligat să vadă consecințele, avea dreptul să accepte această soluție?

Ajunsesse în virful stîncii, aruncase haina de pe el și se cuibărise în locul lui. Simțea în el o ciudă turbată, o furie cumplită și nu știa dacă pe filonul acela de cremene sau pe el, pe nehotărîrea lui în a decide.

«Și mai este a doua soluție». I s-a părut aberantă, stupidă, inacceptabilă. «Să declari planul îndeplinit, și ai să recuperezi tu». Adică să dezinformeze, mai precis, și mai pe nume spus, să mintă. «Eu îmi voi încasa prima, la fel și ceilalți... Stupid, idiot». Și o înjurătură grea îi scăpă printre buze.

Se gîndi din nou la toate soluțiile de «forțare». De două săptămîni cei mai buni specialiști ai șantierului și un profesor de la București au studiat, au analizat, au făcut calcule... În mers normal, lucrările ar întîrzia o lună și jumătate, cu o forțare pînă la limita posibilului s-ar recupera două săptămîni. «Dacă am aduce utilaje noi, cheltuieliile ar depăși cîștigul realizat». Totul a fost calculat și recalculat. Din cele patru săptămîni ar mai putea recupera una pînă la sfîrșitul anului. În anul viitor sigur și celelalte. S-ar putea obține chiar și un avans în final pînă la aproape zece zile. Și atunci...? «Declară planul îndeplinit. Nu va ști nimeni, iar pînă la urmă tu tot recuperezi. Și chiar dacă se află sînt destule fapte care să te justifice». «Justificări! De ce și pentru ce să mă justific?» «Ai acoperire, sînt și eu aici». «Nu vreau acoperire, asta el nu poate s-o înțeleagă».

Și cu toate astea...

Îi vedea pe oameni în ziua de salariu cum își drămuiesc banii, cum și-i împart după nevoi bucurîndu-se sincer de cîte ori cîștigau mai mult decît se așteptau. Iar acum...

S-ar putea să se afle, dar s-ar putea să nu se afle. Ar suferi cineva? S-a ridicat, a mai privit o dată șantierul și a început să coboare. «S-ar putea să nu se afle...» Dar cineva va ști și acel cineva va fi șantierul, oamenii. Și atunci va trebui să suporte reproșurile din privirile unora, zîmbetele complice ale altora...

Se opri din drum. O imagine îi reveni în memorie cum o forță extraordinară. Era cu douăzeci de ani în urmă, un careu al brigadierilor în care se afla și el, un om cu ochii în fundul capului, obosit, subalimentat — comandantul șantierului — supunea judecării colective...

...Și a început să ridă, să ridă cu hohote, coborînd în fugă spre șantier. «Ce prost sînt. Ideile bune sînt atît de simple!» În birou delegatul l-a primit cu întrebarea: «Te-ai hotărît?» «Da. Îi întrebăm pe oameni, am să le spun tot ce gîndesc, toate soluțiile și toate consecințele. Chiar acum». Și își tot în fugă îndreptîndu-se spre comitetul de partid.

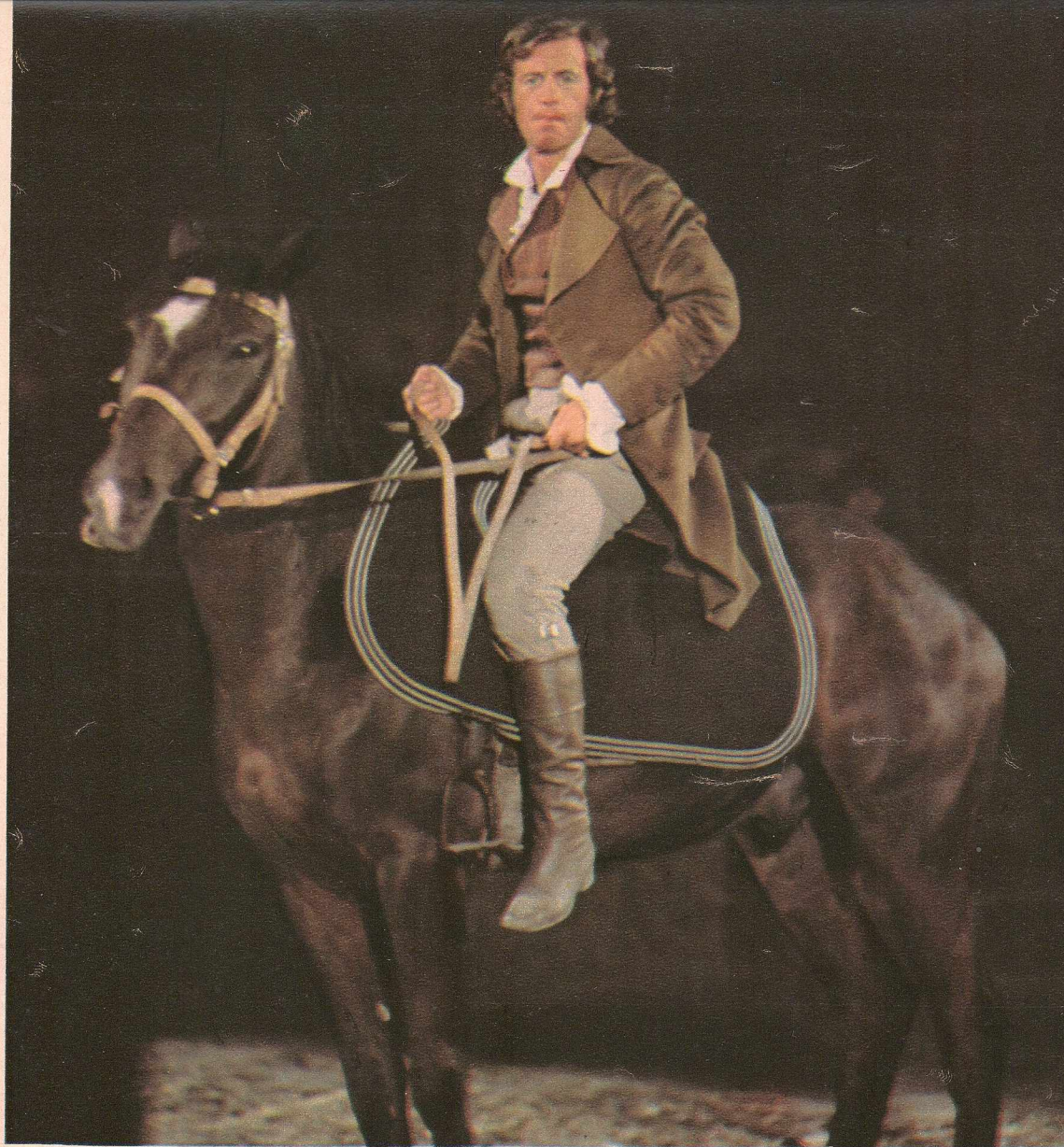
Delegatul zîmbi. A luat o foaie de hîrtie și a început să scrie...

...Se făcuse întuneric cînd a venit înapoi. Era obosit așa cum nu mai fusese parcă niciodată. Se lăsă să cadă într-un fotoliu. Cu mîini tremurînde își freciona tîmplele care îi zvîcneau.

— Am redactat nota de informare cu privire la îndeplinirea planului.

A luat hîrtia în mînă, a privit-o fără să o citească după care a rupt-o și a aruncat-o la coș.

— S-a hotărît să plec chiar acum la București și să explic totul așa cum este. Nu putem nici minti și nici forța mai mult decît este posibil oamenilor și utilajele.

Belmondo poate să spună oricând: «Un regat pentru un cal».

atenție, motor! MIRII ANULUI II

de Magda MIHĂILESCU
Fotografii de Traian PROSAN

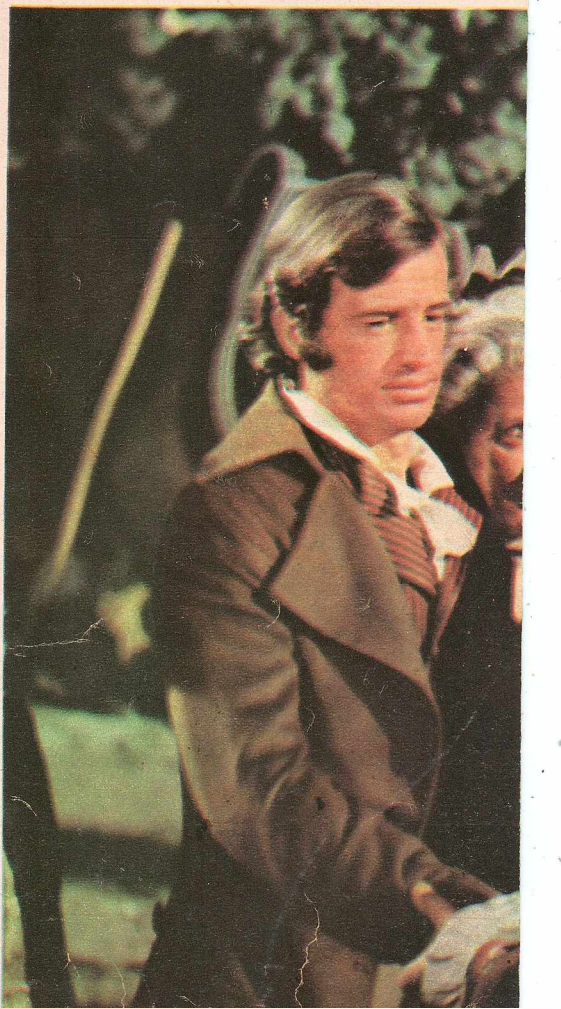
Cu încuviințarea domnului Jean-Paul Rappeneau petrecem o noapte într-o fermă din satul Grand Champ, aflat, cum intri în studiourile de la Buftea, chiar pe dreapta. Curte largă, acareturi înălțate fără zgîrcenie, sălcii, mașină de stîrnit vînt, alta de împrăștiat praf, un magnetofon cu o bandă pe care s-a imprimat un menuet, aristocrați, țărani chouani, secolul al XVIII-lea, Revoluția franceză, Belmondo, «Mirii anului II». Observînd sirguinta cu care am fost prezenți la cîteva zile de filmare, aceeași sirguintă cu care subsemnata a citit scenariul, iar Traian Prosan a tot tăcînit din aparat, Jean-Paul Rappeneau ne-a sfătuit, blînd, să nu povestim în «Flacăra» «Mirii anului II», filmul pe care îl realizează în țara noastră. Nici vorbă de așa ceva. Noi ne-am ținut scai pentru că am vrut să prindem o filmare spectaculoasă. Încă nu ne-a intrat în cap că în această blestemată artă nu există de fapt «filmări spectaculoase», oricîtă noapte, cai și lupte ar fi adunate laolaltă. Filmele se fac din bucățele, din pietricele, ca mozaicurile, din «stop» și «de la capăt», «încă o dublă», se fac cu tot felul de mașinării ale căror efecte trebuie să credem că au căzut din cer. Mă și întreb unde mai este loc și pentru emoție. Nu mă îndoiesc că «Mirii anului II» va fi un film cu secvențe spectaculoase (Belmondo împarte pumni încă de la primele pagini), căci fundalul istoric este cel al Revoluției franceze de la 1789. Dar, după cîte ne dăm seama, după cum îl cunoaștem pe Rappeneau din filmul său de debut, «Viața la castel» (Premiul Delluc pe 1966), istoria este pentru dînsul un teatru aparte. Marii actori, eroii, își dau replica sau sufletul pe o scenă care nu-l interesează pe cineast. El are ochi doar pentru «figurație». Fără să cheme în ajutor aceste fete bune la toate pe nume «deseroizare, desacralizare, demitizare», Rappeneau glumește pe marginea istoriei. Pare un elev care își necăjește profesorii, prefăcîndu-se că nu reține nici un nume faimos. Încă înainte de începerea turnărilor, cineastul mărturisea: «Oamenii mari sînt absenți. Nu aduc în scenă decît francezi mijlocii, provinciali. Nici o secvență nu se desfășoară la Paris. Trag nădejde că voi putea comunica exaltarea care a încins țara timp de mai multe luni. Pe scurt, încerc să realizez, pe un fond zgomotos, o comedie epică — în care se va vărsa și singe — și, în același timp, o epopee intimistă, adeseori trăsnită».

Scenariul aparține regizorului Jean-Paul Rappeneau care are, de altfel, o sănătoasă experiență în materie (printre altele, a colaborat cu Louis Malle la realizarea filmelor «Zăzie în metro» și «Viața privată»). Și o nu mai puțin sănătoasă încredere în propria sa literatură cinematografică. Pentru o deplină exactitate consemnăm însă că pe generic se vor afla și numele lui Claude Sautet și Maurice Clavel cu care Rappeneau a lucrat la adaptare. Dialogurile aparțin lui Daniel Boulanger.

Cam aproximativ după prima treime a filmului veți urmări pe ecran cîteva intrări triumfale: a lui Nicolas Philibert (numele aventurierului interpretat de Jean-Paul Belmondo) în ferma satului Grand Champ, a marchizului (Samy Frey) și a surorii sale, Pauline (Laura Antonelli). Totul se va petrece dintr-o răsufflare. Aici, pe platou, a durat o noapte întreagă. Noapte cu lună și cu stele în care m-am jurat — ca de atîtea alte ori — să nu mai calc pe un platou de filmare. Să nu mai văd cum minunile se pun cap la cap, centimetru cu centimetru. Iată, acum, după ce Rappeneau împreună cu unul dintre asistenții săi, Bernard Stora, și operatorul Claude Renoir au inspectat, asemenea unor generali, fiecare colț al decorului, iar regizorii români Pitt Popescu și Nicolae Corjos au pregătit ultimele amănunte ale cadrului, după ce aristocrații au trecut în stînga, iar țărani în dreapta, după ce s-a găsit și «băiețelul cu vaca», se pornește la atac. Pe poarta fermei trebuie să intre marchizul cu sora lui și un grup de conjurați (șeful lor fiind Șerban Cantacuzino).

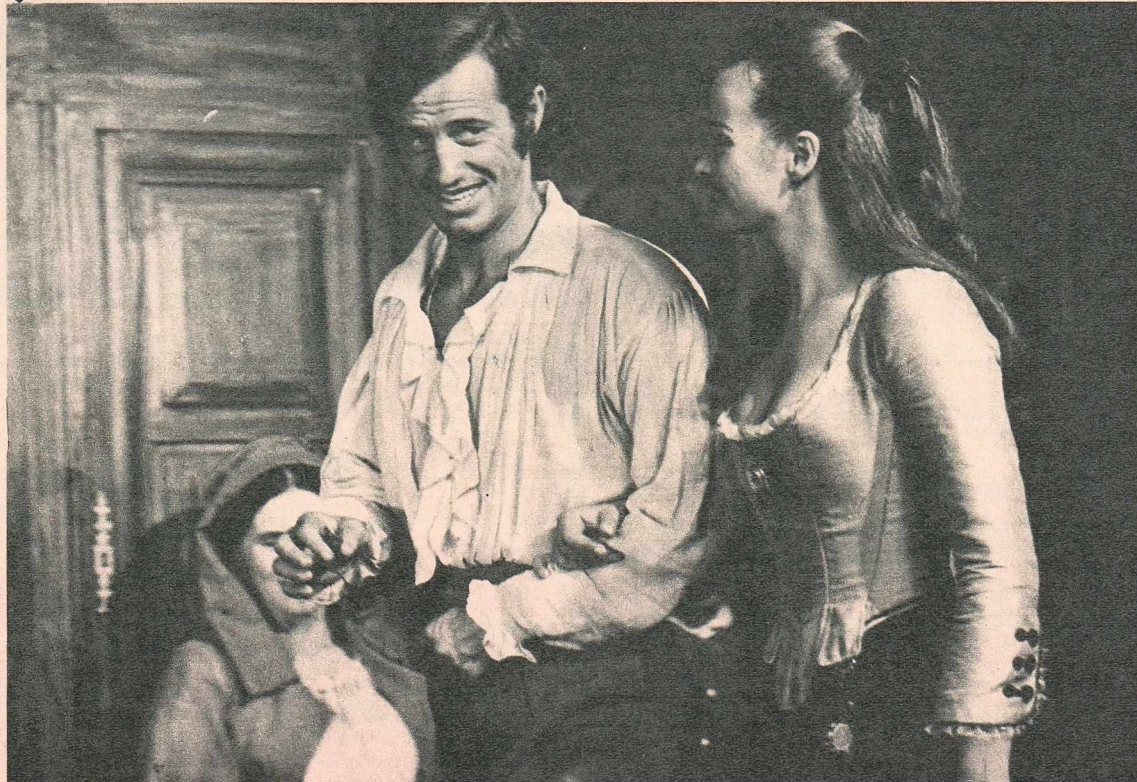
Nobilele și nobilii ce se îndeletniceau cu un menuet (sub conducerea maestrei Tilde Urseanu), precum și țărani care căscau gura, fiecare pe unde apuca, au misiunea să le iasă în întîmpinare. Nimic mai simplu. Numai că bieții cai, ca să nu mai spun de călăreți, tot vin și iar pleacă, pentru că fără o asigurare de șapte-opt repetiții, Rappeneau, cineast meticulos, nu pornește la drum. Și de șapte sau de opt ori caii trec prin fața aparatului iar mulțimea, cu peruci pomădate sau cu fețe hirsute, sare în întîmpinarea

(Continuare în pag. 18)

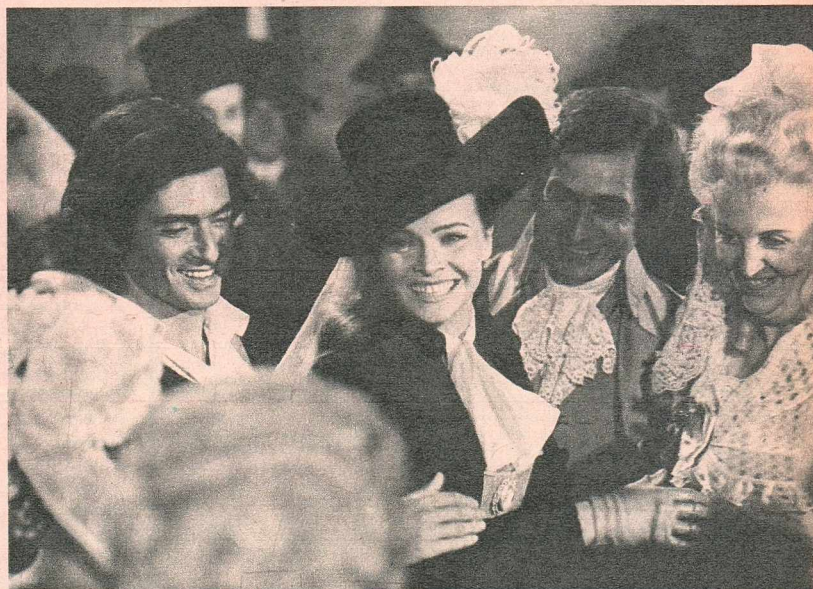

Michel Auclair (prințul)
și Șerban Cantacuzino
(șeful conjuraților) — gravi,
adică așa cum nu vor fi
chiar tot timpul filmului.

Tinăra actriță italiană
Laura Antonelli
are parteneri pentru care
o poate invidia
orice vedetă de pe glob.

Marchizul (Samy Frey)
și sora lui,
Pauline (Laura Antonelli),
sînt întîmpinați cu
ovatii de admiratori.

Sosirea conjuraților intrerupe
menuetul aristocraților.

O primire
pentru un erou
care nu are chef
să primească
felicitările de rigoare.

O UZINA IN RETORTA- SIMBOL DE SINTEZA

(Urmare din pag. 9)

foarte mari. De aici interesul pe care îl comportă acele lucrări consacrate unor noi aliaje, unor noi metode de combatere a coroziunii, inclusiv inhibitorii de coroziune. Toate reprezintă căi în care industria chimică și metalurgică își pun mari speranțe astăzi, în vremea când — pentru a sublinia numai o latură a problemei — noi produse chimice au nevoie să fie conținute în uriașe rezervoare capabile să le reziste.

De altfel, s-a putut vedea, o dată mai mult, că *metalurgia feroasă și cea neferoasă rămân la fundamentul industriei secolului nostru*. Cu interesul convenit pentru problemele acestora, secțiile de specialitate a congresului i-au fost prezentate noi aliaje, noi metode de determinare a proprietăților materialelor metalice. Lucrările comunicate au pus accentul pe orientarea cercetărilor către necesitățile industriei, pe modelele matematice de optimizare a parametrilor producției industriale etc.

Tehnica modernă în mers are nevoie tot timpul de *materiale noi* pentru utilizări noi. Multe asemenea materiale au ca bază industria silicazilor — este vorba, în primul rând, de materiale necesare procedeele electronice. O altă categorie o formează materialele plastice și elastomerii. Domeniul atât de larg și în continuă extindere al acestora beneficiază — după cum s-a văzut la congres — nu numai de noi formule, ci și de noi tehnologii de sinteză și creează posibilitatea unor inedite aplicații în practică.

Căi noi de sinteză au fost prezentate și în sectorul industriilor chimice organice diverse și al produselor farmaceutice. La fel, în ceea ce privește industriile anorganice — printre care *îngrășămintele chimice* ocupă un loc important — s-a văzut că respectivele produse pot fi obținute prin metode noi, prin procedee îmbunătățite, de pildă cu ajutorul ultrasunetului, prin tehnologii noi, cum ar fi așa-numitul «atac nitric» etc. În același timp, utilizarea radioizotopilor a deschis orizonturi noi către principii și metode originale științifice și tehnice. O adevărată fereastră spre viitor.

Prof. dr. docent
I. V. NICOLESCU,
șeful catedrei de chimie
tehnologică,
la Universitatea
din București

„CHIMIA ROMÂNEASCĂ ÎN ANII CE VIN”

Locul și rolul chimiei în economia socialistă a României nu mai trebuie subliniate. Esențial este progresul pe care ea urmează să-l înregistreze în anii care vin și în perspectiva perioadei 1975-1980, atât pe plan cantitativ, prin dublarea producției în ramurile de bază, cât și pe cel calitativ. Evident, fiecare etapă se caracterizează

prin cerințe proprii, specifice. În cea care urmează, problemele de bază pe care le va soluționa industria noastră chimică se referă la *fabricarea îngrășămintelor complexe cu proporție ridicată de substanță activă* — azot, fosfor, potasiu —, producerea polimerilor stereospecifici, îndeosebi a cauciucului poliisoprenic, cât și a poliolefinelor, ca polietilena și polipropilena.

O sarcină importantă a chimiei noastre constă în înlocuirea detergenților slab biodegradabili cu alții care au această însușire în proporție de 100%. Aceasta reprezintă o măsură esențială de apărare a apelor țării împotriva impurificării.

În anii ce vin, chimia va urma căi noi pentru valorificarea mereu superioară a resurselor naturale ale țării. Iată câteva dintre ele: utilizarea complexă a minereurilor nebauxitice în scopul fabricării aluminiului metalic, punerea în valoare a minereurilor și reziduurilor de la termocentrale și din diverse procese de fabricație, în vederea *obținerii metalelor rare sau disperse* — zirconiu, wolfram, cadmiu, stibiu.

Un alt obiectiv îl constituie *fabricarea catalizatorilor de înaltă productivitate*, necesari îndeosebi industriilor petrolieră, petrochimică și a amoniacului.

O preocupare importantă o va reprezenta *producerea fibrelor sintetice cu mare rezistență* și care să aibă însușirea de a nu împiedica transpirația pielii. Tot pentru nevoile directe ale oamenilor este prevăzută sintetizarea unei game largi de medicamente, îndeosebi pe bază de materii prime vegetale.

Industria chimică a anilor ce vin va cunoaște tehnologii noi rezultate din eforturile depuse de cercetători și proiectanți în direcția *automatizării proceselor de producție chimică*, introducerii *calculatoarelor electronice* în operațiile de proiectare și de modelare a proceselor fundamentale, în direcția protecției împotriva *coroziunii*, a creșterii eficacității catalizatorilor uzuali și obținerii unor noi tipuri de catalizatori, similari ca acțiune și specificitate biocatalizatorilor.

Toate aceste direcții privesc chimia — dacă mă pot exprima astfel — ca știință și tehnică pentru sine. Ea are însă un rol extrem de important, în continuă creștere, în celelalte domenii ale activității omenești. Ei îi revine rezolvarea, în viitor, a unor probleme de foarte mare interes. Aș cita fabricarea la scară largă a proteinelor utilizabile în hrană — din resurse naturale sau sintetice — construirea pilelor de energie, folosind procese catalitice de oxidare și combustie. În sfera materialelor noi, chimia va trebui să dea economiei și științei materiale pentru electronică și electrotehnică, în special semiconductoare, materiale plastice rezistente la temperaturi înalte și altele destinate înlocuirii metalului, mai ales, în construcții, apoi materiale izolante, termoizolante și aliaje superrefractare.

E de la sine înțeles că nu pot fi citate toate direcțiile, toate noătățile în curs de apariție sau numai, pur și simplu, de concepție. Mi se pare însă esențial faptul că toate rezultatele obținute până acum, cât și planurile în curs de elaborare nu fac decât să sublinieze rolul covârșitor pe care chimia este chemată să-l îndeplinească în dezvoltarea economiei socialiste a României — ca să mă refer numai la țara noastră — urmînd ferm dezvoltarea contemporană în ansamblu. O țară cu resurse atât de bogate ca a noastră reprezintă pentru chimie un cadru eficient de progres continuu.

Savanți străini despre recentul
Congres internațional de chimie
industrială de la București

«NE-A PRODUS O DEOSEBITĂ IMPRESIE ATENȚIA PE CARE SEFUL STATULUI ROMÂN O ACORDĂ DEZVOLTĂRII CHIMIEI»

«În calitate de președinte al Societății internaționale de chimie industrială — a declarat colaboratorul revistei noastre, Petru Uilăcan, prof. GEORGES FLEURY — țin să felicit și să mulțumesc autorităților române pentru modul de organizare a celui de-al 39-lea Congres internațional de chimie industrială. Doresc să exprim și pe această cale vii mulțumiri președintelui consiliului de Stat al României, domnului Nicolae Ceaușescu, pentru onoarea deosebită pe care ne-a făcut-o prin participarea excelenței sale la ședința inaugurală a congresului. Ne-a produs o deosebită impresie atenția pe care șeful statului român o acordă dezvoltării chimiei, ramură care joacă un rol însemnat în progresul economiei fiecărei țări și cercetărilor științifice».

Referindu-se la contribuția oamenilor de știință din țara noastră la lucrările Congresului, oaspetele a spus: «Numeroasele comunicări și conferințe de un înalt nivel științific, prezentate de colegii români, au oglindit rezultatele unei activități îndelungate și rodnice». În încheiere, prof. Georges Fleury a menționat: «România dispune la ora actuală de tot ce este necesar — materii prime, cercetători științifici capabili etc. — pentru dezvoltarea continuă a industriei chimice — domeniu în care are tradiție și rezultate remarcabile».

«Lucrările Congresului internațional de chimie industrială de la București au constituit, după părerea mea, un succes total, realizîndu-se scopul propus, acela de a contribui la progresul chimiei — a declarat GUY PANNETIER, secretar general al Societății de chimie din Franța, profesor la Facultatea de științe din Paris. La încheierea acestei reuniuni, excelent organizată, țin să felicit poporul român pentru succesele deosebite obținute în dezvoltarea industriei chimice și a cercetărilor din acest important sector. Dorim să extindem legăturile bune și relațiile de colaborare dintre chimiștii români și francezi în domeniul cercetărilor științifice pentru a contribui împreună la progresul continuu al științei și al chimiei».

«Sînt foarte recunoscător colegilor mei români pentru faptul că m-au invitat să particip la lucrările Congresului de chimie industrială de la București — a declarat profesor dr. MIHAIL NIKITICI TILICENKO, șef de catedră la Universitatea din Vladivostok. Asemenea reuniuni joacă un mare rol în efectuarea schimbului de idei, de experiență, între oamenii de știință și specialiști, schimb care nu poate fi realizat numai prin intermediul literaturii de specialitate. Buna organizare a congresului a prilejuit un larg schimb de opinii care, în mod cert, va contribui la progresul științei, al chimiei. Datoria savanților de pretutindeni — a spus în încheiere profesorul sovietic — este aceea de a colabora între ei pentru a face ca științele chimice, industria chimică să fie orientate numai spre folosul omului, al bunăstării lui, și nu în dauna omenirii, pentru a contribui la întărirea și consolidarea păcii în lume».

AUTODINAMISMUL CULTURII

de Henri WALD

E un zgomot de mașini,
temperatura omenirii scade,
sentimentele tind către zero
noi nu ne mirăm de nimic,
sîntem în continuu progres.

Marin SORESCU

Omenirea trece printr-un moment în care performanțele electronicii atrag oamenii mai mult spre materialitatea culturii decît spre spiritualitatea ei. Semnul capătă o importanță mai mare decît semnificația. Mijloacele scapă de sub stăpînirea scopului. Consumația este subordonată producției. Teul culturii este amenințat de propriul ei progres.

După ce, veacuri de-a rîndul, a dominat străvechiul dispreț față de materie, reducîndu-se cultura la un efort pur spiritual, astăzi se încearcă reducerea culturii la un sistem de semne fără nici o semnificație, cu ajutorul căruia omenii își reglează relațiile lor cu mediul natural și social. Potrivit acestei concepții, idealurile umane nu sînt decît «deșeurile» care se ivesc în decursul minuirii diverselor sisteme de semne. Individualitatea, subiectivitatea și libertatea sînt iluzii care apar ori de cîte ori golurile unei rețele de semne se cred pline de conținut. În realitate, omul n-ar fi decît unul din nenumăratele moduri de organizare între care ciclul necontenit apelului și răspunsului.

Cultura este însă totalitatea mijloacelor prin care omul umanizează natura înconjurătoare, precum și propria sa natură, prin care materia se spiritualizează și spiritul se materializează, prin care lumea capătă semnificație umană. Cultura este un ansamblu de «mijloace», deoarece se află la «mijloc», între tendințele naturii și intențiile omului, mijlocînd circuitul continuu între materia fără semnificație și semnificațiile spiritului.

Cultura a fost de la început și materială și spirituală. Cultura materială este formată din lucruri care realizează idei, iar cultura spirituală este formată din idei care se realizează în lucruri. Materie fără spirit nu există decît dincolo de cultură, în natură, iar spirit fără materie nu există decît dincoace de cultură, în conștiința omului. Orice produs al culturii implică atît un element material, cît și unul spiritual. Este incontestabil că ponderea elementului material este mai mare într-o piatră cioplită decît într-o simfonie, însă este tot atît de adevărat că nu fac parte din cultură nici piatra necioplită și nici intenția «simfoniei a 10-a».

Piatra necioplită aparține naturii; ea nu poate pătrunde în cultură decît ca unealtă, din clipa în care este minuită în lumina unei idei. Tot ceea ce găsește omul nefăcut de el este natură; cultura este numai ceea ce omul adaugă naturii. Însă nici gîndurile nu fac parte din cultură, decît după ce au fost turnate cel puțin în materia fonică a vorbirii...

Cultura este cîmpul semnificativ care umple distanța crescîndă dintre materia semnificativă și spiritul semnificat. O cultură este cu atît mai înaintată cu cît materialitatea ei realizează o spiritualitate mai înaltă. Puterea oamenilor asupra mediului ambiant este cu atît mai mare cu cît materialitatea unui produs al culturii cristalizează mai mult înțelegere. Deosebirea dintre o căruță și o navă cosmică măsoară distanța dintre cultura manuală și cea electronică. Însă o cultură este cu atît mai avansată cu cît produsele ei satisfac nevoi spirituale mai elevate.

În ciuda tendinței tehnocrate de a răsturna raportul ierarhic dintre spirit și materie, omenirea are astăzi posibilitatea să se îndrepte către o cultură în care spiritul să conducă materia, în care oamenii să folosească civilizația electronică pentru a deveni mai mult consumatori decît producători, mai mult consumatori de bunuri spirituale decît de bunuri materiale, mai mult creatori decît truidori, mai mult oameni decît ființe.

Autodinamismul culturii este alimentat de tensiunea creatoare dintre rezistența materiei și ingeniozitatea spiritului, care încearcă mereu să obțină o eficiență reală din ce în ce mai mare printr-un efort fizic din ce în ce mai mic. Specific omenescă este activitatea rațională. Traivialul fizic poate fi îndeplinit și de dobitoace și de mașini. Destinul omului este creația.

mediat ce ieși din Korat și răsunarea fierbinte a luptei se simte mai puternic decât în partea de sud a țării. Dar acest pumn de oameni, care se deplasează pe drumuri fără de sfârșit și mai ales prin locuri lipsite de drumuri, călătorind într-o ambulanță ce a depășit de mult toate normele de utilizare, nu luptă decât pentru viață. Singurul lor dușman este boala, o boală a cărei simplă denumire îngrozește omenirea din timpuri imemorabile.

Domnul O'Reagan, un irlandez solid și ciupit de vărsat, patronează, din partea Organizației Mondiale a Sănătății, acțiunea denumită pe scurt «Thailand 30». Cunoaște perfect obiceiurile locului, limba și oamenii. Sare din mașină, face glume cu țăranii, înveselindu-i pe ei, pe soțiile și pe copiii lor, care, așezați în fața centrului sanitar, așteaptă încă de dimineață întoarcerea la Korat a echipei care parcurge satele. Oamenii din Korat alcătuiesc un grup vesel. Pe furis, îmi deschid blocnotesul: nu, n-am greșit de loc: «Thailand 30» este denumirea cifrată a acțiunii împotriva leprei. Acești oameni, foarte politicoși și bine dispuși, îmbrăcați multicolor, sînt leproși. Toți: și fetița cu amuleta la gît, și țăranul fără dinți cu palma mîncată de boală, și adolescentul cu basma roșie pe cap, și fetița cu flori în mină...

Politețea a ieșit dintre zidurile orașelor și a pornit spre plantațiile de orez. Chiar și copiii mici își împreunează palmele ca pentru rugăciune, numai că aici gestul acesta are semnificația unui simplu salut. Cu atât mai mult, m-a mirat faptul că în micile localități sătești, O'Reagan poartă o poreclă ciudată, un fel de titlu, nici nume, nici prenume. Irlandezul mi-a tradus acest titlu ciudat: este numit, nici mai mult, nici mai puțin decât «Micul elefant de pe riul Mun» sau, prescurtat, «Elefântelul».

— Spune-mi, Mike, de unde ți-a venit asta?

— E o poveste cam lungă, acum am de lucru. Uită-te prin fișele medicale, și după aceea am să-ți traduc discuțiile mele cu pacientii.

Fișele medicale sînt scrise în engleză, dar nici nu trebuie să le citești textul. Pe

mițătoare pentru om. Pe fața fetei se citește o indiferență totală. Așteaptă cu toată liniștea examenul și hotărîrea ce-i va urma. Respiră doar ceva mai repede, iar cînd medicul îmi duce degetele spre încheietura mîinii ei, simt clar bătăile accelerate de nelinește ale inimii. Sanitarul îi spune să se întoarcă, ca să nu se lase impresionată de ceea ce va vedea. Apoi ia un ac și împunge de cîteva ori pata de pe umărul fetei. Ea tace. Doar lacrimi grele i se preling din ochii oblici. O'Reagan urmărește cu atenție spectacolul, ciudat pentru mine, dar obișnuit pentru el. Sanitarul pune deoparte acul, fata își încheie bluza.

— Te doare? Înseamnă că ești sănătoasă! — spune irlandezul.

Rizind veselă, fata face o plecăciune de mulțumire, se mai întoarce o dată din prag, își împreunează palmele, apoi se îndreaptă din nou și părăsește încăperea.

Leprea se manifestă prin pierderea totală a simțului durerii pe porțiunile de piele atacate. Ciudată boală mai e și asta, cînd pacientul se bucură că-l doare!

Boala lui Hansen, cum i se mai spune leprei, terorizează milioane de oameni în Asia și în multe alte părți ale globului. Îi chinuie și psihic, deoarece îi rupe din mediul lor, îi desparte de cei apropiați, îi scoate în afara societății. De aceea oamenii își ascund suferința ca să rămînă între ai lor, trăiesc cu speranța că poate nu e lepră și că, într-un fel, or să scape. Dar lepra nu trece de la sine și îi contaminează și pe cei din jur. Iar bolnavul moare sau se cere ajutor cînd, de obicei, e prea tîrziu. O.M.S.-ul sfătuiește în principiu guvernele să nu înființeze leprozerii, adică spitale închise pentru leproși. Oamenii care nu vor avea a se teme de izolare vor apela la ajutorul medical mai repede, înainte de a fi prea tîrziu. Despre lepră, știința știe încă puține. Dar se apreciază că mai ușor te molipsești de tuberculoză într-un tramvai decât de lepră de la un bolnav din același sat. Tratamentul ambulator dă rezultate destul de bune, dar continuă încă să lipsească mijloacele pentru desfășurarea în întreaga amploare a acestei acțiuni care necesită personal de specialitate și inse-

„THAILAND 30”

O LUPTĂ PENTRU VIAȚĂ ÎN ADÎNCURILE JUNGLEI

de Lucjan WOLANOWSKI

fiecare carton e schitat conturul unui corp omenesc și anumite regiuni sînt marcate cu tuș roșu. La prima privire aruncată asupra pacientului dezbrăcat, observi imediat pe trup locul în care s-a cuibărit suferința, semnele distincte ale leprei.

Descoperită din vreme, lepra este vindecabilă. Se folosesc pentru aceasta tratamente chimice. Ca să nu fie prea tîrziu, se fac controale în școli, cei contaminați sînt căutați în căsuțele construite pe piloni bătuți în riuri și canale, sînt chemați la control medical oamenii care stau pînă la genunchi în apa orezăriilor. Nu voi descrie toate metodele de depistare a leprei în aceste însemnări, făcute într-o noapte caldă cu aerul încărcat de umezeală, cînd deasupra capului nostru zburau avioane grele și cînd, a doua zi în zori, trebuia să pornim mai departe, pe urmele flăgelului.

Cea mai simplă metodă, probabil și cea mai dramatică, este cea cunoscută de cînd omenirea cunoaște lepra.

...Fișa medicală a tinerei din fața noastră este încă imaculată. Cine știe, poate că niciodată nu va intra în cartoteca bolnavilor. Pielea oacheșă a umărului fetei este acoperită de o pată mare care aduce a vînație. Controlul inițial nu oferă motive de îngrijorare, dar în satul ei au fost cîteva cazuri, deci trebuie făcută și o altă analiză.

Ne aflăm aici, unde orice manifestare exterioară a sentimentelor e compro-

nate cantități de medicamente. Am văzut un sat care a fost cîndva o colonie de leproși. Astăzi îngrădirile de sîrmă ghimpată au fost înlăturate, iar leproșii muncesc alături de cei apropiați lor, nemaifiind condamnați la însingurare.

Cît timp se scurge între contaminare și apariția semnelor bolii? Cît timp vom mai aștepta pînă la crearea unui vaccin care să ducă la eradicarea pentru totdeauna a leprei? Multe din întrebările pe care le pun tovarășilor mei de drum rămîn fără răspuns. Întrebările de altă natură însă și-au primit răspunsul pe drumul prăfuit ce ducea spre satul următor. Irlandezul mi-a relatat în sfîrșit originea poreclei lui.

În timpul călătoriei printr-una din provinciile țării, mașina s-a împotmolit în mîl în timp ce traversa un riu. Apa a oprit motorul iar țăranii care așteptau pe mal, văzînd ce s-a întîmplat, au dat fuga în sat să aducă elefantul de tracțiune. Împreună cu elefantul, toată suflarea a venit la locul evenimentului. Au fost puse lanțurile, și elefantul n-a avut nevoie să se opintească prea mult ca să tragă afară din apă automobilul și pe domnul O'Reagan, cu hainele șiroaie de apă.

— Ho-ho, ha-ha — rîdeau cît puteau de bucurie țăranii — elefantul mare l-a scos din riu pe elefantul cel mic...

Și așa a rămas.

În lume există astăzi peste 10 milioane de leproși. Va fi oare învinsă de omenire crunta boală înainte ca tînăra hindusă din fotografia să ajungă o femeie matură?

După-amiază liniștită într-un sătuc thailandez lîngă Korat. În aceste regiuni lepra este încă la ordinea zilei.

«Fața de leu» — o fază a bolii cînd degenerația mușchilor schimbă trăsăturile, dînd naștere asemănării cu capul unei feline. Autorul a făcut această fotografie într-o leprozerie din Filipine.

Echipele O.M.S. au de înfruntat în Thailandă tot felul de peripeții pentru a ajunge la bolnavi așa cum de altfel se arată și în reportajul nostru.

Sate thailandeze pe piloni, în care canalele sîriurilor țin locul străzilor. Benzinăria aprovizionată cu combustibilul bărcile cu motor.

de Ioan GRIGORESCU

SAMARITENII

Prin bunătatea lor, oamenii mă înduioșează uneori pînă la lacrimi. Cruzimea lor, deseori inocentă, mă împiedică să-i înțeleg. Am văzut deunăzi pe un mare bulevard parizian, un om culcat de-a curmezișul trotuarului, în calea furnicarului uman care, împiedicat să-l ferească, pășea vesel peste corpul acela inert, cufundat în somnul beției sau al neființei. Abia cînd curiozitatea puțin obișnuită a unui trecător a constatat că omul de pe trotuar era de mult rece, pașii au început să-l ocolească cu teama și cu pioșenia pe care ți-o insuflă moartea.

Sîmbătă 2 septembrie, exact la ora unsprezece și patruzeci și trei de minute, ora New Yorkului (ora șaisprezece și patruzeci și trei de minute, ora Parisului), convorbirile telefonice dintre cele două metropole au fost brusc întrerupte pentru șazece de secunde. Un minut care trebuia să salveze viața unei tinere femei de 24 de ani cuprinsă de îmbrățișarea jilavă a morții. O solidaritate prin telefon între cele două continente avea să oprească șuierul coasei care dădea tîrcoale unui mic apartament din cartierul parizian Plaine-Monceau. Ce se întimplase? O voce bărbătească, surescitată de emoție, a cerut prin telefon, la New York, legătura cu Interpolul. Polițistul de serviciu care a recepționat mesajul a crezut mai întîi că are de-a face cu unul dintre maniacii alertelor, acei «colaboratori» din umbra anonimatului dispuși oricînd să sesizeze crime în curs de execuție, incendii fără foc, bombe ipotetice ascunse în calele avioanelor gata de zbor, răpiri, violuri, spargerii imaginare. Dar pentru că solicitantul nervos își declinase identitatea, cel chemat l-a reținut la telefon pînă cînd un alt funcționar al poliției newyorkeze i-a verificat existența în evidența forței publice. Omul nu era un farsor. Dar lucrul pe care îl cerea el, părea de domeniul fantasticului. O față cu vocea stinsă spunea la telefon unui prieten de-al lui, vorbind tocmai din Paris, că își tăiasе venele și dăduse drumul la gaz. În cîteva minute, cel mult un sfert de ceas, avea să fie moartă. Părea că distanța dintre continente nu mai putea împiedica nimic. Și totuși... Omul care dăduse alarma a primit o indicație: «Continuăți s-o țineți de vorbă la telefon. Spuneți-i orice, vorbiți-i cît puteți de mult, dar să nu închidă telefonul. De rest, ne ocupăm noi».

Atunci cînd oamenii vor, distanțele își pierd consistența fizică. Devin ceva relativ, ca o prejudecată. Timpul se dovedește incapabil să sapa. Totul este ca oamenii să dorească și să acționeze. Să nu-și plece mîinile a nepuțință, să nu se resemneze. Nici măcar atunci cînd totul pare imposibil. Dar ce poți face de la mii de kilometri distanță, peste cinci fuse orare, cînd soarele apune la Paris și abia se înalță la zenit deasupra New Yorkului? Și cînd sîngele picură nestăvilit stropi dintr-un rest de viață abandonată morții și gazul ucigător otrăvește atmosfera!... Între Paris și New York funcționează o sută cincisprezece circuite telefonice: 64 prin radio, 51 prin satelit; zi și noapte supraîncărcate de comenzi... O negresă din Harlem, femeie de vîrsta bunicelor prea ambiționate să dea piept cu viața pentru a abandona, operatoarea telefonică nr. 4 209, Josephine Maclock din New York, a ținut să-i dea doamnei cu coasa o lecție. Într-un timp record, decroșînd toate convorbirile care îi puteau jena comunicarea, a obținut legătura cu cel mai apropiat comisariat de poliție de casa în care se consuma o dramă despre a cărei desfășurare nu se știa decît dincolo de Atlantic. Văierul sirenelor de pe mașinile în trombă ale poliției pariziene a spart tihna după-amiezii în arondismentul 17. Nu, nu este un film de suspense ceea ce vă povestesc, ci realitatea cea mai pură. O ușă spartă, o față trîntită pe un pat plin de sînge, continuînd să vorbească cu vocea tot mai stinsă omului de la celălalt capăt al firului, peste Ocean. Au salvat-o în ultimul moment. Toată operațiunea, de la primul apel telefonic pînă la deschiderea brutală a ferestrelor din camera supraîncărcată de gaz, a durat șapte minute. Bunica din Harlem i-a urat fetei smulse din ghearele morții și ale disperării să trăiască o viață lungă, să fie fericită, și să aibă mulți copii. Căci viața nu este dată omului decît o singură dată, și merită să fie trăită.

Oameni buni, dacă ați pus oceane între disperați, puneți și telefoane. Și inventați pentru fiecare cite o bunică negresă care să le spună la timp că viața merită să fie trăită. Oameni buni, de ce nu funcționează telefoanele cu fronturile Vietnamului și ale Cambodgiei, de ce bunicile atîtor tineri ostași trebuie să plîngă nepuțințioase, și doamna în negru să-și șuiere coasa hohotînd bezmetic? O față cu sufletul răvășit de o dragoste neîmpărtășită a vrut să-și pună capăt zilelor și planeta i-a opus morții solidaritatea telefoanelor. Oameni buni, de ce nu puneți telefoane în calea prăpădului sîmbăta și duminica pe marile artere de circulație automobilistică? De ce nu puneți telefoane pe fostele cîmpuri de luptă unde au rămas grenade neexplodate pe care le dezgroapă copiii să se joace de-a războiul cu ele? Pe malurile Canalului de Suez, în lungul frontierelor impuse cu forța, pe zidurile prea înalte, sub prăbușirea perfidă a avalanșelor, în galeriile de mine cu metan, în calea cutremurelor și în vircolacii cicloanelor?

În capitalele care se respectă, alături de numerele de telefon ale pompierilor și ale poliției, se așează cifrele apelului către societățile de «Samariteni», destinate sinucigașilor: „Înainte de a comite pasul fatal, înainte de a fi prea tîrziu, telefonați la «Balzac 02.02», întotdeauna la dispoziția disperaților». Cu cîteva ani în urmă, un scriitor ceh a cîștigat un mare premiu internațional înregistrînd pe bandă de magnetofon convorbirile întîmplătoare interceptate la un astfel de telefon, și «opera» lui a cutremurat lumea cu marea forță de convingere a comediei umane și a tragediei omeniei.

Oameni buni, puneți telefoane lîngă declanșatoarele bombelor și, jos, pe pămînt, alături de țintele lor, și faceți din conștiința voastră o bunică negresă care să vă spună la timp că viața nu vă este dată decît o singură dată și că merită să fie trăită.

E așa de simplu! Salvarea fetei din Paris v-a dovedit-o. De ce nu încercați!

de Valeriu CRISTEA

POVESTIRILE LUI DINO BUZZATI

Schițele reunite în volumul *Monstrul Colombe* și alte (în traducere numai) patruzeci și șapte de povestiri din cele cincizeci cîte cuprinde ediția originală ne îndeamnă să spunem cîteva cuvinte despre fantastic în general și despre fantasticul în proza lui Dino Buzzati în special. Caracteristic pentru literatura cunoscutului scriitor italian contemporan este prezența supranaturalului în cadrul sau, mai bine-zis, în prelungirea societății capitaliste industrializate. Metamorfozele care survin în chip obișnuit ca într-o mitologie modernă au ca obiect personaje tipice: industriașul, directorul de ziar, reporterul, relevînd un proces de esențializare. Cu prilejul unor săpături la Milano se descoperă poarta infernului; un reporter este trimis de îndată la fața locului, reușind chiar să intre pe temuta poartă la al cărei prag lasă și el toate speranțele cu excepția aceleia de a transmite un reportaj senzațional. Infernul, în care noul Vergiliu pătrunde, este un fel de chintesență a tuturor metropolelor lumii, cu diferența unui ritm citadin încă și mai... îndrăcit, pe care tartorii (și tartorițele) se amuză din cînd în cînd să-l accelereze ne-bunește. Natura însăși începe să imite societatea umană și masacrul micilor viețuitoare care are loc într-o grădină într-o poetică noapte cu lună plină amintește de jungla capitalistă (*Noapte dulce*). Un bărbat dominat de o femeie senzuală și crudă se transformă într-un ciine de casă (*Mica Circe*). Un bătrîn obosit, care are dintr-o dată senzația nemaipomenit de intensă că viața l-a supt pînă la ultima picătură de vlagă, se metamorfozează într-o oribilă broască rîioasă acoperită de muște devoratoare (*Groupa a optsprezeceea*). Un croitor misterios furnizează unui client o *Haină vrăjită* din care, printr-o simplă gimnastică a introducerii mîinilor în buzunare, acesta poate extrage sume de bani nelimitate. Dar fiecare «extragere» de acest fel se repercutează în lume într-un jaf, într-un incendiu, într-o crimă. O soție al cărei bărbat făcuse o adevărată pasiune pentru automobile se transformă într-o limuzină (*Sinucidere în parc*). Un ascensor care coboară trece de parter, continuînd să se cufunde lîn în abis (*Ascensorul*).

La alți scriitori fantasticul se insinuează într-un fel subteran în contextul unei narațiuni ce rămîne ambiguă, este una dintre explicațiile pe care le oferă autorul ce are întotdeauna grijă și de o «acoperire» realistă a întîmplărilor (Gogol, Kafka). Chiar și atunci cînd fantasticul este abordat ca un *dat*, el ne apare familiar prin tradiția care-l precede și de aceea mai ușor asimilabil, mai «verosimil» (Swift). La Dino Buzzati însă fantasticul intră în cotidian în chip direct, brutal, șocant, fără precauții și fără să invoce un precedent. El este de aceea mai greu de acceptat. O femeie care se preface într-o limuzină este ceva mai greu de acceptat decît o țară a liliputanilor, pentru care ne-a pregătit din cea mai fragedă vîrstă o întreagă literatură cu pitici, mitologie, basm, povești.

Există în volum și proze fără fantastic, pe care mărturisim că le preferăm. Așa de exemplu este schița intitulată *Sclav*, pătrunsă de un excepțional simț al misterului: un soț sigur de a-și fi orînduit o viață familială ideală intră în casă pășind în virful picioarelor, pentru a face o surpriză soției. O surprinde în bucătărie pulverizînd un enigmatic praf alb peste prăjiturile sale preferate. Bănuiala care cade ca un trăsnet peste acoperișul acestei căsnicii, în aparență atît de armonioasă, se adevărește într-un tot: eroul moare otrăvit, sau mai bine-zis otrăvindu-se, căci descoperirea care îi anihilează orice dorință de a mai trăi îl determină să ia tentativa de crimă pe cont propriu și să se sinucidă.

Dezabuzarea unei conștiințe lucide, autoironia, vibrația profund umană — constituie diferențialele specifice ale celor mai bune pagini din acest volum, pagini de neuitat.

Dina Cocea în marele rol al vieții ei, regina Elisabeta din piesa lui Schiller, «Maria Stuart».

Și în piesa lui Al. Voitin, «Ancheta».

DINA COCEA

sau cîte ceva despre rețeta fericirii

de Sanda FAUR

Suni la telefon dimineața, la o oră care ți se pare civilizată pentru o convorbire profesională, să zicem pe la opt și jumătate-nouă. Inutil, nu o mai găsești: Dina Cocea a plecat de acasă la volanul Fiatului pe care — am aflat mai apoi — îl conduce cu o patimă bine finută în frîu. Încerci ceva mai tîrziu la A.T.M.: vicepreședinta e într-o ședință în care se discută proiectul unui bloc al artiștilor. Ei, dacă e vorba de case și mai ales de cele ale actorilor, te lași cuprins de o înțelegere adîncă și amîni convorbirea. Greșeală, greșeală de neiertat: peste un ceas Dina Cocea nu mai e de găsit — repetă un episod din serialul polițist cu care televiziunea ne făgăduiește vreo 13 seri de palpații și insomnii. Înțelegi și faptul că un rol de spioană rafinată nu se face chiar așa, cu una, cu două, revii pe seară, și iar rîmii cu mîinile goale; soția dirijorului Mihai Brediceanu își urmează credincioasă soțul, seară de seară, la toate manifestările Festivalului «Enescu». Ziua s-a încheiat, Dina Cocea a făcut cu ceasurile zilei tot ce a vrut și cînt a vrut, iar ceasurile i s-au supus, elastice și docile. Iar dacă e nevoie pot jura că oricine a văzut-o peste zi, la oricare dintre ore, s-a aflat în fața aceleiași figuri senine, a aceleiași distincții calme și a aceleiași zîmbet ușor diplomatic, a aceleiași coafuri impecabile și a a aceleiași elegante discrete. Vitalitatea, energia și perfectă dumisale stăpînire de sine îți trezesc — ca și tenul proaspăt și desăvîrșit — cea mai amicală invidie cu puțință.

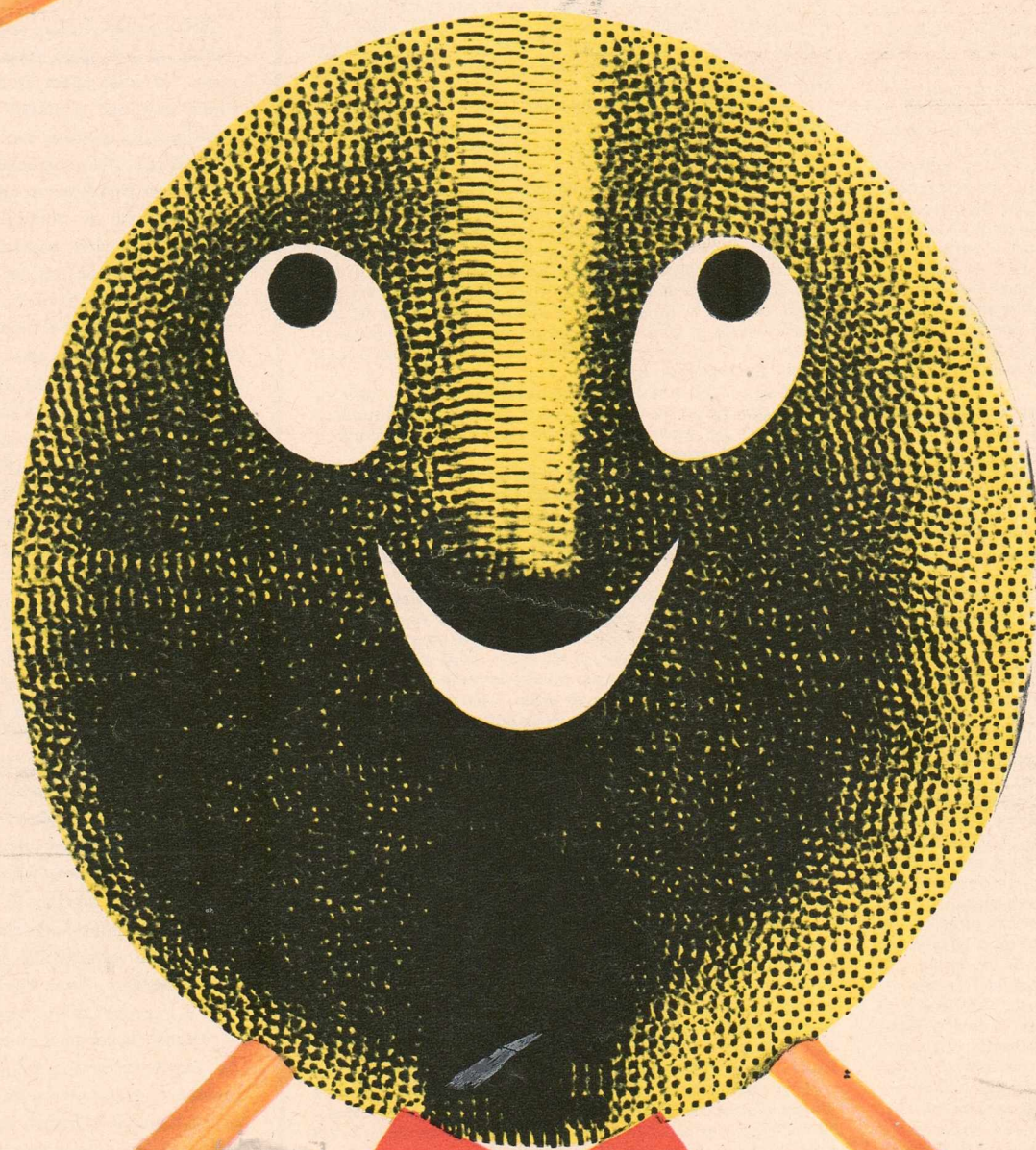
— Mi s-a întîmplat — deși îți mărturisesc că nu m-am suspectat niciodată de preocupări feministe — să vorbesc în fața diverselor adunări de femei și primul lucru pe care îl comunicam era vîrsta mea. Al doilea, data pensionării. Sala se încălzea pe loc, orice rezervă se topea, femeile erau cuprinse de o dulce simpatie și înțelegere: ți se acceptă totul, chiar și lipsa ridurilor, cînd ai 58 de ani și ești de 3 ani pensionară.

— Sper că nu-mi comunicați cifrele cu intenția de a le publica în dialogul nostru!

— Dar vă rog, după placul dv... Nu am avut niciodată complexe de vîrstă, am făcut cea mai armonioasă dintre căsniciile mele — actuala! — la 41 de ani, nu m-a deranjat niciodată faptul că soțul e mai tînăr ca mine ori că am fost pensionată de Național exact atunci cînd zbirniam realmente de nevoia de a juca.

— Dar dumneavoastră ați găsit rețeta fericirii, tovarășă Dina Cocea! Stiloul meu arde de nerăbdare de a o transcrie

GRISINE

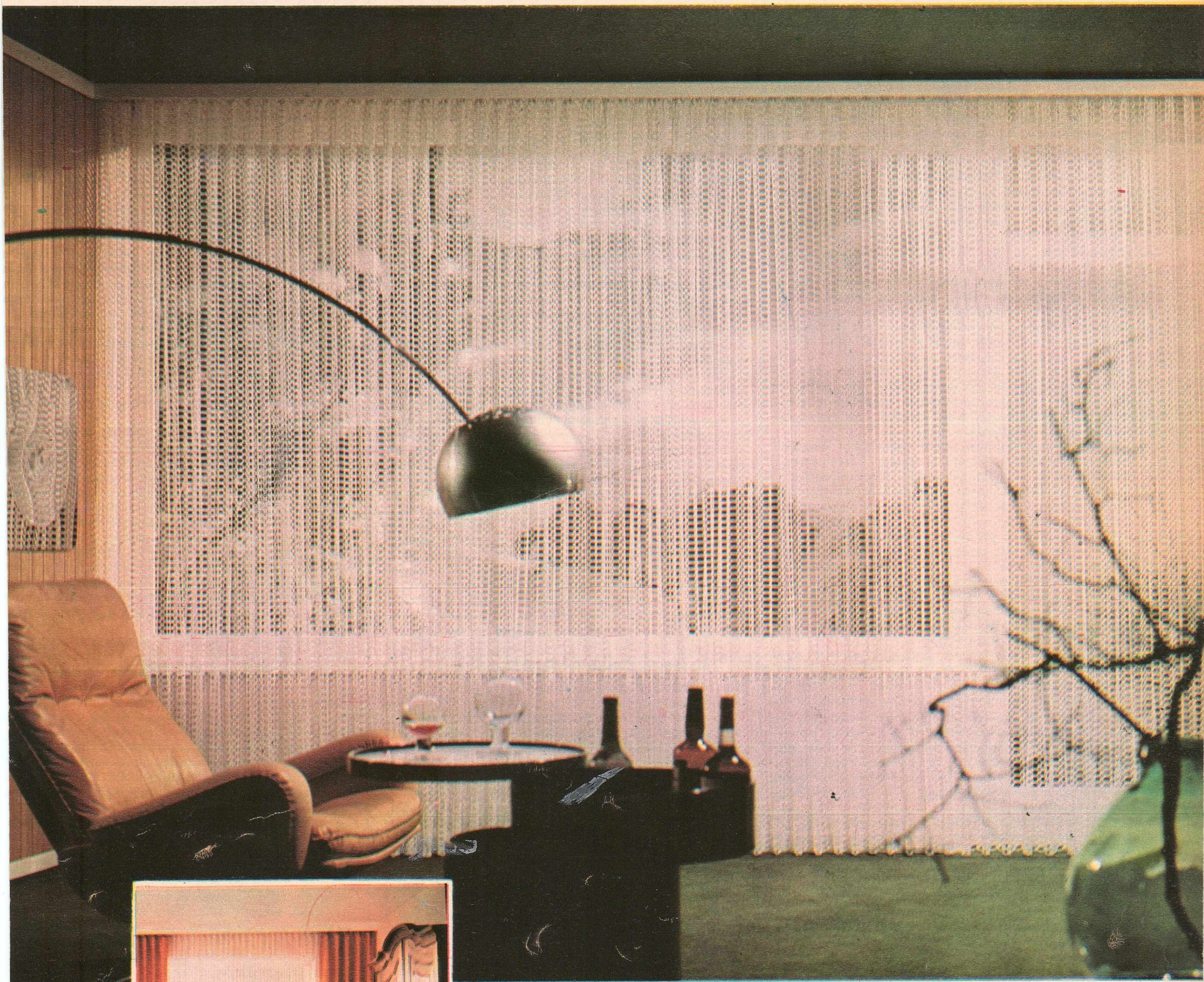

GRISINE

CROCANTE, FRAGEDE, DELICIOASE!

Locuință luminoasă cu perdele ușor de întreținut din **DIOLEN**

Perdelele DIOLEN fac din camera dv. o locuință luminoasă, respirând bucurie și confort.
Perdelele și draperiile DIOLEN – o ambianță ideală.

Eleganță, rezistență, stabilitate dimensională.

Vaporoase și decorative perdelele din DIOLEN imprimă locuinței dv. aspect odihnitor și confortabil.
spălat - agățat - gata!

Diolen

garantează calitatea produsului
Enka Glanzstoff

globe-comentariu

Cristian POPIȘTEANU

RODNICIA RELATIILOR BILATERALE

Pe un glob nu în puține zile însingurat și deseori răscolit de înfruntări nefaste (vezi ascuțirea pînă la ciocniri armate a situației din Orientul Apropiat sau lunga, prea lunga continuare a agresiunii împotriva poporului vietnamez), continentul european oferă imaginea — de ce să n-o spunem — în atîtea privințe reconfortantă a unui teren de căutări pașnice, de experiment al cooperării, de eforturi constructive pentru a realiza în rezultate tangibile ceea ce s-a numit în ultimii ani *dialogul european*. N-am putea ilustra mai precis această nouă realitate a dialogului european care se desemnează cu tot mai pronunțat contur decît prin relevarea faptului de certă semnificație constructivă că primele nouă luni din 1970 îl califică de pe acum drept *anul celor mai intense contacte și tratative între statele continentului de la cel de-al doilea război mondial*. Rostul acestor schimburi de vederi, deseori la nivelul cel mai înalt al factorilor de răspundere ai statelor europene socialiste și capitaliste, se distinge în acordurile, tratatele și declarațiile politice care amplifică efortul spre găsirea celui mai bun și potrivit cadru securității continentale, în noul spor pe care-l înregistrează în acest an comerțul intereuropean, atît pe plan general cît și între țările din răsărit și cele din apus, în adîncirea cooperării tehnice, științifice, economice, culturale, cooperare cu răsfrîngerii pozitive asupra progresului și păcii.

Aceste date primordiale asupra momentului european actual sînt cu atît mai vii acum, în săptămîna care urmează vizitei făcute de șeful statului român, Nicolae Ceaușescu, în Austria, vizită care a evocat cu putere rodnicia relațiilor bilaterale, contribuția efectivă pe care bunele raporturi dintre state o aduc climatului de pace și cooperare. Această vizită încununată de un deplin succes pe plan uman și politic — cum a fost caracterizată în Austria prezența președintelui Nicolae Ceaușescu — a afirmat caracterul continuu ascendent al schimburilor și legăturilor româno-austriece. Convorbirile comune la cel mai înalt nivel au evidențiat largi posibilități pentru mersul înainte al raporturilor bilaterale, dorința reciprocă de a amplifica și diversifica cooperarea celor două țări.

Situate în contextul general al situației internaționale, relațiile româno-austriece oferă un bun exemplu al conjugării înțelegerii bilaterale, întemeiată pe principiile independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, egalității în drepturi și avantajului reciproc între state cu orînduirii sociale diferite, cu eforturile pentru pace și cooperare multilaterală. În acest sens acționează cele două țări cînd sprijină convocarea Conferinței general-europene, ca și dezvoltarea unor bune relații în zona dunăreană, precum și în orice regiune a continentului.

Vizita președintelui Nicolae Ceaușescu a definit încă o dată, de data aceasta cu relevanță strălucire, aprecierea pe care o întrunește în Austria politica externă românească de pace și înțelegere în bazinul dunărean, în Balcani, în Europa, pe plan mondial.

Simpatia deosebită și calda ospitalitate cu care a fost salutat șeful statului român, rezultatele favorabile cu care s-a încheiat vizita în Austria, perspectivele pe care ea le-a deschis și spre care a impulsionat relațiile româno-austriece constituie tot atîtea temeuri de satisfacție și încredere. Și o nouă și strălucită probă a însemnătății și rodnicii relațiilor bilaterale.

Dic. BABOIAN

HIMERE BRITANICE LA „EST DE SUEZ“

Este uimitor cum uneori o diplomație, care în decursul secolelor a dat nu puține dovezi de rafinament și subtilitate, poate să se angajeze, cu totul hazardat și inutil, într-o acțiune de anvergură dar lipsită cu desăvîrșire de perspectivă și, sub multe aspecte, compromițătoare pentru înseși propriile scopuri politico-strategice pe care le urmărește. Majoritatea observatorilor politici care în ultimele luni au urmărit de aproape eforturile Foreign Office-ului, condus de sir Alec Douglas Home, pentru reconsiderarea politicii Marii Britanii la «est de Suez», sînt unanimi în a considera acum că încercarea guvernului conservator de a obține (așa cum s-a angajat în campania electorală) prelungirea efectivelor militare engleze în regiunea Golfului Persic este nu numai lipsită de realism și iremediabil sortită eșecului, dar și riscantă, prin caracterul ei aventuros și himeric totodată. Comentînd în termeni neobișnuit de critici cuprinsul unui raport secret elaborat de o comisie specială a conducerii partidului conservator pentru stabilirea liniilor directoare ale unui așa-zis plan de apărare a intereselor britanice la «est de Suez», ziarul *Times* taxează măsurile preconizate drept acțiuni internaționale «ce țin mai curînd de domeniul unui gen de aventură».

Diplomația conservatoare, urmărind să depășească spectaculos pozițiile cabinetului laburist, s-a împotmolit, mai curînd decît se putea aștepta, într-un impas din care numai un act temerar de renunțare o poate scoate. O recapitulare sumară a faptelor, pe care nu le va putea ocoli conferința de la Blackpool a partidului conservator, poate să illustreze, prin ea însăși, inconsistența și eșecul virtual al noii politici britanice la «est de Suez», această precară tentativă de reeditare a unor tendințe amintind de epoca victoriană. Primul pas pe care l-a făcut cabinetul Heath în direcția ridicării embargoului vînzării de arme către Africa de Sud (cu scopul declarat de a se asigura ruta maritimă de la Capul Bunei Speranțe și calea de acces a flotei de război britanice spre Oceanul Indian) a provocat, se știe, reacția viguroasă a opiniei publice internaționale. Contactele diplomatice intense și convorbirile neoficiale inițiate de ministrul de externe britanic, în legătură cu opțiunile guvernului său, au fost, se pare, atît de puțin încurajatoare, încît în presa britanică au apărut comentarii cu titluri care vorbesc de la sine: «Lumea pierdută a lui sir Alec» (*The Observer*); «Dilema din Golful Persic» (*The Financial Times*) etc. După un turneu de 6 săptămîni întreprins în zona Golfului Persic și în Orientul Apropiat, emisarul special al Foreign Office-ului, William Luce, a trebuit să se întoarcă acasă (ca și lordul Carrington, ministrul apărării, după turneul său recent în Asia), literalmente, cu mina goală. În afară de curtoazia interesată dar cu totul ineficientă a citorva emiri și șeici locali din Arabia de Sud, nici unul dintre interlocutorii săi principali nu s-a arătat dispus să îngăduie perpetuarea prezenței militare engleze după 1971. Arabia Saudită, Kuveitul, Irakul, Republica Arabă Unită și Iranul nu respins fără echivoc ideea oricărui compromis în această privință. Corespondentul din Teheran al ziarului *Le Monde* redă o declarație concludentă a premierului iranian Hoveida, în care se arată că țara sa nu va permite ca «englezii să iasă pe usă și să intre pe fereastră». În fața unui asemenea ferm NU!, este greu de presupus că argumentele cuprinse în dosarul secret citat mai sus și demersurile de «sondaj» ale diplomației conservatoare ar putea fi alt fel privede decît sub aspectul lor desuet și himeric, într-o epocă ce nu mai este de mult aceea a diplomației canonicelor imperiale.

Dr. N. S. STĂNESCU

OPȚIUNI LATINO-AMERICANE

Problema solidarității economice în America Latină a fost repusă cu vigoare în plină actualitate prin declarațiile oamenilor politici chiliieni Salvador Allende și Jorge Alessandri, candidații prezidențiali dintre care Congresul Național urma să aleagă la 24 octombrie pe viitorul președinte.

În prima sa conferință de presă de după alegeri, Allende ale cărui înclinații democratice și antiimperialiste sînt general cunoscute, a spus printre altele: «Guvernul nostru va căuta să întărească unitatea latino-americană... Trebuie să ne întrajutorăm, deoarece sîntem țări deosebit bogate, dar în același timp dramatic de sărace. Bani noștri nu trebuie să mai iasă în valuri peste frontiere noastre pentru a servi interesele imperialiștilor». Aceste cuvinte au fost interpretate ca fiind de natură să dea speranțe acelor cercuri latino-americane ce promovează ideea unei mai strînse cooperări pe continentul respectiv.

Nu este un secret pentru nimeni că procesul de «integrare» în America Latină s-a concretizat, pînă în momentul de față, în două organisme principale diferite prin țelurile acțiunilor lor. Unul dintre ele este Asociația latino-americană a liberului schimb, apărută cu un deceniu în urmă cealaltă este Piața comună central-americană creată, asemenea, în 1960.

S-ar părea, la prima vedere, că aderînd la aceste grupuri diversele țări latino-americane și-ar fi precizat opțiunile economice și politice în direcția unei mai strînse cooperări și colaborări reciproc avantajoase. Desfășurarea activității celor două grupuri pe parcursul deceniului al șaselea arătat însă că, prin aderarea la una sau alta dintre ele, țările respective s-au angajat, de fapt, pe două căi diferite, fiecare cu implicații directe asupra ansamblului economiei lor. Astfel, Piața comună din America Centrală s-a dovedit a fi o cale de natură să ușureze pătrunderea în continuare monopolurilor nord-americane în economia celor patru țări afiliate, cu consecința nemijlocită a acestui fapt — menținerea influenței dominante a S.U.A. în politica și economia lor.

În ce privește Asociația latino-americană a liberului schimb, țelul propus — și în parte și mărturisit — a fost constituirea unei grupări economice care să permită țărilor membre o apărare comună împotriva continuu penetrării nord-americane. Cu alte cuvinte, inițiatorii au sperat să o transforme într-o pavază a suveranității economice pentru statele aderente. Funcționarea timp de un deceniu, nu a îndreptățit însă iluziile. În prim rînd, unele țări relativ mai dezvoltate din cadrul grupului au tras principalele foloase ale reducerii taxelor vamale relațiile dintre membri, astfel încît astăzi decalajele economice dintre statele participante la asociație par să se adînci considerabil. Pe de altă parte, monopolurile nord-americane și-au menținut și și-au întărit pozițiile, împiedicînd pe toate căile o dezvoltare multilaterală și independentă a economiei lor.

Poate tocmai de aceea, Salvador Allende spunea, conferința de presă citată, că una din opțiunile sale majore în cazul alegerii sale, este «recuperarea bogățiilor țării, printre care cuprul, care va fi naționalizat, ca monopolurile». El vede în aceasta una din garanțiile unității latino-americană ar avea o șansă reală de izbîr în fața monopolurilor străine.

telex

- WASHINGTON: ● Campanie împotriva analfabetismului în S.U.A. Consiliul Național pentru problemele învățămîntului și lecturii, constituit din inițiativa președintelui Nixon, a dezvoltat proporțiile fenomenului: 6,4 milioane cetățeni adulți (4,5% din populație), complet analfabeți; semianalfabeții sînt de trei ori mai mulți.
- MOSCOVA: ● Un institut de cercetare științifică și proiectării, recent creat în Crimeea, se ocupă de amenajarea zonelor turistice. Specialiștii săi studiază problemele construirii caselor de odihnă în condițiile climei, seismicității și reliefului specific Crimeei.
- LONDRA: ● Fermierii britanici trec prin cea mai serioasă criză de la sfîrșitul războiului incoace — apreciază «Financial Times». Decalajul dintre costul uneltelor agricole și îngrășămintelor și prețul de vînzare al produselor agroalimentare n-a fost niciodată atît de mare.
- TOKYO: ● A început construcția celor mai mari docuri din lume, destinate deservirii unor petroliere-gigant, ce pot ajunge pînă la 1 200 000 tone. Lucrările vor dura circa 2 ani.
- PRETORIA: ● La «Lista neagră», care interzice punerea în circulație a căr-

ROMA:

ților considerate indezirabile de regimul rasist de la Pretoria — s-au mai adăugat în ultimele luni — pe lîngă cele 52 titi de volume de istorie și filozofie și cele 226 de beletristică, pînă la semnăturile celor mai mari scriitori ai lumii — 48 titluri ale unor volume de literatură.

LIMA:

● Îngrijorare față de creșterea fără precedent a numărului furturilor de automobile și motocicletelor în Napoli. În ultim 7 luni: 8 327 și, respectiv, 1 740 cazuri. Se exprimă temerile în legătură cu influența nefastă pe care acestea ar putea avea asupra turismului.

PARIS:

● Comitetul pentru dezvoltarea social-economică, de curînd creat în Peru, își propune apărarea bogățiilor naționale penetrarea monopolurilor străine și continuarea acțiunii de recuperare a acestor bogății de sub controlul acestor trusturi.

● Ultimele evaluări clasează Franța pe primul loc în rîndul țărilor Pieței comune în domeniul cercetării: 2 milioane dolari în decurs de un an, 48% din totalul sumelor investite în acest scop în cele 6 țări membre.

F. FÎNTÎNARU

UNIVERSALITATEA O.N.U.

Jubileul unui sfert de veac de existență a Națiunilor Unite este menit să reafirme solemn angajamentul statelor de acțiune internațională pentru sporirea rolului organizației ca instrument al securității și cooperării internaționale. De ce depinde acest deziderat să se materializeze? De fidelitatea față de principiile înscrise în Cartă. Între acestea, față de unul din principiile fundamentale: *universalitatea*. Tovarășul Nicolae Ceaușescu exprima nu numai poziția consecventă a României, dar și o opinie larg răspândită pe arena mondială, când, zilele trecute, la Viena, declara: «Credem că eficiența și autoritatea O.N.U. ar crește prin realizarea principiului universalității sale, și, în special, prin restabilirea drepturilor legitime în această organizație ale Republicii Populare Chineze».

Vocația spre universalitate este de esență O.N.U. și a organismelor sale specializate. Numai prin realizarea ei, rolul internațional va deveni cu adevărat cadrul în care toate statele lumii, indiferent de sistemul lor social-politic, pot să-și afirme personalitatea, să contribuie la promovarea unui climat internațional constructiv. În acest sens este pozitiv faptul că numărul membrilor a crescut de la 51 la începutul anului 1970 la 126 în prezent. Dar este negativ și profund durabil că O.N.U. este lipsită încă de prezența și contribuția unor state cu o mare pondere în viața politică internațională. Faptul că R.P. Chineze — al cărei potențial uman, economic și militar o situează printre marile puteri ale lumii — i se refuză, prin manevre sistematice, locul ce îi revine de drept, absența celor două state germane, a R.P.D. Coreene, R.D. Vietnam și a altor state de mare importanță globală împiedică considerabil asupra prestigiului O.N.U., supra capacitatea sale de a-și îndeplini misiunea.

Surse competente recunosc nocivitatea situației. În raportul său anual, U Thant declară că nu este de conceput un progres real în domeniul dezarmării fără concursul Chinei populare. Vorbind zilele acestea la O.N.U., ministrul de externe al Franței, M. Schumann, a dezvoltat o ledoarie argumentată în favoarea restabilirii drepturilor R.P. Chineze. Înscrisura punctului respectiv pe ordinea de zi a actualei sesiuni s-a făcut la propunerea a 14 țări, între care și România. În ultimele zile se conturează și o inițiativă zambiană, inspirată de concluziile Conferinței Africii neangajate de la Lusaka. Se vorbește și de o inițiativă olandeză. Reține atenția și demersul din Senatul U.S.A. al senatorilor Kennedy și Mc. Govern pentru anularea unei rezoluții, vechi de 17 ani, ostilă drepturilor Chinei populare.

Este adevărat că nu în toate cazurile problema este pusă în termenii săi reali și concreți — restabilirea R.P. Chineze în toate drepturile sale legitime și expulzarea uzurpatorilor yanikașiști. Dar avalanșa de inițiative este oricum concludentă pentru interesul față de această problemă vitală. Și este interesant că autorii lor le motivează cu noi argumente. Între care, remarcă cu privire la acțiunile intense desfășurate în acest an de R.P. Chineză în scopul promovării unor relații internaționale bazate pe principiile existenței pașnice. De observat și faptul că oficialități și la Pekin au adresat mulțumiri unor țări pentru efortul depus la O.N.U. în vederea restituirii locului său legitim.

25 de ani este o vîrstă a maturității. Ea obligă. Progrese realizate în această sesiune jubiliară în direcția universalității ar fi o demonstrație convingătoare a acestei maturități politice, un omagiu și o perspectivă promițătoare.

Florica ŢELMARU

RUBICONUL

Am sub ochi o cronologie a evenimentelor din Iordania. Rețin doar anul în curs: din ianuarie pînă la sfîrșitul lui iulie, nu mai puțin de trei acorduri între regele Hussein și organizațiile palestiniene, fiecare acord determinat de eșecul celui anterior și purtînd în sine elementele proprii sale precarității; după acceptarea de către Iordania, la 26 iulie, a planului Rogers, manifestațiile ostile ale palestinienilor, apoi ciocnirile lor cu armata, reîncep și cresc în amploare, în violență; la 8 septembrie, un acord de încetare a focului durează numai cîteva ore; la 25, după luptele din capitală și din nordul țării, se încheie un altul. În aceeași perioadă, schimbările succesive în alcătuirea guvernului iordanian (remanieri sau schimbări de cabinet) oglindesc oscilațiile relațiilor dintre monarh și feddaii. Iordania în 1970 este însă o porțiune numai, și ca spațiu și ca timp, dintr-o realitate mult mai cuprinzătoare. Devastatoare, sîngeroase, înfrîntările fratricide de la Amman sau Irbid nu își capătă sensul întreg decît privite în contextul conflictului israeliano-arab și al implicațiilor sale.

Dar ele pot inconteștabil să ducă la o degradare a situației, cu repercusiuni asupra climatului internațional în general. De aici neliniștea cu care a fost urmărită în întreaga lume desfășurarea crizei din Iordania. De aci aprehensiunile pe care aliații ai Statelor Unite — guvernele francez și britanic, de pildă — le-au manifestat față de punerea în stare de alarmă a unităților de parașuțiști de la Fort Bragg (Carolina de Nord) și a unor forțe aeriene americane staționate în Europa. De aci misiunea pe care conferința de la Cairo a încredințat-o președintelui sudanez Gaafar El Numeiry. La ora cînd scriem, regele Hussein, după ce a înlocuit guvernul militar cu unul civil, a semnat la Cairo un acord cu Yasser Arafat, președintele Comitetului Central al rezistenței palestiniene. Dar poate fi considerat ca o certitudine că fiecare dintre semnături va fi urmat de propriii «săi» extremiști? Dar încetarea din viață a președintelui Nasser nu va genera noi dificultăți într-o situație oricum foarte complicată? Cert este că problema refugiaților palestinieni nu-și poate găsi o rezolvare echitabilă și de perspectivă decît în cadrul unei reglementări de ansamblu, realizată, prin negocieri, de către popoarele direct și legitim interesate.

În acest spirit, declarația Agenției române de presă, exprimînd punctul de vedere al opiniei publice și guvernului țării noastre, arată că «încetarea imediată a luptelor fratricide, curmarea definitivă a masacrelor și distrugerilor din Iordania sînt o cerință imperioasă dictată de însăși cauza soluționării pe cale pașnică a conflictelor din Orientul Apropiat, de cauza securității popoarelor din această zonă și a păcii internaționale», că «în situația care s-a creat, este de importanță esențială să se evite orice intervenție armată din afară, intervenție care ar duce în mod inevitabil la ascuțirea și mai mare a acestui conflict, la amplificarea implicațiilor lui», că România consideră rezoluția din noiembrie 1967 a Consiliului de Securitate ca «o bază echitabilă pentru rezolvarea cu mijloace politice a problemelor Orientului Apropiat». De nenumărate ori, în legătură cu evenimentele din Orientul Apropiat, comentatorii au metaforizat vorbind despre «trecură Rubiconului». Ar fi salutar pentru securitatea și dezvoltarea popoarelor regiunii, ar fi o considerabilă contribuție la pacea lumii, dacă în această zonă a globului s-ar «trece Rubiconul» o dată și bine: de pe malul înfrîntărilor armate — pe acela al contactelor și negocierilor.

GAMAL ABDEL NASSER

Opinia publică din țara noastră a luat parte în aceste zile la doliul încercat de poporul egiptean, în urma încetării din viață a președintelui Republicii Arabe Unite, Gamal Abdel Nasser, eminent om de stat și luptător pentru independența R.A.U., personalitate proeminentă a vieții politice internaționale contemporane.

SAIGON:

SEMNELE DEGRINGOLADEI

O atmosferă de tensiune crescîndă domnește la Saigon, orașul de reședință al administrației Thieu. Manifestațiile de protest se declanșează asemenea unei reacții în lanț: mii de studenți, elevi, muncitori, budiști de la pagoda An Quang, invalizii de război demonstrează, sfidînd brutalitatea poliției, în imediata apropiere a palatului izolat cu sîrmă ghimpată al așa-zisului președinte, pentru a-și exprima nemulțumirea față de regimul saigonez. Ostilitatea față de politica administrației Thieu se manifestă cu virulență și în cadrul armatei (numărul dezertărilor a ajuns la aproximativ 150 000 în decurs de un an), precum și în rîndul unor membri ai parlamentului de la Saigon, devenit, mai ales în ultimele luni, scena unor frecvente și violente controverse și rivalități.

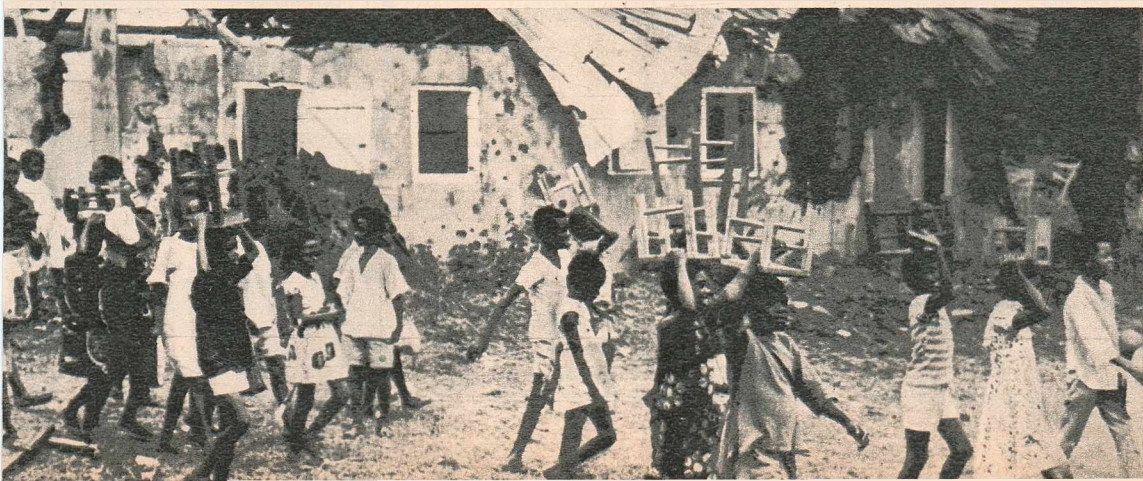
Factori multipli au contribuit la amplificarea curentului de opoziție față de regimul compromis de la Saigon. Este vorba în primul rînd de eșecurile politice și militare pe care acesta nu le mai poate ascunde după cortina tăcerii, ele devenind tot mai evidente o dată cu intensificarea acțiunilor forțelor patriotice din Vietnamul de sud. Angajarea trupelor saigoneze în Cambodgia, în sprijinul regimului Lon Nol, nu a făcut decît să agraveze această stare de spirit.

În același timp, indignarea populației sud-vietnameze s-a accentuat ca urmare a represaliilor declanșate de administrația Thieu: zeci de mii de persoane întemnițate fără să fi fost judecate, numeroase înscenări judiciare, suspendarea sau confiscarea, numai în acest an, a peste 100 de ediții ale diverselor publicații.

Pe de altă parte, situația economică dezastruoasă, inflația caracterizată printr-o creștere vertiginoasă a prețurilor (cu aproape sută la sută în acest an) și scăderea continuă a nivelului de trai completează fundalul nemulțumirii generale. Criza economică este adîncită de povara cheltuielilor militare, care înghit două treimi din bugetul saigonez, și de prosperul «tîrg negru» din Saigon — cel mai mizer oraș din lume — cum scria revista «Newsweek». De altfel, nu mai este un secret pentru nimeni faptul că aici plaga corupției a depășit de mult orice precedente, devenind metoda obișnuită pentru dobîndirea oricăror funcții, de jos pînă sus.

Creditele americane nu mai pot stăvilii deteriorarea rapidă a situației economice a regimului saigonez, aflat actualmente într-o evidentă derută. Producția este infimă în raport cu cheltuielile, iar deficitul bugetar reprezintă un fenomen cronic. Referindu-se la această situație, ziaristul elvețian Jean Chouet scria într-un articol publicat de cotidianul «Tribune de Genève»: «Administrația de la Saigon se găsește într-o stare de faliment nedeclarat, care ar deveni public imediat ce ar înceta sprijinul american».

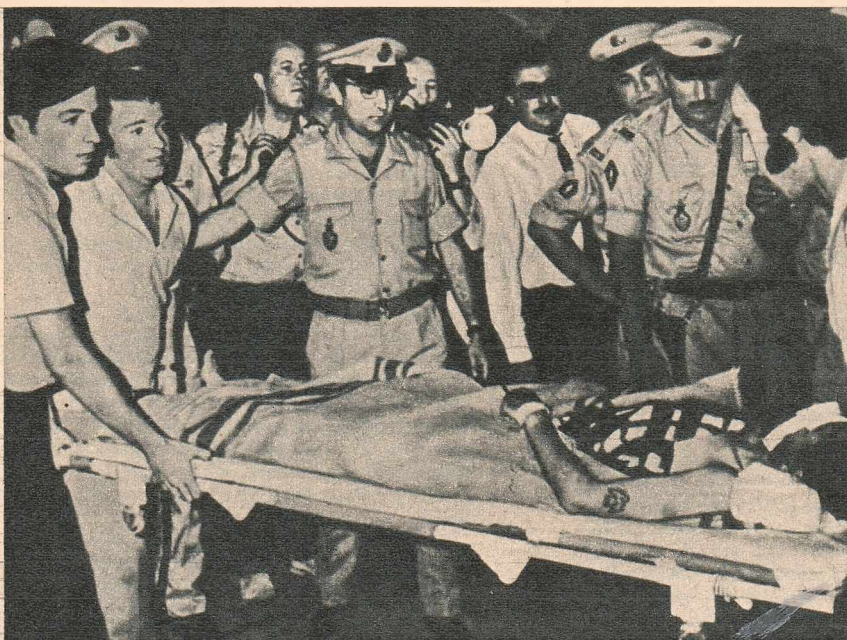
Sabina BONDOC

◀ În atît de încercata regiune biază din Nigeria, începerea noului an școlar a fost marcată de eforturile pentru refacerea școlilor distruse și desfășurarea normală a anului de învățămînt.

Capitala Iordaniei așa cum arăta cu câteva zile înainte de izbucnirea sângerosului conflict dintre forțele armate iordaniene și grupurile de comando palestinieni (fotografia de sus). Astăzi Ammanul — ca și alte orașe iordaniene — este în bună parte distrus, luptele fratricide făcând numeroase victime; Crucea Roșie Internațională evacuează parte din răniții pe care spitalele sînt incapabile să-i mai primească (fotografia de jos).

arhivă-foto

„IMPERIUL“ DE PATRU ANI

Acum un sfert de veac, fascismul italian și-a dorit un imperiu. La 3 octombrie 1935, fără nici o declarație de război, armata generalului De Bono a invadat teritoriul Etiopiei, «țară care avea nevoie neapărată de tutelă străină» — după cum susțineau teoreticienii lui Mussolini. Impotriva unui popor care nu dispunea decît de patru mii de oameni înarmați, agresorul s-a năpustit cu zece divizii motorizate și cu unsprezece escadrile de bombardament. S-ar fi putut crede deci că în câteva zile întregul teritoriu etiopian va fi cucerit. Dar cei puși în situația de a-și apăra patria, chiar și numai cu sabia, au ținut piept «civilizatorilor» șapte luni încheiate. Abia la 5 mai 1936 ignobilii învingători se instalau la Addis Abeba, iar regimul fascist declara Italia «imperiu». După patru ani — în mai 1940 — resturile regimentelor comandate de ducele de Aosta capitulau în fața armatelor aliate venite în ajutorul oprimaților. Așa a început destrămarea trufiei fasciste, Italia pierzînd, pînă la urmă, toate coloniile din Africa. În fotografie: la Addis Abeba, în ziua de 3 octombrie 1935, cînd s-a decretat mobilizarea generală.

Ion MUNTEANU

ÎMPOTRIVA LIVRĂRILOR DE ARME CĂTRE R.S.A.

Este greu de presupus că guvernul conservator britanic anunțînd, imediat după instalarea sa, intenția de a relua livrările de arme către R.S.A. nu a avut în vedere riscurile pe care o asemenea hotărîre le prezenta pentru interesele politice și economice ale Marii Britanii, mai ales pe continentul african. Cu atît mai mult cu cît fragilitatea și dificultățile interne ale Commonwealth-ului impuneau cabinetului de la Londra măsuri deosebite de precauție, ținînd cont că o nouă criză — și chestiunea embargoului asupra armelor destinate Pretoriei era de natură oricînd s-o declanșeze — riscă să distrugă o «unitate» și așa precară.

Evoluția evenimentelor pare a fi arătat însă că, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, amploarea reacțiilor pe care intenția «reconsiderării» politicii engleze față de guvernul rasist sud-african le-a stîrnit în rîndul țărilor africane a depășit cu mult previziunile cele mai sumbre ale Whitehall-ului. După reuniunea ministerială și Conferința la nivel înalt a statelor membre ale Organizației Unității Africane, de la Addis Abeba, participanții la Conferința de la Lusaka au subliniat că o țară membră a O.N.U. și, în același timp, a Consiliului de Securitate, nu are dreptul să încalce o hotărîre pentru care a votat în cadrul organizației, sfidînd normele de conduită internațională, cît și opinia publică mondială.

În această perspectivă, apropiata scadență a redeschiderii sesiunii Parlamentului englez (11 octombrie), de care era condiționată cu câteva luni în urmă adoptarea unei hotărîri definitive în această chestiune, îi pune în încurcătură pe mulți observatori. E greu de presupus, într-adevăr, că Heath va încerca din nou să înfrunte, în Parlament, opoziția laburistă și, în același timp, opinia publică engleză — care, în cadrul unui sondaj efectuat la începutul lunii iulie, s-a pronunțat în proporție de 48 la sută împotriva reluării livrărilor de arme. Este un avertisment care, poate, va fi luat în considerație de proaspătul guvern conservator. De aceea, nu sînt puțini cei ce afirmă că anul 1970 nu va aduce clasarea dosarului redeschis cu atîta imprudență de Heath. Fostul ministru laburist al apărării, Denis Healey, declara cu numai câteva zile în urmă că, după părerea sa, guvernul conservator va amîna o hotărîre definitivă în această problemă pînă la conferința primilor miniștri ai țărilor Commonwealth-ului, programată pentru anul viitor. Dacă pronosticul său se va dovedi exact — ceea ce este foarte posibil — aceasta va constitui, poate, doar începutul unui lung șir de amînări și dovada că numeroasele avertismente primite de Londra au început să-și facă efectul.

I. DUMITRESCU

„INCORUPTIBILUL“ DIN NOU ÎN ATAC...

„General Motors» posedă filme și alte documente care arată Corvairul circulînd cu viteze de 26, 28 și 30 de mile pe oră și din care rezultă că un defect de proiectare permite scurgerea monoxidului de carbon în interiorul mașinii...⁴

Aceasta este, în esență, noua «bombă cu explozie întîrziată» pe care Ralph Nader a plasat-o în interiorul consiliului de administrație al celebrei companii americane: învinuirea că «General Motors» era în perfectă cunoștință de cauză asupra faptului că

limuzina Corvair avea defecte de construcție și că, în ciuda acestei informări, a permis punerea ei în vînzare, cu o vastă reclamă pentru a evita pierderile pe care le-ar implica retragerea noului tip și înlăturarea viciilor de fabricație. Conducătorii lui «G.M.» — susține Nader — continuă deci să mint afirmînd că în 1965, atunci cînd au produs Corvairul, nu știau nimic despre defectele care au determinat atîtea accidente. Într-o scrisoare adresată lui John Volpe, ministru transporturilor, Nader indică numerele de cod ale unor rapoarte, filme și memorandume din arhivele lui «G.M.» care confirmă acuzațiile sale. El cere acțiuni ferme și, mai ales, rapide, pentru ca «General Motors» să fie obligată să dea publicității materialele incriminate, înainte ca ele, eventual, să dispară...

În felul acesta a început, deci, o nouă rundă a confruntării dintre «G.M.» și Ralph Nader, tînărul avocat, inițiator în ultimii ani al unei campanii îndrăznețe, de largă anvergură în apărarea consumatorilor americani. Această — după cum arată el cu dovezi — prima mîină — suferă pagube imense datorită lipsei de scrupule manifestate de mari companii, printre care și «General Motors» cea mai puternică firmă capitalistă din lume cu o cifră de afaceri de 2,4 milioane de dolari pe oră.

În prima rundă, Nader publicase cartea «Periculoase la orice viteză», în care demonstra, spre stupefacția publicului american, că multe tipuri de mașini — între care și Corvairul de care am amintit — sînt puțin în mod iresponsabil pe piață, provocînd accidente ca urmare a viciilor ascunse în construcție. Silit să oprească producția Corvairului, «G.M.» a angajat detectivi pentru a investiga viața particulară a lui Nader și a descoperi eventuale fapte compromițătoare și a-l denigra. Dar asemenea fapte nu au fost găsite și cel ce acționat a fost din nou Nader care a dat în judecată compania cerînd despăgubiri de milioane dolari. În cea de-a doua rundă, în fața justiției a cîștigat tot «Incoruptibilul»: după îndelungate tergiversări, «General Motors» a acceptat să-i plătească lui Nader 425 000 dolari, pe care procesul să fie stîns, dar fără să recunoască temeinicia acuzațiilor de bază a tînărului avocat.

Acum, prin ultima sa acțiune, Nader este pe cale să dea o nouă lovitură grea conducătorilor consiliului de administrație. Bucurîndu-se, în mod evident, de sprijinul unor funcționari din însăși marea companie, Nader deține date incontestabile care compromit «General Motors» și care pot avea implicații ample — de la pornirea unui șir de procese pînă, chiar, la retragerea tuturor mașinilor Corvair de pe șoselele S.U.A.

U. VĂLUREAN

A avut loc o nouă ediție a tradiționalului concurs pentru decernarea titlului de «Miss Europa Ciștigătoarea este, de data aceasta, Noe Afonso — Spania.

Activitate cotidiană în portul Haiphong.

IANOI

PE STRĂZI I PE FRONT

Correspondență specială
de la Corneliu VLAD

Străinul cit de cit atent aflat în Vietnam nu poate să nu remarce din primele momente că fiecare bărbat, fiecare femeie de ci poartă în orice ocazie sandale de cauciuc. Dar putea crede că e vorba de un produs de serie, pentru că un popor întreg îl folosește. Ne aflăm însă în fața unui produs artizanal, făcut din anvelope și camere uzate de mașină. Invenția nu e nouă. Sandalele de cauciuc existau și pe vremea dominației coloniale. Azi, în virtutea calităților lor practice, le-a adoptat toată lumea. Opt tăieturi gustive prind de talpă capetele baretelor, care se fixează astfel mai temeinic decât dacă ar fi fost prinse în cuie sau cusute cu ață. Uneori, din cochetărie, cel ce le poartă își procură curele de diferite culori.

S-ar părea că nu se mai poate spune nimic plus despre sandaia de cauciuc. Și totuși te s-ar putea vorbi despre valoarea economică a acestui obiect atât de lăptos de concepție și atât de trainic la purtat! Sau despre ceea ce avea să se cheme «valoarea strategică». În sezonul ploios, pe drumurile invadate de ape și nămol ale Vietnamului, îndepărtarea se poate face doar cu bicicleta sau pe jos, nici o încălțăminte n-ar putea fi mai potrivită decât sandaia de cauciuc. Durabilitatea sa e de-a dreptul prodigioasă. Am întâlnit de pildă un vechi luptător în rezistență anticolonialistă care-mi spunea zimbând: «Sandalele mele au vârsta Republicii Democratice Vietnam». După care ținut să adauge: «De ce fac această raportare? Pentru că în anii luptei revoluționare, luptei de guerilă, sandaia de cauciuc s-a dovedit un prieten credincios al combatantului. O bucată de cauciuc, câteva șșii dintr-o cameră veche de mașină nu erau lucruri care să se procure prea greu; așa se face că aproape întreaga noastră armată, de la comandanți și pînă la simplul soldat, putea fi echipată cu acest fel de încălțăminte. Cu sandalele lor de cauciuc, partizanii vietnamezi au traversat riuri de munte vijelioase, și au caladat stînci abrupte, au mărșăluit zile noapți zeci și sute de kilometri, au pășit peste rețelele de sîrmă ghimpată ce împrejuiau posturile inamicului fără ca acesta să-și simtă». Ascultîndu-l, am înțeles de ce la poziția Fortelor Armate ale R.D. Vietnam, deschisă de curînd, se află expuse la loc de onoare, într-una din săli, sandalele de cauciuc ale președintelui Ho Și Min.

Ori de cite ori mă amestec pe străzile anoiului printre oamenii capitalei, mă gînesc la această încălțăminte elementară care depășit de mult condiția utilității sale practice pentru a deveni un blazon sui-generis virtuților de totdeauna ale poporului vietnamez: simplitate și modestie, spirit de economie și tenacitate, fermitate și putere și sacrificiu.

ROMA

SFÎRȘITUL ARMATEI PAPALE

Correspondență specială
de la Michele RUBINI

La numai cîteva zile după sărbătorirea centenarului Romei — unde, cu o sută de ani în urmă, Italia a pus capăt puterii temporare a papilor sau, mai bine-zis, puterii lor politice — actualul papă, Paul al VI-lea, a comunicat pe neașteptate secretarului de stat al Vaticanului, cardinalul Villot, hotărîrea sa de a desființa întregul Corp militar al Vaticanului, cu excepția Gărzii elvețiene. În scrisoarea trimisă cardinalului Villot, prin care făcea cunoscută hotărîrea sa, Paul al VI-lea declară că a revenit la spiritul și orientarea celui de-al doilea Conciliu al Vaticanului. În documentul papal se vorbește despre «un proces istoric și psihologic, datorită căruia Corpul militar existent în prezent pe lingă Sfîntul Scaun nu mai corespunde necesităților pentru care a fost creat». Cu alte cuvinte, dizolvarea acestuia corespunde schimbării unor condiții istorice, dispariției scopurilor care au condus la înființarea armatelor pontificale.

Troupele papale erau în număr de aproximativ 700 persoane, subîmpărțite în trei unități: garda de onoare, garda palatinală și jandarmeria pontificală. La începutul lunii septembrie aceste trupe au participat la manifestații zgomotoase și surprinzătoare, cerînd îmbunătățirea salariilor, amenințînd cu un marș de protest la Castelgandolfo, reședința de vară a papei. Militarii papali au fost convinși să renunțe la Marșul de protest, în ultima clipă, de colegii lor «laici», carabinieri care aveau misiunea de a apăra reședința papală.

Seful serviciului de imprimărie al Vaticanului, prof. Alessandrini, a declarat ziarștilor că «hotărîrea lui Paul al VI-lea nu poate fi pusă în nici un fel în legătură cu agitațiile recente ale soldaților și că aceștia vor fi absorbiți ca funcționari civili în birourile Vaticanului».

Paza papei va fi asigurată de Garda elvețiană, îmbrăcată și azi în faimosul costum desenat pentru ea de Michelangelo. Cu aceste uniforme, cu armurile și halebardele ei, Garda elvețiană constituie, în primul rînd, o atracție turistică. Cit despre gestul papei Paul al VI-lea, el a fost primit de opinia publică italiană cu o îndreptățită satisfacție.

Eisenhüttenstadt, astăzi

UN JUBILEU:

EISENHÜTTENSTADT 20

În urmă cu douăzeci de ani locurile acestea erau acoperite de păduri întinse pe sute de hectare. Cei șapte mii de locuitori ai bătrînului orașel provincial Fürstenberg păreau izolați de restul lumii de un imens baraj verde. Oamenii trăiau încă în trecut, dar se acomodau pe-ndelete cu realitățile noi ale tinerii Republici Democratice Germane. Erau anii de început ai marilor transformări socialiste, care urmau să cuprindă curînd și zona ce se întindea între marea pădure și apele domoale ale Oderului, la hotarul cu Republica Populară Polonă.

În 1950, Congresul P.S.U.G. a hotărît, între altele, ca în această parte a Republicii să fie construit un combinat siderurgic cu o capacitate anuală de producție de 500 000 tone fontă. N-a trecut mult timp și la Fürstenberg și-au făcut apariția primele detașamente de constructori, majoritatea tineri. Pe un front larg de zeci de kilometri, pădurea seculară a fost luată cu asalt. Pe terenurile defrișate s-au ridicat primele schele care aveau să prefigureze contururile viitorului combinat. La 262 de zile de la punerea pietrei de fundație, primul furnal a dat prima șarjă de metal incandescent. Succesiv au intrat în funcțiune celelalte furnale de mare capacitate. Celor 800 de constructori care au efectuat pionierața li s-au alăturat mii de muncitori din împrejurimi, care au ținut să participe nu numai la realizarea combinatului, ci și la semnarea actului de naștere al primului oraș socialist al Republicii Democratice Germane — Eisenhüttenstadt. Orașul acesta, care se întinde pe o suprafață de peste 400 hectare, nu s-a

născut prin extinderea vechiului Fürstenberg, ci constituie o unitate urbanistică-ediliciară cu totul aparte, un punct nou pe harta R.D.G.

Am vizitat orașul atunci cînd ritmul construcției era în toi, l-am revăzut mai tîrziu și n-am avut nici un moment impresia că fluxul construcțiilor s-a potolit. O cifră aproximativă indică existența unui număr de 30 de unități de producție industrială în acest oraș construit inițial pentru 25 000 de locuitori și avînd, încă de pe acum, o populație de aproximativ 50 000. În 1972, Eisenhüttenstadt va avea 60 000 locuitori. Primul oraș socialist al R.D.G. deține înțietatea și în ce privește tinerețea: o treime din locuitori o reprezintă copiii și tinerii sub 15 ani — media de vîrstă a locuitorilor fiind de 29 ani.

Acum 10 ani existau în oraș 5 700 de case noi, astăzi numărul lor este pe cale să se tripleze. Cadrele de muncitori, tehnicienii și specialiștii calificați în școlile speciale ale combinatului «OST» asigură un flux de producție ascendent. Începînd din 1972 se vor realiza aici anual 1,8 milioane tone de produse din oțel. Dacă ar fi să fie transportată cu o singură garnitură de cale ferată toată această cantitate, ar fi nevoie — se spune — de un tren cu o sută de mii vagoane. Și pentru că sîntem în domeniul cifrelor și comparațiilor, să notăm aici că, în prezent, la marele combinat lucrează aproape 15 000 de muncitori și tehnicieni și că, potrivit planurilor de perspectivă, numărul cadrelor de specialiști se va ridica la 6 000.

În acest oraș al tinereții au loc în fiecare an 350 de căsătorii și viii pe lume aproximativ 1 000 de viitori cetățeni.

La vîrsta de 20 de ani, Eisenhüttenstadt pulsează viu, ca un adevărat oraș socialist.

B. DIC.

cronica de trei secunde

OAMENI SĂRMANI (fragmente de roman)

Undeva, înghesuit printre telegrame somptuoase, luxoase în amănunte privitoare la masesacrele lumii, printre articole complicate și adînci tratînd despre angoasa mondială, strîns bine între doi filozofi care se ceartă aprig și sinuos în problema «alegerii fundamentale» — iată-l pe acest domn cu nume predestinat pentru calamururi, dl. Pêcheur, care vine acasă de la închisoare, grație mai devreme, și constată, deschizînd ușa apartamentului conjugal, că soția sa — cum se exprimă francezul discret — nu-l aștepta atît de devreme. Ce avea de făcut acest domn, în acest secol al filozofilor abisale, al alegerilor deșirante, în fața acestui spectacol de mult ieșit din atenția marilor gînditori planetari? Dl. Pêcheur

nu putea apela nici la Marcuse, nici la McLuhan, nici la Sartre depășit.

Mai întii — conform instinctului — vru să-i omoare. Se răzgîndi repede, căci întrevăzu din nou poarta infernală a închisorii. Hotărî, deci, să divorțeze. Dar în preajma sa nu se găsea nici un comisar, nici un portarel, nici o forță publică, nici o mare putere care să constate flagrantul delict. Atunci?

II

Atunci, fără să mai apeleze la filozofie, la ziare, cărți și consilieri morali, fără să mai întrebte la Crucea Roșie și la O.N.U., dl. Pêcheur puse mina pe o biță și o agită în aer, ca să-i intimideze. Apoi — gîndind și «optînd» singur — luă un enorm cuțit de bucătărie și-l ascuți repede. După aceea, fixă cuțitul la biță, luă această nouă armă în mina stîngă și, fără să-i mai pese de comisiile pentru dezarmare mondială și discuțiile lor, mai apucă în mina dreaptă o veche baionetă ruginită. Departe

de tulburătoarele mișcări contestatatoare ca și de frumoasa și bătrîna dezbatere privitoare la definirea agresorului — dl. Pêcheur porunci cu o voce de tunet celor doi vinovați:

— Ridicați-vă! Imbrăcați-vă repede, dar nu vă încălțați! Rămîneți în picioarele goale! Înainte, marș!

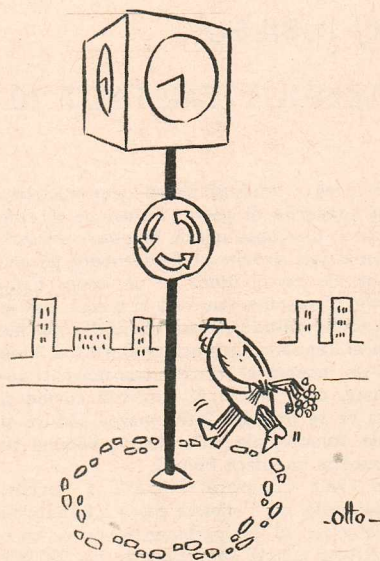
III

Și astfel, în picioarele goale, cu baioneta la spate, cei doi ajunseră la comisariatul din Nancy, unde se constată flagrantul delict și dl. Pêcheur fu dezarmat.

Nimic — nici măcar o nouă explozie subterană nu știu unde — nu mă poate împiedica să aduc acestui francez omagiul meu pentru sărmana ingeniowitzitate cu care a rezolvat micuța sa dramă — în secolul marilor ingeniowitzități, al marilor drame, al marilor fan-tezii, al atîtor mărății consumate zilnic...

Radu COSAȘU

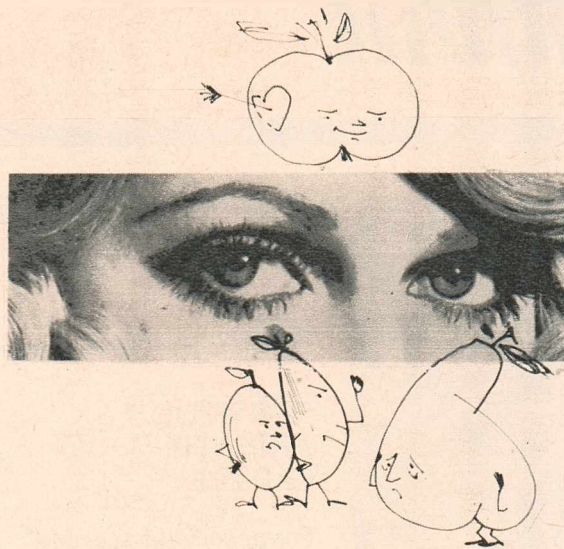
OTTO

DRAGOȘ

- Gît o fi ceasul?
- Da ce te grăbești?

FRUCTE

1	P	E	R	R	E									
2														
3														
4											A	C	O	
5							P	I	E	S	A			
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														

ORIZONTAL: 1) Rude cu casele — Tatăl Hesperidelor în a căror grădină creștea un pom cu mere de aur. 2) Incapabilă — Atrag pe Moș Martin. 3) Strîmb (reg.) — Subtitlul piesei «Vulpea și strugurii» de Figueiredo — Cultivator de in. 4) Anason (reg.) — Zeiță care, nefiind invitată la nunta lui Peleu, a aruncat «mărul discordiei» între meseni — Lacom fără de marginii! 5) I se potrivește zicala «Pică pară mălăiață...» — Din «Livada cu vișini». 6) Arbust cu fructe aripate — A pictat niște «Struguri de Dealu Mare». 7) Apă în Franța! — Jumătate de ananas! — Două felii de lubenită! 8) Fecior — Ca la pol — Arbusti torestieri numiți și muri. 9) Fructe mediteraneene — Fructe-n sticlă! — Tărm. 10) Una și una! — Diminutiv feminin — Fructe care nu se vînd în comerț. 11) Livezi cu alte cuvinte — Vechii iranieni, cărora le aparține zicătoarea: «Răbdarea este un arbore cu rădăcini amare, dar cu fructele foarte dulci». 12) Din nou — Păzește bostănăria. — De față.

VERTICAL: 1) «Cînd o face plopul mere și răchita micșunele!» — Fructe cu care se compară gurilele mindrelor. 2) Fructele aninului — «Incrustată-n atmosferă/ Ca un ou de ciocolată;/ Amărită și stîngeră/ Ca o prună afumată» (Topirceanu). 3) Curge de la sine din diferiți copaci — Miez de dudă... — ...și de pară! 4) Zamfir Perju — Grădini de iarnă — Infern. 5) La fasole — Strugure... uscat. 6) Soiuri — Metal nobil — Fructe cu care localnicii din Gabon otrăveau săgețile. 7) Program pe ore — Caise! — Servește! 8) Un smoc de anumite semințe — Dud moldovenesc. 9) Antemeridian — Stă-n castan ca stanca... într-un joc de cuvinte — Pahar pentru... suc de struguri superiori. 10) Arbori cu flori frumos mirositoare — Homar (pop.) — Hm! 11) De lună (fem.) — Duc poverile. 12) Sprijină... strugurii — Prăjitură cu nucă — Secă! 13) Zeamă de fructe — A vorbi cu... pruna-n gură.

Mihai PĂTRAȘCU

Dezlegarea jocului «GAUDEAMUS IGITUR», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) TABARA — BOBOCI. 2) ISAC — UDA — I — AA. 3) MII — ALA — C — FIS. 4) IS — AVANSATA — I. 5) STANE — STRAIN. 6) EPI — D — INIMOS. 7) CNA — SOCIETATE. 8) OT — VACANTA — EM. 9) M — LICENTE — E — I. 10) PREZENTA — ALIN. 11) LU — ALȚI — AMINA. 12) ETATE — NOVATOR. 13) XARA — CALITATE.

FLACĂRA-ALBUM

Printre oaspeții participanți la realizarea filmului Mirii anului II se află și distinsul actor **SAMY FREY** («Thérèse Desqueyroux», «Neimblinzita Angelica»), astăzi unul dintre cei mai solicitați interpreți ai teatrului francez.

Fotografie de Traian PROSAN

